

Bir insan 1000 km yolu neden yürür?

Fatih Uraz 2007.07.26

Bir insan 'İddia için, bir konuya dikkat çekmek için, sıhhat için, macera için, beklenmedik talihsiz bir olayın ardından hayatta kalmak için' 1000 km yol yürüyebilir.

Ve kimisi tercihten kimisi mecburiyetten olan bu yürüyüşler normal karşılanabilir. Peki ya, sadece doktor görmek için 1000 km yol yürüyeni hiç duymuş muydunuz?

Kızgın güneşin altında, ayaklarında sandal, sırtında biraz kuru ekmek ve su ile tam 1 ay yürüyerek doktor gören insanların var olduğunu iştirmek 'Ah, ne kadar yazık, vah vah çok üzüldüm' sözcükleriyle açıklanacak bir durum değil. Hadiseyi geçtiğimiz aylarda size '94 yaşındaki sürücü' başlığıyla ilettiğimiz sıra dışı bayanın doktor oğlundan duyarak naklediyoruz. İdealist bir hekim olan Dr. Walters, iki senedir yıllık izinlerini iki meslektaşıyla beraber Eritre'de geçiriyor. Yaklaşık 3 hafta kaldığı o belde sayısız ameliyat gerçekleştirirken, yanında tıbbi yardım malzemeleriyle beraber çocuklar için futbol topları ve formları götürmeyi de ihmal etmiyor. Çıplak ayaklı karnı aç çocukların asfalt ve toprak üzerinde futbol oynarken üzerlerinde Arsenal forması olduğunu görünce insan ağlasın mı, gülsün mü, karar veremiyor.

4,5 milyon insana 2 ortopedi doktorunun düştüğü, kişi başına günlük gelirin yalnızca 1 dolar olduğu dünyanın en fakir bölgelerinden birisine sadece insani yardım amacıyla ABD dışından giden doktorların arasında iki Türk hekiminin de var olduğunu öğrenmek sevindirici. Nüfusunun yarısını Müslümanların, yarısını ise Katoliklerin oluşturduğu ülkede Dr. Walters'ı en fazla etkileyen olay tıpkı geçen sene de olduğu gibi çıplak ayakla ve kağıttan-bezden toplarla futbol oynayan insanların o yokluk içerisinde yine de mutlu olmayı başarabilmesi.

Hastane bahçesinde ineklerin gezindiği, ameliyathane odalarında sineklerin uçuştığı, elektriğin çok pahalı olmasından ötürü var olan tek klimanın çalıştırılmadığı, tek yatakta iki ya da üç kişinin yattığı, fukaralığın diz boyu olduğu bir ülkede insanların hâlâ gülebildiğini görmek; bizim doktoru şaşırtmaya devam ediyor. Et yeme imkânının hemen hiç olmadığı ülkede değişik sebzelere çeşitli baharatlar katılarak yapılan yemeklerin lezzeti de dilinden hiç düşmüyor.

1000 km yol yürüyene insanın hikayesi ise şöyle: Oturduğu şehire 1000 km uzakta bulunan Eritre'ye birkaç tane doktorun geleceğini duyan ve kolunda doğuştan problem olan hastamız biraz su ve biraz ekmekle tam 1 ay yürüyerek hastaneye ulaşır. Ulaştığında ise görür ki kendisi gibi elinde ve ayağında benzer problem bulunan yüzlerce hasta hastane koridorlarında sıraya girmiştir. Doktor arkadaşımız ve meslektaşları, tercümanları vasıtasıyla hastalara 'Günde ancak 4-5 ameliyat yapabileceklerini, bu yüzden herkesin sabırlı olması gerektiğini' söyler ve başlarlar onlarla sohbet etmeye. 1000 km'den gelen hastanın dramını duydukları anda ise tereddüt etmeden dudaklarından şu sözler dökülür: 'Ameliyatlara seninle başlıyoruz.'

Unutmadan bizim doktorun 94 yaşında araba kullanmayı sürdüren ve evinde tek başına yaşayan annesinin iyi olduğunu; ancak 96 yaşını sürdürürken artık araba kullanamadığını hatırlatalım.

Galiba sözün bittiği yerleri ünlü özdeyişlerden yararlanarak geçiştirmek en akılcı yol: 'Önemli olan ne kadar çok şeye sahip olduğumuz değil ne kadar az şeyle mutlu olduğumuzdur.' Karnı aç, sırtı çıplak, umudu hemen hiç yok çocukları bile mutlu edebilen futbolun ülkemiz insanına kavga, küfür, gerginlik, mutsuzluk getirmesinin ardında galiba 'insani kalite eksikliği' yatıyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

5 penaltı kalecinin değil futbolcunun kâbusudur

Fatih Uraz 2008.03.07

Futbolun aktörlerine göre futbolun içindeki varyasyonların zorluk derecesi değişiyor olsa bile hiç şüphesiz 120 dakikanın sonunda atılan 5 penaltı atışı geçmişte olduğu gibi gelecekte de oyuncuların kâbusu olmayı sürdürecektir.

120 dakika sahada kalmak demek günümüz futbolunda bir futbolcunun asgari 10, azami 20 km koşması demektir. Bırakın maçın stresini, zorluğunu, simetrik-asimetrik koşusunu bir yana; hiçbir şey yapmadan insan 120 dakika ayakta dahi dursa, o yorgunlukla penaltı atmak dünyanın en zor işlerinden birisidir.

Ülkemizin en iyi penaltıcılarının ağzından 'Yeri geliyor atışı yapacağınız kale hentbol kalesinden daha küçük gözüküyor!' yakınmasını işitmiştik. Ayaklarınızdaki dermanın kesilmesi, kalbinizin dakikada 190 atması, elenmeniz halinde kaybedeceğiniz fırsatların muhasebesini dikkat edin henüz hesaba katmadık!

Beckenbauer, Breitner, Platini, Roberto Baggio, Maradona, Socrates, Zico gibi dev isimlerin 7.32'lik kalede penaltı kaçırdığına şahit olan biri olarak diyoruz ki; sakın şaşırmayın, kritik anda penaltı atmak zordur, 120 dakikanın sonunda penaltı atmak ise çok zordur. O yorgunlukla ve heyecanla topu kaleciye çarptırmadan filelerle buluşturmak serinkanlılık ister, ustalık ister, şans ister. Ve pek tabii ki penaltı kurtarmaktan pek çıkmayan bir kaleci ister.

Platini bile topu auta atmış, takımı elenmişti

Futboldan ve kalecilikten az biraz anlayan kime 'Dünyanın en iyi kalecisi kimdir?' diye sorsanız muhtemelen alacağınız cevap 'Cech ve Buffon' olacaktır. Biliyor musunuz inanılmaz yetenekli o iki dev kaleci de penaltı kurtarmaktan pek anlamaz. Tıpkı geçmişte Maier'in, Zoff'un, Viktor'un, Shilton'un, Zenga'nın da onca kalitelerine karşın penaltı kurtarmaktan anlamadıkları gibi. 70'li yıllarda İngiliz Ray Clemence bir sezonda kalesine atılan 9 penaltıdan 7'sini kurtarmayı başarırken, 1974 Dünya Kupası'nda Polonyalı Tomaszewski, 1990'da ise Arjantinli Goycochea penaltı kurtarılarıyla büyük sükse yapmıştı. Seneler önce dünyanın gelmiş geçmiş en iyi penaltıcısı sayılan Çek Antonio Panenka'ya Prag'da 'Hiç penaltı kaçırdın mı?' diye sormuş ve 'Önemli maçlarda hayır!' cevabını almıştı. Yani büyük usta Panenka bile yeri geldiğinde topu ağlarla kucaklaştırmayı başaramamıştı.

Şu anda UEFA'nın başkanlığını yapan Michael Platini yalnızca penaltıları değil aynı zamanda frikikleri de muazzam atardı. O Platini, Dünya Kupası'nda topu auta gönderip de takımının elenmesine yol açtığında kültürleriyle övünen Fransızlardan 'Bu adam hak ettiğinden fazla kazanıyor' eleştirisini almıştı, aynen Roberto Baggio'un İtalyanlardan aldığı gibi.

Hafızalar biraz yoklandığında Almanların gerek milli gerekse de kulüpler bazında beşer penaltı atışlarında çok başarılı olduğu hatırlanacaktır. 1976 senesinde Çekoslovakya Milli Takımı'na kaybettikleri final dışında başarısız oldukları önemli bir organizasyon ilk anda aklımıza gelmiyor. Nitekim iki gün önce de Schalke 04, Porto'yu penaltılarla çok rahateledi. Schalke kalecisi Neuer'in adını da bir yere yazın; yakında sıkça duymaya başlayacaksınız.

Türkiye liglerinde çocukluğumuzda İstanbulsporlu Kasapoğlu dillerden dillere anlatılır durulurdu. Beşiktaşlı Vedat Okyar yanılmıyorsa kullandığı 40 küsur penaltıdan yalnızca bir tanesini kaleciye teslim etmişti.

Steau Bükreş 1986 senesinde hem de İspanya'da Barselona'yı penaltılarla devirirken kaleci Ducadam kalesine atılan 4 penaltının 4'ünü de kurtararak tarih yazıyordu. Barcelona kalecisi Urruti'nin kurtardığı 2 penaltı ise güme gidiyordu. Ne kadar yazıktır ki Ducadam bir av partisinde arkadaşları tarafından yanlışlıkla vurularak 27 yaşında futbola elveda demek zorunda kalmıştı. Fısıltı gazeteleri olayın o dönemki Romanya devlet başkanı Çavuşesku'nun talimatıyla gerçekleştiğini iddia etmişse de gizem çözülememişti.

Aklınızda bulunsun diye iki dip not daha ekleyelim: Durarak penaltı atışları Barcelonalı Rexach, abanarak yani tüm gücünü kullanarak yapılan penaltı atışları da Hollandalı Neeskens'le başlamıştır dense yeridir.

UEFA Kupası'nı kazanırken Galatasaray'ın, Şampiyonlar Ligi'nde çeyrek finale kalırken Fenerbahçe'nin, rakiplerini 5'er penaltıyla saf dışı ettiği gerçeği takımlarımızın penaltı atışlarını ciddiye aldığını gösteriyor. Salı akşamı için Volkan'a teşekkür ederken Vederson'u, Aurelio'yu, Kezman'ı unutmamak lazım; zira genellikle kaleci penaltı kurtarmadı diye yerilmez ama penaltıyı kaçırın yerin dibine sokulur.

İstediğiniz kadar iyi kaleci olun penaltı kurtarılmaz, kaçırılır. Kalecilere çizgi üzerinde serbestçe oynama izni verildiği günden beri penaltı atışlarında futbolcular daha da zorlanır oldu. Unutmayın ki penaltı atışlarında kaleci istediği riski üstlenebilirken oyuncuların böyle bir şansı bulunmamaktadır. Edu'yu, Portoluları, Seviliaları kritik etmeden bunları bilin istedik.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıra geldi aut atışından gol atmayı!

Fatih Uraz 2008.03.11

Yok, yok hemen 'FIFA ve International Board'un aut atışından gol atılmasına izin vermediğini' söylemeyin, kurallardan haberimiz var; yalnızca kalecilerin nerelerden gol yediğini görünce 'Bari diyoruz bir gün de aut atışından gol atılsın, varsın hakem saymasın!'

Günümüz futbolunda en çok rastlanan saha uzunluğu 105 metredir. 18 pas dediğimiz ceza sahası çizgisinin 16,5 metre olduğu, kalecilerin de vuruşlarını o çizgi üzerinden yaptığı düşünüldüğünde degaj kullanan bir kalecinin topu karşı kaleye doğrudan göndermek için 88,5, topu rakip ceza sahasına düşürmek içinse 72 metrelik vuruşa ihtiyacı vardır. İnsanoğlunun 100 metreyi 10 saniyenin biraz altında koştuğu, topun süratinin ise zaman zaman bu hızın 3-4 katına çıktığı göz önüne alındığında kalecilerin yaptığı vuruşun öteki kaleye gitmesi için en az 3 saniyeye ihtiyaç duyulduğunu gösterir. Normal özelliklere sahip bir kalecinin 3 saniyede öne doğru 25 metre, geriye doğru da en az 10 metre koştuğu düşünüldüğünde; degajdan gelen vuruşun kalitesi ne olursa olsun, kaleci ne denli yanlış pozisyon alırsa alsın golün kaleci hatasından kaynaklandığı tartışma götürmez bir gerçektir. Çünkü kalecilikte 3 saniye dev bir zaman dilimidir ve o sürede hemen her türlü hata kolaylıkla tolere edilebilir.

Degajdan atılan gole gözlerimiz ilk kez 80'li yılların başında Yugoslavya Ligi'nde oynanan bir maçta şahit olmuştu. Yugoslavların yetiştirdiği son üst düzey kalecilerden birisi olan Enver Mariç'in koruduğu kaleye Panteliç'in kullandığı kaleci vuruşu, ceza sahasının içine vurduktan sonra altı pas çizgisinin üzerinde bekleyen Mariç'in üzerinden geçerek ağlarla kucaklaşmıştı. O golün üzerinden seneler geçtikten sonra Belgrad şehrinde ünlü bir Sırp hocayla sohbet ederken konu nereden açıldıysa bu gole gelmiş ve o teknik adamın ağzından golü

atan Panteliç'in penaltı vuruşlarıyla ünlü Dragan Panteliç değil, onunla aynı ismi paylaşan bir adaşı olduğunu öğrenmiştik.

Bizim kamuoyunun degaj golü deyince aklına düşen şeyse haliyle Martinez olmaktadır. Hani ilk geldiği sezon yaptığı kurtarışlarla herkesin beğenisini kazanan, sonrasında topraklarımıza ayak basan her yabancı kaleci gibi geçmişini mumla aratan Kolombiyalı kaleci! Şimdilerde Vestel Manisa'da Ufuk'un yedeği konumuna düşen Kolombiyalı kaleci, ülkesinin Polonya'yla oynadığı maçta meslektaşı Kuszczak'ın büyük yardımıyla tarihe geçmeyi başarmıştı. Martinez'in yaptığı degaj da top rakip ceza sahasının hemen üzerinde yere vurup havalandıktan sonra Polonyalı kaleci geri geriye koşmuş ve tam topa değecekken yanlış tahminle meşin yuvarlağın auta gideceğini zannedip ellerini indirince futbol literatüründeki yerini almıştı.

Pazar günü Sivas'ta yaşanan gol de abartmadan söylemek gerekirse yüzde yüz kaleci hatasından kaynaklanan bir şans golüydü. Senelerden beri 1. Lig'de oynayan bir kalecinin bu denli büyük bir zamanlama (timing) hatası yapmasını affetmek zor. Serkan'ın vahim hatasının akabinde Tolga'ya faul yapıp yapılmadığı noktasının fazla önemli olmadığını söylersek sakın yanlış anlaşılmasın! Zaten Serkan, bu sene sürekli hale getirdiği hatalarla sütunlarımızın abonesi oluverdi. Maçın hakemi her ne kadar pozisyonundan uzak olduğundan dolayı faulü süzemediyse de gole itiraz etmek 'evinin kapısını ardınca açık bıraktıktan sonra soyulunca hırsız suçlayan' kişinin haline benziyor.

Seneler önce bir maç seyrediyorduk: Ceza sahasının sağ tarafından gelen ortayı ofsayt pozisyonunda bulunan santrfor vole-rövaşata karışımı harika bir vuruşla filelere gönderince maçın hakemi santraya yürüyüverdi. Haliyle golü yiyen takım oyuncuları elindeki bayrağı yukarı çekip yerinde bekleyen yan hakemi göstererek ofsayt'ı gösterince maçın hakeminin cevabı çok net oldu: 'Bu kadar güzel gol iptal edilir mi be?'

1960 senesinde Kasımpaşa kalecisi Hazım Canitez'in Feriköy ağlarına gönderdiği top, ülkemizde şu zamana kadar bilinen tek degaj golüydü. Ancak o gol özel bir turnuvada atılmış olduğu için Petkoviç'in Ankaragücü ağlarına gönderdiği degaj, hafızamız bizi yanıltmıyorsa 1. Lig'de atılan ilk gol olma özelliğini taşıyor.

Şunu akılların bir köşesine yazmak gerek: Degajdan, kornerden ve kaleye 30 metrenin üzerinde mesafelerden yapılan vuruşların sürati, kalitesi nasıl olursa olsun işin içine kaleci hatası girer. Bu sebeple ikinci bir degaj golünü ligimizde görmek için çok uzun bir süre beklemek gerekebilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

44 milyonu cebinizden mi vereceksiniz?

Fatih Uraz 2008.03.14

Hafta başında Devlet Bakanı Başesgioğlu'nun sarf ettiği 'Kulüplerin GSGM'ye olan 43-44 milyon YTL'lik borçlarını bir kereye mahsus sileceğiz.' açıklaması Türk sporunda bazı şeylerin kolayına değişmeyeceğini ne de güzel anlatıyordu!

Başbakan'ın ağzından hükümetin gündeminde af olmadığı, son derece iddialı kelimelerle beyan edilirken spor kulüplerine vaat edilen bu affın anlamını merak ediyoruz. Ya spor affı aftan sayılmıyor, ya normal suçlarla kulüplerin işlediği suçlar birbirinden ayrıştırılıyor ya da birtakım vaat ve sözler, beklenmedik anlarda dillendirilerek gereksiz taahhütlerin altına giriliyor.

Yayınlanan listede Galatasaray'ın 37,761, Gaziantep'in 4,451, Bursa'nın 3,587, Denizli'nin 2,921, Konya'nın 1,266, Kayseri'nin 929, Beşiktaş'ın 614, Gençlerbirliği'nin 251 derken 8 Süper Lig takımının toplam 51,785 milyon YTL

borçlu olduğu gözüküyor. Geride kalan 10 takımın borcu olmadığı düşünöldüğünde o borçları affetmenin ödemelerini zamanında yapmış takımları cezalandırmakla aynı anlamı taşıyacağı niçin düşünölmez, anlayan beri gelsin. Dikkat edilirse bizim andığımız borçlar bankaları, temlikleri ve transfer bedellerini kapsamıyor; onlar hesaba dâhil edilecek olursa geleceğe güvenle bakabilen kulüp sayısı taş çatlasa beşi geçmez.

Gerek Süper Lig'de gerekse de diğer liglerde yer alan borçlu kulüplerin iflas noktasına yanlış yönetimlerden, hatalı transferlerden ve yetersiz denetimlerden geldiği bilinmiyor değil. Bütçesine göre transfer yapmayı beceremeyen kulüp yöneticileri, borçları azaltma yoluna da gitmediklerine göre demek ki bir bildikleri varmış! Geçmiş yönetimi futbol tarihinde görölmeyen bir dayanışma ile alaşağı edenlere umarız bir karşılık vaat edilmemiştir! Aslında bunu anlamak çok kolay; federasyon seçiminden ileriye doğru iki senelik bir zaman dilimine bakılarak hangi kulüplere arazi, kredi ve af diye ballı-kaymaklı tatlı ikram edildiği saptanabilir. Büyük çoğunluğun memnun kalmadığı eski federasyonu devirmek için söylendiği gibi kulüplere hediyeler verilecekse; bari hiç değilse dürüst kulüpler de göz ardı edilmesin, onların da gönülleri hoş edilsin.

İnsan vücudunda salgılanan tüm hormonların ayrı ayrı işlevleri vardır, önemleri vardır; ancak unutulmasın ki bazı hormonlar bir kez dahi dışarıdan verilecek olsa organizma anında tembelliğe alışıarak o hormonu artık yapmamaya başlar ve siz de mecburen dışarıdan destekli yaşama adım atıverirsiniz. Niye mi hatırlattık; insanları avantaya alıştıırırsanız sonra önünü alamazsınız da, ondan!

Çok geç gelen bir ayrılık

Bahis oynayan, oynadığı duyulunca inkâr eden, ceza alan, cezası indirilen, ancak her nedense tüm kesimlerden büyük destek gören Gökdeniz Karadeniz'in Trabzon sayfası şimdilik kapandı.

Sadri Şener'in 'Gökdeniz yıldız futbolcu değil iyi futbolcu' sözlerine katılmamak elde değil. Coğrafyamızda yıldız futbolcu, süper futbolcu unvanları öteden beri kolay verilmiş ve nedense bir kez verildikten sonra da kimseden geri alınmamıştır. Gerçek manada yıldız futbolcu tanımının yeteneğin yanında kişiliği, istikrarı ve sıra dışılığı gerektirdiği noktası ihmal edilmiştir.

Aslında Gökdeniz ve onun etrafında şekillenen olaylar, kriterizliğimizin son ispatlarıydı. Camianız, ülkeniz için yaptığınız işte aranan bir kişiyiseniz, yokluğunuz hissediliyorsa, hele bir de sempatik ya da güzelseniz suç işlemekten korkmanıza gerek yok; insanları ve kanunları size karşı son derece sevecen, anlayışlı bulursunuz. Eğer sıradansanız, yokluğunuz ve varlığınız eşitse, fiziken vasatsanız; yandınız demektir.

Türkiye günahlarından arınmak adına önüne çıkan fırsatları heba etmeyi sürdürüyor; çünkü kimse hakiki manada temizlik istemiyor, kimse gerçekten masum değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

30 dakika F.Bahçe'ye yetti ve arttı!

Fatih Uraz 2008.03.17

Kağıt üzerinde Fenerbahçe'ye nazaran Konyaspor'u ve hocasını daha yakından ilgilendiren bir maçta ev sahibi ekibin iki forvet Murat ve Veysel'le, onların arkasında da Ceyhun'la oyuna başladığını görünce tempolu karşılaşma olur diyerek umutlandık. Ne var ki birinci dakikada Aurelio'nun hatasından Veysel'in bulduğu pozisyonun ardından halı saha maçını dahi aratacak bir monotonluk geldi ve oyuncuların ayağına dolaşıverdi.

Ülkemiz futbolcularını anlamak hayli zor; aslında ligimiz oyuncularını anlamak zor dememiz lazımdı, zira havamızdan mıdır suyumuzdan mıdır bilinmez dünya üzerinde konsantrasyonunu bu kadar kolay kaybeden başka bir futbolcu topluluğu yok. Kar, buz, toz, sıcak, soğuk, düşmeme ya da zirve mücadelesinin stresi derken mazeret hiç bitmiyor. Bu noktada gönül yabancı futbolcuların bir farklılığı olsun istiyorsa da, haliyle yerlilerin isteksizliği onları da eninde sonunda etkiliyor. Tam 30 dakika al gülüm ver gülüm havasında, karşılıklı bol top kaybıyla geçilmişken imdada Deivid'in ince ayar pası yetişti; Alex'in vuruşu her ne kadar filelerle buluşmadıysa da oyuna biraz hareket geldi. Zeminin top kontrolünü oldukça güçleştirdiği sahada, buna rağmen futbolcuların ısrarla topla oynamayı sürdürmesi, kalitenin yükselmeyişindeki önemli faktörlerden birisiydi. Fenerbahçe ama daha iyi oyunculara sahip olması ama da tecrübesiyle ilk yarıda üç kez gole yaklaştıysa da, final pasları ve vuruşları istenen seviyede olmayınca bir sonuç çıkmadı. Fenerbahçeli oyuncuların geriye koştaki isteksizliği iki pozisyonda Konyalı oyunculara avantaj sağladı; ancak Fener defansı son müdahalelerde hata yapmadı.

Neyse ki ikinci yarının hemen başında Ceyhun'un mu attığı yoksa kaleci Serdar'ın mı yediği tartışmaya açık gol, oyunu anında dönülmez yola sokuverdi; çünkü Zico beklemeden Semih'i sahaya sürerek çift santrforlu sisteme geçiş yaptı. Orta sahanın rakibe baskı yapan adamı Selçuk'un yokluğunda peş peşe iki şut fırsatı yakalayan Konyaspor'un hızı kesilir kesilmez Fenerbahçeli oyuncular ellerini kollarını sallaya sallaya rakip ceza sahasına ziyarete başladı. Biraz Gökhan, biraz da Deivid hareketlenince Semih sezonun en rahat iki golünü bomboş pozisyonda Konya ağlarıyla buluşturdu ve Konyaspor neye uğradığını şaşırırdı.

Kezman dün yine gayretliydi, iyi niyetliydi; dahası Semih'le yan yana oynadığı zaman Fener haliyle gol yollarında rahatlıyor. Gelmeden çok övülen Maldonado denildiği gibi çıkarsa Fener iki forveti absorbe edebilir; yoksa her takımın Konya gibi dirençsiz olmayacağı hatırd tutulmalı. Belki Kezman, golleri Semih çıktıktan sonra attı; ama maç 2-1 olduğunda ortada Konyaspor diye de bir takım kalmamıştı ki! Konyaspor ligin halihazırda en formsuz takımı; moralleri yok, oyun kurguları yok, kuvvetsizler, dahası Fener gibi takıma karşı çizgi defans oynayarak neredeyse intihar ettiler. Muhtemelen hafta arasında teknik heyette değişikliğe gideceklerdir. Fenerbahçe 50 dakika uyuduğu ve uyuttuğu bir maçı yalnızca biraz tempo yükselterek güle oynaya ve fark atarak kazandıysa vay ligimizin kalitesine dememek elde değil. Şurası iyice belli oldu ki; Zico ligin en iyi taktisyeni; en can alıcı değişiklikleri o yapıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölüsüne saygı göstermeyen, dirisine gösterir mi?

Fatih Uraz 2008.03.19

Yurtdışına sık gidenlerin yakinen bileceği üzere yabancılarda had sahada Mevlânâ Celaladdin Rumi hayranlığı mevcuttur. Büyük Mevlânâ, kişiliği, hayatı ve eserleriyle sadece ülkemiz insanının değil yerkürede yaşayan hemen tüm canlıların övgüsüne, ilgisine mazhar olmuş bir deryadır.

O yüzden yolumuz ne vakit Konya'ya düşse, zamanımız ne kadar kısıtlı olursa olsun birkaç dakikalığına da olsa şöhreti çağları taşımış Mevlânâ'yı ziyaret eder, hiç değilse bir iki güzel sözünü daha okuyarak aklımıza kazımaya çalışırız. İki gün önce de yine bu duygu ve düşüncelerle o ulvi çatının altına gittiğimizde gördüklerimiz içimizi acıttı, canımızı yaktı. Cep telefonlarının biri susuyor biri çalışıyor ama ne hikmetse kimsenin aklına o telefonları kapatmak gelmiyordu. Hani telefonu açmasalar düşüncektik ki, unutmuşlardır, yoksa kapatırlardı; ancak kadını-erkeği telefonları açıp da oranın bir yerde hem müze hem mezarlık olduğunu umursamadan lak lak etmeye başlayınca üzülmemek elde değil.

Konya'da bir zamanlar kısa süreli de olsa futbol oynadığımız için hatırı sayılır dosta sahibizdir; ve o dostların çoğu da en az bizim kadar futboldan anlar. İşte o tanıdıklar Konya-Fener maçına sayılı dakikalar kala ev sahibi takımın fark yiyebileceğini, takımda hava olmadığını, hocayla futbolcular arasında sorunlar yaşandığını söyleyince niye yalan söyleyelim ilk anda inanmakta güçlük çektik. Hele hele Fenerbahçe'yi ilk 45 dakikada o denli etkisiz de görünce sandık ki önseziler bu sefer tutmayacak; yanıldık, onlar haklı çıktı.

Senelerden beri dilimiz döndükçe yabancı kaleciye karşı olmadığımızı ancak alınacaksa mutlak surette yerlilerden iyi olması gerektiğini söyleyip duruyoruz. Ve ekliyoruz; bir dönem ülke futbolunu hegemonyası altına almış Yugoslav kalecilerin devri geçti; aman kaleleri onlara teslim etmeyin. Yugoslavya çatısı altından çıkan tüm ülkeleri haliyle bu genellemenin içine dahil ettiğimizi, bilmiyoruz izaha gerek var mı?

Enver Mariç ve Dragan Panteliç dışında 30 seneden beri uluslararası platforma tek iyi kaleci sunamamış bir ekolden hâlâ kaleci almaya devam edenleri önce tebrik ediyor, sonra da soruyoruz: Yazık değil mi onlara verilen paraya ve arkasında oturttuğunuz gençlere? Yine durduk yerde Yugoslav ekolüne niye taktı diye sormamanız adına söyleyelim; Konya'nın kalecisi Damir'i gördükten sonra! İkinci Lig'de oynayabileceği dahi şüpheli, eline gelen hemen her zor topu sektiren, güven vermeyen, kendisine verilen geri paslarda bile yürekleri ağza getirten, degaj vasatisine sahip olmayan bir kaleci niye alınır ki? Tamam Oğuzhan da bir var bir yok; tamam, Özden bu sene gidene kadar felaketti; ama hiç değilse onlar bu ülkenin çocukları. Umarız yanılırsanız diyelim ve ekleyelim: Konya 15 sene sonra yeni bir Petranoviç daha bulmayı başarmış! Hani Trabzonspor'da oynarken seyircilerin 'Ancak 4 gol atarsak maçtan emin olabiliriz!' diye adına fıkralar ürettiği Petranoviç!

Yeri gelmişken bir konuyu da tartışmaya açalım: Konya-Fener maçını televizyondan izlediyseniz ev sahibi takım golü atar atmaz Zico sahaya Semih'i yolladı ve Semih de hocasını mahcup etmedi. İyi, güzel, hoş da 20 dakika ya geçti ya geçmedi, Semih kendisini değiştirmelerini istedi. Belli ki Semih iyi ısınmamıştı; peki ama kendine Avrupa'da final oynama hedefi koymuş bir takımın oyuncusu ısınmadan sahaya nasıl girer ya da hocası oyun alanına onu nasıl gönderir; böylesine kritik ihmal olur mu? Ya oyuncu daha ciddi sakatlansa veya Fener 3 oyuncu değiştirmiş olsa, geride kalan 16 dakikanın hesabını kim verecek? Bir de çoğu takımda hoca oyuncuya ısın dedikten sonra formalar giyiliyor, tekmelikler takılıyor; neden herkes tam donanımla hazır beklemez, anlayan varsa izah etsin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolumuzun geleceği adına cep telefonları yasaklansın!

Fatih Uraz 2008.03.21

Senelerden beri futbolumuzu yönetenler büyük bir uyum içerisinde kimi zaman ötekini kimi zaman berikini öne çıkartarak; adına büyük denilen üç eski İstanbul takımını ise her daim kollayarak işi gayet güzel götürürler; daha doğrusu götürürlerdi! Böylesine güzel bir düzen makine intizamında işlerken nereden çıkmaya başladı şu anlamsız 'Cep telefonları trafiği!'

Türkiye'nin geniş bir coğrafyaya sahip olduğu unutulurak kulüplerle futbol federasyonu mensuplarının birbirleriyle ve üçüncü şahıslarla yaptıkları masumane telefon kayıtları basına sızdırılmaya başlandı! Adamlar ne yapacaklardı ki; her görüşmeyi yüz yüze yapmaya kalkışsalar dünyanın zamanı harcanır ve işler asla vaktinde halledilemezdi! Sonra kimse kimseden anormal bir talepte bulunmamış ki; sadece işler biraz hızlandırılarak adalet tecelli etsin diye ilgili-ilgisiz nüfuslu şahıslar devreye girmiş ve karşılıklı hediyeler alınıp verilmiş!

Hanginiz hediye sevmez ki; insanlar arasında muhabbeti artıran sihirli sözcük 'hediye'yi niye yanlış manalara çekiyorsunuz ki! Ortada bir emek var, cep telefonu faturaları var, rüşveti asla tasvip etmeyen ama hediyeye hayır demeyen dürüst insanların sarf ettiği onca enerji var ortada; niye suç olsun ki!

Ülkemizde adalet mekanizmasının yavaş işlediği herkesin malumuyken, son senelerde kamuoyunun bilgisine sunulan cep telefonu konuşmalarından ötürü bir-iki göstermelik kurbanın cezaevlerini yakından tanınması amacıyla düzenlenen 'haftalık turlar!' dışında kimsenin canı yanmamışken, o kadar çok teşvik primi-şike söylentilerinin teki bile doğru çıkmamışken niye ikide bir masum insanlar suçlanır ki?

Türkiye'de şunun şurasında 50 senelik mazisi olan profesyonel futbolumuzda şükürler olsun ki şimdiye kadar hiçbir politikacının, valinin, belediye başkanının, federasyon başkanı ya da üyesinin, gazetecinin, kulüp yöneticisinin temiz adı kirletilememiştir! Yediden yetmişe Türk futbolu elleri, cüzdanları ve vicdanları apak kişilerin koruması altında yücelmiştir, yücelmeye de devam edecektir! İş ki bazı aymazlar arada bir suyu bulandırma girişimiyle hiçbir menfaat gözetmeden yardım isteyen kulüplerin imdadına yetişen değerli Türk büyüklerini, spor dostlarını küstürmesin!

Nedense ne zaman şu gereksiz telefon konuşmaları gündeme gelse hemencecik 'İtalya usulü temizlik' sloganı dillere pelesenk oluyor. İtalya'da maçlar bağlanmış, hakemler satın alınmış, şampiyonlar ve düşenler masa başında kararlaştırılmıştı; bizde bunların hiçbiri yaşanmadı ki! Hatırlarsanız onlarda bir vakitler Dünya Kupası'nda gol kralı olmuş Rossi, Juventus kalecisi Peruzzi gibi isimler dopingden ceza almışlardı. Türkiye'de ise birkaç gariban, doktorlarla masörlerin büyük hatası sonucunda kullandıkları kellik ve grip ilaçlarını, göz damlasını beyan etmedikleri için haksız ceza almıştı! Mafyanın kalesi İtalya ile nice medeniyetlere beşiklik etmiş Anadolu'yu kıyaslayan maazallah çarpılır!

Eski federasyon başkanına da büyük haksızlık yapıldığını düşünüyoruz; kalbi futbol aşkıyla çarpan Ulusoy'u hakemleri manipüle etmekle, takımlara hoca atamakla, Karadenizlileri kollamakla, bazı takımların önünü kesmekle, düşen ve çıkan takımları belirlemekle, kafasına göre takılmakla suçlamak samimi bir yaklaşım olmaz diyenlerdeniz; ama aksini iddia edenlere de saygı duyarız!

Biliyorsunuz bir önceki iddialarda adı geçen hocalar hâlâ çalışmayı sürdürüyor; demek ki reklamın iyisi kötüsü olmuyor, demek ki kulüp başkanları fedakârca çalışan hocaları daha çok seviyor ve kolluyor! Ülkemizde ezelden beri illegal yollara sapanlar değil yüzüne gözüne bulaştırıp bir iş beceremeyenler kınanmış, ayıplanmıştır!

Nasılsa bu soruşturmadan da bir şey çıkmayacak ve bir-iki uvertür dışında assolistler zarar görmeyecektir! Öyleyse adamların keyifle yaptığı masumane konuşmaları deşifre ederek ağızların tadını bozmaya ne gerek var? Milleti cep telefonundan soğutup ekonomiyi telef etmenin vebalini hiç düşündünüz mü?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bobo, Beşiktaş'ı ateşe attı

Fatih Uraz 2008.03.23

58 puanlı Beşiktaş'la onun tam yarısı, 29 puana sahip Büyükşehir Belediye'nin maçını başlama düdüğünden önce anlamlı kılan şey puanı az olan takımın oyun stili itibarıyla büyüklere ters geliyor oluşuydu.

Artık tüm futbolseverler öğrendi ki yarı sahasını çok adamlarla savunan takımlar eğer hücum yapmayı unutmuyor; hele bir de o ataklarda süratle rakibinin üzerine gidebiliyorsa; şampiyonluğa oynayan ekiplere

çelme atmaları işten bile değil. İşte bu yüzden büyük takımlardan aldığı kritik puanlar olmasa şu anda ligin dibinde yer alacak Belediyespor, Beşiktaş'ın işini zorlaştırabilecek, hafife alınmaması gereken bir rakipti.

Son maçlarda belirli bir istikrarı yakalamış Siyah-Beyazlı defans, Gordon'un haftalar sonra takıma girmesiyle tedirgin şekilde oyuna başladı. Nitekim o tedirginlik ilk dakikalarda bir gol, iki net pozisyon olarak Beşiktaş'a geri döndü. Defans arkasına ve arasına atılan topoların şaşkınlığını çabuk atlatan Beşiktaş, Ekrem'in hatasında Holosko'nun takipçiliğiyle beraberlik sayısını bulduktan sonra oyunun hakimiyetini almakta gecikmedi.

Oyunu Belediye sahasına yıkmayı başardığı dakikalarda tribünler sabırsızlıkla ikinci, üçüncü golü beklerken istemeden beraberlik sayısını Beşiktaş'a hediye eden Ekrem yine sahneye çıktı ve maçı ilginç bir hale sokuverdi! Ekrem-Bobo itişmesinde ayakta kalan Bobo, yere düşen Ekrem olunca Beşiktaş 10 kişi kalıverdi. Türkiye'de her şey tartışıldığından ötürü hiç şüphe yok ki bu kırmızı kart da çok tartışılacaktır; ama şurası su götürmez, Bobo o pozisyonda soğukkanlılığını korumalıydı.

İkinci yarıda Beşiktaş, eksik oluşuna aldırmadan rakibinin üzerine giderek yaklaşık 12-13 dakika rakibini bunalıttı. Necati'nin iki metreden Hakan'a teslim ettiği topun ardından ise oyun dengelendi ve top bir o kaleye bir bu kaleye gidip gelmeye başladı. Haliyle kronometre ilerledikçe Belediye oyunu 11 kişiyle sürdürmesinin avantajıyla daha dengeli hücumlar yaparken, Beşiktaş duran toplardan ve ileriye şışirdiği uzun toplardan medet ummaya başladı.

Belediye peş peşe yaptığı değişikliklerle oyunda tempoyu ele geçirirken Beşiktaş zorunlu kaleci değişikliği dışında yaklaşık 80 dakika aynı futbolcularla mücadele etmeyi tercih etti. Bizce kırmızı karttan sonra oyunun ikinci kırılma noktası geç gelen değişiklikler oldu. Belediye hocası Avcı, en etkili adamı İbrahim Akın'ı bile taze kuvvet Erman'la değiştirirken Ertuğrul Sağlam nedense oyuna müdahale etmedi, edemedi.

Oyun galiba berabere bitecek denirken Erman'ın ortasında sahne alan Necati, atamadıklarından daha zor pozisyonda topu kafasıyla Hakan'ın uzanamayacağı köşeye gönderince Beşiktaş iki değil, 3 puan birden kaybediverdi.

Beşiktaş kötü başlayıp sonradan oyunda üstünlük kurmasına karşın çokça 10 kişi kalmanın, bir parça da rakibi yeterince tahlil edememenin faturasını ağır ödedi. Belediye ise haddini bilerek korkmadan oynamanın ve yerinde oyuncu değiştirmelerin mükafatını gördü. Kazananı kutlamak gerek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Sergen Yalçın masalı!

Fatih Uraz 2008.03.25

Son 25 senenin tartışmasız en yetenekli futbolcusu Sergen Yalçın'dır diyenlerdeniz; dikkat edin en başarılıdan değil en yetenekliden söz ediyoruz.

Eğer herkesin yakından bildiği üzere 'çalışmayı sevse, kendini biraz daha işine verse, at yarışı tutkusunu dizginleyebilse' ismi Zidane ile anılır, muhtemelen futbola son noktayı da Real Madrid veya Milan'da koyardı.

Sergen'in futbolun gerektirdiklerine sırt çevirmesi sadece kendisine ve oynadığı takımlara zarar vermedi, çok nadir yetişen bir yıldızdan futbolseverlerin gereğince haz alamamasını da beraberinde getirdi. Kendini onun yerine koyarak 'Ah, o yetenek bende olsaydı dünyayı peşime takardım' diyen yığınla insanı bu coğrafyada bulmak mümkün; kimse onlara haksızsın da diyemez; ne var ki insanların tercihi de saygı duyulmalı.

Beşiktaşlılar ilk günlerden beri Sergen'i ısrarla benzetmeye çalıştığı rahmetli Yusuf Tunaoglu'nun ağzından duyduğumuz bir iki kelimeyi de yeri gelmişken nakletmek istiyoruz; istiyoruz ki yalnızca futbollarının değil hayata bakış açılarının da benzerlik gösterdiğini anlayasınız. 1994 senesinde Almanya'nın Karlsruhe şehrinde Yusuf ağbi, Rasim Kara hoca, biz ve iki kişi daha aynı masada oturup sohbet ederken konu dönüp dolaşıp Yusuf ağbinin yeteneğine geldi. O samimi ortamda Rasim hoca 'Yusuf ağbi dedi, sen büyük futbolcuydun ama kendine biraz daha dikkat etmiş olsaydın çok daha büyük olabilirdin.' Masada bulunan herkes Rasim hocayı destekleyen sözleri sıralarken Yusuf ağbinin cevabı ne oldu dersiniz? 'Rasim ben yaptıklarımın son derece memnunum; tamam mı, sen kendi işine bak!'

O sözleri, yaşayan bir efsanenin ağzından duyduğumuzda saygımızdan ötürü bir şey söylemezken içimizden de 'Hayret, demek ki aynı yaşam tarzını şimdilerde futbol oynuyor olsa da sürdürecekmış' diye düşünmeden edemedik. Ancak az bir zaman geçtikten sonra anladık ki insanlar yapıp ettiklerinden memnun iseler onları yargılamak üzerimize vazife değil. Netice olarak sonucuna katlanmak üzere herkes hür iradesiyle istediğini yapabilir. Aynen sizler, bizler ve Sergen gibi!

Sergen, Beşiktaş'ta oynamaya başladığı ilk sezon sonunda takımı iki kupa birden kazandığında 'Kupa kaldırmaktan yoruldum' diyecek kadar sıra dışı bir futbolcuydu. Evet, zor bir oyuncuydu, fazla çalışmayı sevmezdi, hafta içi mutlaka çeşitli bahaneler üreterek bir iki idmandan kaytarmayı becerirdi; ama samimiydi, dürüsttü ve maç günü sahada olmaktan zevk alırdı. Bir gün idman başladığı halde Sergen'i sahada göremeyince hemen telefona sarılarak onu aramış; telefonunun kapalı olduğunu anlayınca da bu kez babasıyla konuşup nerede olduğunu sormuştuk. Babasının 'Yarım saat önce evden çıktı' dediği Sergen'e antrenmanın ardından 'Yolda bir şey mi oldu da geciktin, baban evden erken çıktığını söyledi' dediğimizde 'Ben ev de kalmadım ki, babam yalan söylemiş' cevabını verdiğini daha dün gibi hatırlıyoruz.

Hiçbir zaman olduğundan farklı görünmedi, kimseye kendisini sempatik göstermeye çalışmadı, sevmediği insana, yönetici ve hoca dahi olsa yüz vermedi, birçok meslektaşı gibi gazetecilere kulüpte olup bitenleri taşımadı, insanları arkalarından çekistirmede. Efendi diye lanse edilen nice futbolcuların biraz kritize edildiğinde ya da oynatılmadığında gazete gazete dolaşıp haber uçurduğunu, dedikodu yaptığını, arkadaşlarını çekistirdiğini bilenler bu yüzden onca kusuruna karşın Sergen'i sevmeyi sürdürmüşlerdir.

Son Eskişehir hadisesinde onu suçlayanları anlamakta zorluk çekiyoruz; geçmişte yaptıklarından farklı olarak ne yapmış ki büyük çoğunluk eski hocasını yüceltirken onu yerden yere vuruyor. Milne'nin, Daum'un, Rasim Kara'nın, Fatih Terim'in istediği şekle sokmayı başaramadığı Sergen'i, galiba Eskişehirspor'un değiştireceğini düşünüyorlardı!

Sergen tipinde oyuncularla ya iyi ilişkiler kuracak ve güvenini kazanacaksınız ya da onlarla hiç çalışmayacaksınız. Çünkü o tip oyuncuları değiştirmek ve istediğiniz kalıba sokabilmek neredeyse imkânsızdır. Sergen masalı iyi bitmiyor diye de sakın üzülmeyin; zira o olmak istediği kadarını olmayı becerdi. Yalnızca Sergen'i daha üst noktalarda görmek isteyenler kaybetti!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eyvah; yeni teknik adamı Feldkamp seçecekmiş!

Fatih Uraz 2008.03.28

1934 senesinde doğmuş bir teknik adamın sezon öncesi Galatasaray'ın başına getirileceği açıklandığında canlı yayında bir televizyon programında konuşuyorduk.

Çok kısa süreli de olsa kendisiyle Beşiktaş'ta çalıştığımızdan ötürü fikrimiz sorulduğunda dudaklarımızdan şu sözler döküldü: Sağlık problemi olmayan bir Feldkamp dünyanın en iyi hocalarından birisidir, Galatasaray fevkalade doğru bir iş yapmış.

Göreve başladığı ilk günlerde yaptığı icraatlarla son derece iddialı sözlerimizi yüzde yüze yakın oranda haklı çıkartan Alman hoca, nedendir bilinmez zaman ilerledikçe ona güvenenleri sıkça tekzip etmeye başladı. Oysa bizim tanıdığımız, onunla uzun süre çalışan arkadaşlarımızın ağzından duyduğumuz Feldkamp, 2007-08 sezonunda gördüğümüz Feldkamp'tan o kadar farklıydı ki!

Bizim tanıdığımız Feldkamp herhangi bir ortamda etrafında bulunan kişileri iki dakika içinde etkileyen, ikna eden, çalışma temposu-disiplini ve futbol bilgisiyle insanları kendisine hayran bıraktıran birisiydi. Dillere destan karizması, yoğun antrenmanları, yıldız-acemi, genç-yaşlı ayrımı yapmayan kişiliği ile kendisini sevmeyenlerin dahi beğenisini kazanmış Feldkamp neredeydi, durduk yerde sorun çıkaran, gereksiz polemiklere giren, idmanlarda yaptırdıklarıyla çağın gerisine düşmekle suçlanan Feldkamp neredeydi?

35 seneden beri futbol dünyasının içinde yer alan bir kişi olarak tamı tamına 43 hocayla çalıştık ki bunların 16 tanesi yabancıydı. İnanın Toshack ve Feldkamp dışında herhangi bir maçı iki dakika izledikten sonra sahada ne olup bittiğini tam olarak algılayan onların dışında çalıştırıcıya şahit olmamıştık. Ancak Galatasaray'ın Bayer Leverkusen karşısında ezilerek sadece turu değil birçok şeyi kaybettiği maçta Feldkamp'ın yanlış oyuncu seçimlerini, kötü giden maçı çevirme adına bir şey yapmadan maçı seyirci gibi seyretmesini, değişiklikleri geç ve yanlış yapmasını görünce, geçen yılların Feldkamp'tan bu özelliği geri aldığı kanaati hasıl oldu.

Galatasaray bu sene şampiyon olabilir ya da olamayabilir; muhtemelen 7 hafta geçmeden kimse bu sorunun cevabını veremeyecek. Ancak fikstür üzerinde halen büyük avantaja sahip olduğunu düşündüğümüz bir takımın hocası sık sık sudan sebeplerle takımını yalnız bırakıyor ve adı gelecek sene için altyapıyla birlikte anılıyorsa; efsanevi hocalığı zaten ağır darbe almış Feldkamp adına gerçekten üzüntü duyarız. Yeri gelmişken onun altyapının başına getirileceğini düşünmüyoruz da, hani diyelim ki oldu; A takım gibi günde birkaç saatlik efor gerektiren bir işi sağlık nedenlerinden ötürü layıkıyla yapamayan bir kişi, yüzlerce çocuğu yakından izlemeyi ve çok daha yoğun enerjiyi gerektiren altyapının hakkını nasıl verecek ki?

1999 senesinde Beşiktaş'ın başına geçtikten sonra takımını yeniden atağa kaldırtan Feldkamp, eğer o sezon Fevzi kritik maçlarda affedilmez hatalar yapmamış olsaydı en kötü ihtimalle bir kupa kazanacaktı. Spor camiasının yakından bildiği üzere sonra sağlık problemleri ortaya çıkıp da Feldkamp bir sonraki sezon başında görevini bırakmak zorunda kalınca Beşiktaş yola yardımcısı Brigel'le devam etmişti. Beşiktaş'ın o dönem yönetim kurulunda yer alan iki saygın üyesinin ağzından duyduğumuz şekliyle olayın gelişimi şöyle olmuştu: Feldkamp, Başkan Süleyman Seba'ya yazdığı mektupta Beşiktaş'ı Ahmet Akcan'ın çalıştırmasını, Brigel'in ise ona yardımcılık yapmasını tavsiye etmiş; Beşiktaş yönetimi ise bu tavsiyeye uymayarak Brigel'i takımın sorumlusu yapmıştı.

O yüzden G.Saray yönetimi hoca arayışlarında Feldkamp'a güvenmeden kendi ipini çekse iyi olur; bu sezon aldırıldığı oyuncuların düşük performansı umarız onları uyandırmıştır. Bu arada biz Ahmet Akcan'a karşı filan da değiliz; bu ülkede biraz şansı olanların nerelere gelebildiği gözler önünde; malum ya Türkiye'de işi bilmekten önce aranan kimi meziyetler var!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe daha iyi takımsa, sonuç normal!

Fatih Uraz 2008.03.30

Futbolun tartışılmaz gerçeklerinden birisi hiç şüphesiz ki kaliteli takımlar için saha dezavantajı diye bir handikabın olmayışıdır.

Birbirini tamamlayan yetenekli oyuncularla kadronuzu donatmışsanız değil İnönü, Maracana da olsa, Azteca da olsa fark etmez; çıkar rahat rahat futbolunuzu oynar, istediğinizi alır, evinize dönersiniz.

Dün akşam Fenerbahçe maça umulanın çok üzerinde bir tempo ve ofansif zenginlikle başladı. Bu taktik varyasyon Beşiktaş'ı şaşkınlığa sürüklediğinden olsa gerek ilk dakikalarda Fener ummadığı kadar çok pozisyon yakaladı. Golü yiyene dek geçen sürede ev sahibi takım varlık gösteremezken rakip takım Saracoğlu'nda bile olmadığı kadar rahattı. F.Bahçe golü erken bulunca ister istemez ikinci atılacak gole kadar oyunun gidişatı belli oldu ve ortaya rakibinin üzerine çok adamla giden Beşiktaş ile kazandığı topları çabuk oynamaya çalışan Fenerbahçe çıktı. Holosko'nun solda, Serdar Özkan'ın sağda biraz hareketlenmesi oyuna dengeyi getirmekte gecikmezken, uzunca bir süredir adı-sanı duyulmayan neredeyse unutulmaya başlamış Kazım'ın ilk 45 dakikada sergilediği performans göz kamaştırıcıydı.

İkinci yarı ilk 45 dakikanın aksine beklendiği gibi başladı ve Beşiktaş golü arzuladığını belli etti. Ali Tandoğan'la oyuna girmenin avantajını Siyah-Beyazlı takım beraberlik sayısını bulduğu ana kadar hissetti. Öyle ki maç bir ara tek kaleli oyun hüviyetine bürünüverdi. Beşiktaş'ın attığı gol, enfes bir goldü; zira Rüştü'nün yakaladığı topu çabuk kullanmasının ardından yalnızca 3 pasla top ağlarla buluştu. Keza Fenerbahçe'nin ilk golünde de gerek Kazım'ın ortası gerekse de Alex'in vuruşu son derece güzeldi. Ancak Beşiktaş golünde dün akşam müsabakanın genelinde iyi iş çıkaran Volkan'ın yaptığı aç ve zamanlama hatası vardı. Yine Fenerbahçe'nin ilk golünde Rüştü'nün yediği gollerde bu sene alışkanlık haline getirdiği 'Kalenin içine atlama hastalığı' depreşiverdi. F.Bahçe'nin kötü oynadığı dakikalarda gol yemesine rağmen bozulmayarak yeniden üstünlük sayısı bulmasına, sonra da kaçırmayı atmasından daha zor iki gol pozisyonunu heba etmesine karşın sahadan istediğini alarak ayrılmasına şapka çıkarmak gerek. Semih'in hak ettiği halde ısrarla yedek soyundurulmasına karşın her oyuna girişinde yaptığı asistler ve attığı gollerle her hafta maçların kaderini değiştirmesine hayran olmamak elde değil. Kalecilerin top kurtarmadığı maçta kaleyi tutan 5 şuttan 3'ünde meşin yuvarlağın filelerle kucaklaşması hayli ilginçti. Maçın yıldızı Alex'in polislerin onu atılacak cisimlerden korumak isterken olayı abartması sonucunda hayatının en zor korneerlerini kullanması ile Rüştü'nün Ali Bilgin'e istemeden verdiği gol pası diğer enteresan pozisyonlardı. Eğer o enstantane gol olsaydı Rüştü'nün başı çok ağrırdı.

Edu'nun ve Gökhan'ın hemen hiç hata yapmadığı maçta Kazım'ın attırdığı gol öncesinde top çıktı diye kimse kimseyi suçlamasın. Hem yardımcı hakeme güvenmek gerek hem de topa Beşiktaşlıların yeniden sahip olduktan sonra Delgado'yla yeniden kaybettiğini hatırlamak gerek.

Avrupa elden gitti, kupa elden gitti, lig zora girdi; Demirören hâlâ ne bekliyor dersiniz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş'ı seviyorsan lütfen artık git

Fatih Uraz 2008.04.01

Geçtiğimiz hafta açıklanan vergi rekortmenleri listesinde baba Demirören'in 4.473.230, oğul Demirören'in ise 1.559.216 YTL Gelir Vergisi ödeyeceği açıklandı. Aynı hafta içinde Siyah-Beyazlı cepheden kamuoyuna sunulan bir bilgi notu ise baba-oğul Demirören'lerin sevincini gölgeledi.

Çünkü Beşiktaş yüzde yüz haklı olduğunu iddia ederek bir Euro dahi ödemeyeceğini söylediği davada eski hocasına 16 trilyon YTL civarında parayı eskilerin deyimiyle 'kuzu gibi, paşa paşa!' ödemişti. Daha doğrusu ödettirilmişti, zira para nezaketen bile olsa 'alabilir miyiz?' denilmeden alacaklardan mahsup edilmişti.

Baba-oğul Demirören'lerin devlete ödeyecekleri milyarlar elbette sevindirici; aynı anda yüzlerce, binlerce işçi istihdam edip, onların karnını doyurup onca katma değer yarattıktan sonra hatırı sayılır bir parayı ülkenin hizmetine sunmak takdire şayan. Peki ya 'akılsızlık, iş bilmezlik, kulüp ve ülke kaynaklarının boşa savrulması, aymazlık' derken aklınıza gelen hiçbir sözcüğün karşılığını tam anlamıyla veremeyeceği 'enayilik vergisine!' ne demeli? Şark kurnazlığına kalkışılmadan Del Bosque'yle pazarlık yapılırsa taş patlasa 2 milyon Euro verilerek, en önemlisi de Türkiye'yi ele-güne rezil etmeden iş bitecekken, 8 milyon Euro'ya yakın parayı sokağa atmanın yahut da kibar deyimle Kastilyana beyefendisine hibe etmenin faturasını birileri üstlenmeyecek mi?

Bu nasıl kulüp yönetmektir ki 'Scala'yla, Milne'yle, Del Bosque'yle' derken hemen her yabancı hocayla bir pürüz yaşıyor! Tigana hakkında bir şey söylemek istemiyoruz çünkü etrafta dolaşan söylentilerin aslı astarı varsa; 150 bin Euro vaktinde ödenmediğinden ötürü Tigana da vazgeçtiği alacaklarını eğer ki istiyorsa, Demirören ve arkadaşlarının heykelini Beşiktaş meydanına dikmek gerekir! Heykeli ziyaret edecek futbolsever sayısının diğer Türk büyüklerine fark atacağına eminiz; ancak o ziyaretlerde ne gibi temennilerin dile getirileceğini öngörmekten aciziz!

Kleberon problemlili ayrıldı, Ailton'un gelmesiyle gitmesi neredeyse bir oldu, Diatta ile Higuain'in geliş-gidiş nedenleri anlaşılamadı, Juanfran'a amatör topçu muamelesi yapıldı, Ricardinho kadro dışı kaldı, çoğunluğunu Galatasaray'ın ve Fenerbahçe'nin gözden düşmüş oyuncularının oluşturduğu bitmiş şöhretlere 'yükli emeklilik ikramiyeleri!' ödendi derken, kulübe giren ve çıkan futbolcu sayısını takip etmek neredeyse imkânsızlaştı. Gelirler artırıldığı halde borç yükünün sürekli büyüdüğü, onca masrafa karşın iki Türkiye Kupası dışında kayda değer bir başarı da gelmediğine göre 'Demirören'lerin kulübü, şirketlerini yönettikleri gibi yönetemedikleri anlaşılmaz mı?

Beşiktaş'ın Süleyman Seba döneminde zirveye çıkan saygınlığı taban yaptığına, herkesin birinci ya da ikinci takımı olmayı başarmış Beşiktaş'ı şimdilerde ona gönül verenlerin dışında hemen hiç kimse sevmeyeceğine, futbolda başarı gelmediğine göre Demirören'i başkanlık koltuğuna mihlayan sebebi bulmakta zorlanıyoruz. Aslında içi rahat olmalı çünkü yerine gelecek kişinin her yönüyle dibe vurmuş kulübü bu noktadan daha geriye götürme ihtimali hiç yok!

Taraftarın üzerine toz kondurmamaya özen gösterdiği Ertuğrul Sağlam'ın da şanssızlıkların, sakatlıkların, hakemlerin, dış güçlerin ardına sığınmadan ve kelime oyunlarına sapsmadan özeleştiriyeye başlamasında yarar var.

Demirören'in mucize olmadıkça istifa sözcüğünü ağzına almayacağı öngörüldüğünde, Beşiktaş'ın Şampiyonlar Ligi'ne gitmemesi durumunda Ertuğrul Sağlam adının tartışmaya açılması kaçınılmaz. Çünkü halihazırda Demirören'in elinde sadece 'Hoca bizden kimi istediye aldık; daha ne yapacaktık?' ile 'Futbol dışı branşlarda başarılıyız' kozu kaldı.

Hadisenin en acı tarafı 'Kulübün başına kim gelirse gelsin yitirilen saygınlığı, kaybedilen vakarı, unutulmuş Beşiktaşlılık duruşunu yeniden kazanmanın çok zor olacağı' gerçeği. Muhtemelen Demirören de son iki başkan gibi tribünler ayaklandıktan sonra teslim bayrağını çekecek!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray, sonunda Hagi'nin veliahdını buldu!

Dahi Daum'dan sonra umut ve sabırla aramızdan yerli malı sıra dışı hoca çıkmasını beklerken ikinci dehanın da Alman olduğunu görmek çok acı! 2007 senesine dek iyi hoca olarak kabul edilen Feldkamp'ın 2008 senesi itibarıyla 'Olağanüstü teknik adamlar listesine' terfi etmesi artık an meselesi!

İnsan yaşamını baştan aşağı değiştiren nice keşif ve icadın tesadüfen ortaya çıktığı biliniyor; örneğin milyonlarca hayat kurtaran penisilin, Fleming'in mikroskobuna konan bir küfle yaşamımıza giriverdi. Bazen de zihinlerde bambaşka şeyler tasarlanarak yola çıkıldığı halde; bir bakıyorsunuz varılan yer planlananın çok ötesine taşmış. Uzun senelerden beri Almanya'da yaşayan bir dostumuz genç yaşta saçlarını kaybettiğine üzülür dururdu. Kendisini son gördüğümüzde bir de baktık ki saçları neredeyse alnından fışkırıyor. İçimizden 'Acaba saç nakli mi yaptırdı?' diye düşünürken aklımızdan geçeni okumuş olmalı ki 'Prostat ilacı kullanırken saçlarım yeniden çıktı!' deyiverdi. Galatasaray, Hagi'nin futbolu bırakmasının ardından 10 numaralı formanın hakkını verecek bir oyuncu arıyor ama bulamıyor. Bulamaması normal zira hem Hagi eşine az rastlanır bir futbolcuydu hem de tüm dünya eşzamanlı olarak kaliteli 10 numara arayıp duruyor. Zaten ligimize bakıldığında da Fenerbahçe ile diğer takımları birbirinden ayıran en önemli faktör onlarda 10 numarayı hakkıyla taşıyan Alex varken diğerlerinde onun muadili oyuncu bulunmaması. Sezon başında büyük umutlarla ve hatırı sayılır parayla Galatasaray'a kazandırılan ancak birkaç maçta gözümüzü boyadıktan sonra süratle vasatlaşan Lincoln'ün kendisinden bekleneni veremeyişi; haliyle Feldkamp'ı yeni arayışlara itti. Bilindiği üzere dehalar size-bize benzemezler; onlar başkalarının görmediğini görür, kimselerin aklına gelmeyi düşünür. İşte o Feldkamp, Almanya'da zorunlu istirahat yaparken 10 numaralı formayı ancak Servet'in doldurabileceğini keşfederek Türkiye'ye döndü ve yoğun eleştiriye uğrayacağını bile bile Türk futbolunda çığır açacak adımı attı! Siz bakmayın futboldan anlamayan ama anlamadığının farkında olmayan yazar-çizer-tarafar takımına! Her büyük yenilik, devrim ve keşif ilk anda büyük protestolarla karşılaşabilir, Feldkamp'ın talihsizliği büyük dönüşüm projesinin yalnızca ilk safhasını hayata geçirebilmiş olması!

Normalde Servet'in defansın önünde değil Lincoln'ün mevkiinde oynaması gerekirdi! Gaziantep maçına Galatasaray eğer kalede Ümit Karan, sol bekta Hakan Şükür, stoperde Lincoln, santrforda Sabri, liberoda Nonda veya Orkun'la, oyun kurucu pozisyonunda da Servet ile başlamış olsa Antep takımı değil pozisyon bulmak yarı sahayı bile geçemez; ev sahibi takım da çuvala gol atardı! Fatih Terim, Milli Takım için ideal orta sahayı ararken Hamit'ten Emre'ye, Hüseyin'den Aurelio'ya kadar yığınla oyuncu denerken ses çıkarmayanların; Servet orta saha oynatıldı diye yeri göğü inletmeleri hayli manidar!

Bir gazetede yayınlanan 'Adnan Polat, Fatih Terim'e 'biz ne oynuyoruz?' diye sordu', sözleri umarız doğru değildir. Birincisi Terim statükocudur, devrimden ne anlasın! İkincisi Polat gibi akıllı adamın Feldkamp'ın yaptığı her işte bir hikmetin gizli olduğunu bilmesi gerekirdi! Aslında Terim'in Polat'a verdiği 'Anlayamadım!' cevabı her şeyi öyle güzel anlatıyor ki! Ya Terim'in futbol bilgi ve birikimi Feldkamp'ı anlamaya yetmiyor yahut da 'kıskançlıktan!' soruya cevap vermiyor! Fenerbahçe dünya devlerini bir bir yenmeyi sürdürürken, taraftar kartından ürün satış mağazalarına kadar büyük atılımlar yaparak hedef büyütürken, Beşiktaş tazminat ödemekle ve ibrayla, G.Saray ise Feldkamp'ı marke etmekle ve onun yerine gelecek ismi belirlemekle uğraşüyor! Türkiye süratle tek takım egemenliğine doğru yol alıyor; çünkü Fenerbahçe uzun vadeli programlarla hareket ediyor, adımlarını bilinçli atıyor. O sebeple sene sonunda kim şampiyon olursa olsun uzun vadede kazanan sadece Fener olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener'in işi bitti mi; ağzınızdan yel alsın!

LONDRA - Yok, yok; Sevilla'yı çeyrek final için daha şanslı gördüğümüzü ancak Fenerbahçe'nin bizi ve bizim gibi düşünenleri nasıl yanılttığını unutmamak. Bu sebeple ilk Chelsea maçını Fener değil 2-1 kazanmak 4-0 bile kaybetmiş olsaydı; yine de Sarı-Lacivertli ekipten bu akşam için ümidimizi kesmezdik.

Sezon başından beri görüldü ve bilindi ki Fenerbahçe pozitif futbol oynama arzusu taşıyan takımlara karşı iyi işler çıkarıyor. İkinci İnter maçı hariç Zico'nun oyun planı hemen tüm maçlarda makine nizamında işledi denilebilir. Orta sahayı kalabalık tutan, kanatları iyi kullanan, ofansa hızlı çıkan, Fenerbahçe tüm bunların üstüne sonuç ne olursa olsun oyun disiplininin kopmamayı da ekleyince; gelinen nokta şaşırtıcı değil. Elbette çok kritik anlarda ortaya çıkan Deivid'in muhteşem sağ ayağının ve Alex'in duran top becerisinin de hakkını vermek gerek.

Chelsea gibi dönüm maçları öncesinde yazılıp-çizilenleri, hocalara ve futbolculara verilen akılları nedense hep komik bulmuşuzdur. Takımıyla neredeyse iki seneden beri yatıp-kalkan, haftada 7-8 kere onlara antrenman yaptıran, üstelik de yapmış olduğu işlerle futbolu ne derece iyi bildiğini defalarca ispat eden Zico'yu alenen yönlendirmeye çalışanlar var. 'Kezman verimsiz, onun yerine Semih'i oynat, Maldonado topu devamlı geriye oynuyor ve fizik gücü istenilen seviyede değil, o yüzden bu maç tam Selçuk'a göre, Roberto Carlos hazır gözükmedi' diye başlayıp biten cümleler mizah sınırlarını bile zorluyor. Zico'nun ne sizin ne de bizim aklımıza ihtiyacı olduğunu zannetmiyoruz.

Bir hocanın elinin altında birbirinden kaliteli oyuncuların bulunması hem güzeldir hem de ürkütücü. Herkesin oynamak istediği, hocanın elinde sadece 14 forma olduğu, kadro dışı kalanların otomatikman problem yaratmaya hazır hale geldiği hatırlandığında takımda huzur sağlamanın sanılandan zor olduğu ortaya çıkar. Eleştiri tabii ki yapılacaktır; ancak akıl hocalığına soyunmak, sözüne kulak asılmadığında hırçınlaşmak kimsenin harcı değildir.

Seneler önce Stanford Bridge'de, Beşiktaş'ın Chelsea'yi 2-0 yendiği maçı seyretmiştik; İngiliz ekibi ilk gol pozisyonuna 80. dakikada girebilmişti. Denilebilir ki şu anki Chelsea o zamankinden iyi, doğrudur; ancak bu Fener de kadro kalitesi olarak o günkü Beşiktaş'tan iyi. Dahası o stat seyirci baskısının en az hissedildiği bir stat; bu durum insana ilk anda 'zengin seyircilerin düşük gelir seviyesine sahip taraftarlar kadar ateşli olmamasının sonucu' olmalı dedirtiyor. Ancak Saracoğlu Stadyumu'nda milyarder Fenerlilerin nasıl dövünüp-sevindikleri hatırlandığında zenginliğin değil kulüp sevgisinin yoğun tezahüratla alakalı olduğu sonucuna ulaşmak da mümkün.

İngiliz takımlarının iç sahada oynadıkları maçlarda bambaşka bir çehreye büründüğü hepimizin malumu. Beşiktaş Liverpool'u 2-1 yendikten sonra ikinci maçta 8 gol yiyince; İngiliz seyircilerin 'Bu takıma ilk maçta nasıl yenilmişiz?' diye hayıflandığına şahit olmuştuk. Keza UEFA'da Galatasaray ilk maçta sahadan sildiği Bayer Leverkusen'den ikinci maçta 5 gol yemişti; çünkü erken yenen golün şaşkınlığı ellerini ayaklarına dolaştırmıştı. Bu yüzden hâlâ hatırı sayılır futbolseverde ortaya fark çıkar mı korkusu var. Fenerbahçe kadrosunun ezeli rakipleri Beşiktaş ve Galatasaray'a oranla daha tecrübeli ve nitelikli oyuncularından kurulu olması bu akşamki maçta ters bir netice olsa dahi yüzümüzün kızarma ihtimalinin az olduğunu düşündürüyor. Yeter ki Fener bizi alıştırdığı gibi oyun disiplininin bir an dahi kopmasın. Unutmayın ki Sevilla maçının dünya üzerinde bu denli yankı bulmasının en büyük sebebi 'Oyunun hemen başında iki komik gol yemesine rağmen Fener'in demoralize olmadan oyunu sürdürüydü'. Şu an yenmek ve yenilmekten önce gelen şey umudumuzun olması; öyleyse içimize umut aşılayanlar alkışlanmalı.

Fener, Fener dünyayı yener!

Fatih Uraz 2008.04.09

LONDRA- Çocukluğumuzda Fenerbahçe'yi sevmeyen futbolseverler Sarı-Lacivertli renklere gönül verenleri kızdırmak için 'Fener, Fener dünyayı yener, Beşiktaş'a (ya da Galatasaray'a) gelince fıs diye söner!' tarzında ilginç tezahürat yapardı.

Fenerbahçeliler ise 'Önce fıs diye söner, sonra döner onu da yener' diye karşılık verirdi. Elbette ki karşılıklı sevgi ve saygı korunarak.

İşte dün Stamford Bridge'de güneşli bir günün ardından maçın başlamasına yakın saatlerde gecenin ayazına teslim olduğumuz Chelsea-Fener maçı öncesinde aklımıza gelip takılan soru 'Bu sene olağanüstü işler yapan Fenerbahçe fıs diye sönecek mi, yoksa dönüp Chelsea'yi de yenecek miydi?' Ev sahibi takımın maçın başlama vuruşuyla birlikte Fener kalesine yüklendiğini ve ilk ciddi atağında golü bulduğunu, hemen akabinde de bir şutunun direktten döndüğünü görünce 'eyvah' demekten kendimizi alamadık. Gol anında tecrübeli Aurello'nun arkasından gelen Ballack'ın önüne dolandığını görememiş olması hem düşündürücü hem de üzücüydü. Bu sene birçok konuda kendini aşmaya başlayan Fenerbahçe'ye bu kadar ucuz gol yemeyi doğrusu yakıştıramadık. Neyseki Fener 14. dakika da Deivid'le bulduğu pozisyonun ardından oyunu dengelemekte gecikmedi de, rahatlayıverdik. Fenerbahçe'nin oyunun gidişi ve skor ne olursa olsun bozulmamayı öğrenmiş olması bu seneki en büyük kazancı diye düşünüyoruz.

İlk devrenin 20. dakikasından itibaren iki takımın da gol pozisyonu üretmekte zorlandığı görüldü. Fenerbahçe 30. dakikada Lugano'nun kafasıyla bir şans daha yakalarken Chelsea uzaktan attığı iki cılız şutla devreyi tamamladı. İkinci kaleci Cuducini'nin sakatlanmasının ardından üçüncü kaleciyle oyuna devam etmek zorunda kalışları haliyle Chelsea'li oyuncularını tedirgin ettiyse de, ekibimiz bu avantajdan yararlanmayı bilemedi.

İkinci devre de birinci devrenin kopyası gibi başlarken tek fark hemen karşı kaleye giden Chelsea'nin bu kez bulduğu ilk pozisyonu filelerle kucaklaştırmayı başaramamasıydı. Oyunda sayılı dakikalar geride kalmıştı ki, daha önce hiçbir maçta tedbiri elden bırakmamış Zico erken davranarak Kezman'ı oyuna aldı ve çift santrfora döndü. Maldonado'nun oyun dışına alınması haliyle orta sahada zaafiyet yarattıysa da, mutlak gole ihtiyaç duyan Fener için bu alınması gereken bir riskti.

Uğur Boral'ın oyuna girmesinin ardından ise Fenerbahçe gemileri yakarcasına geride bırakacağı boş alanları umursamadan fazla adamla rakibinin üstüne gitmeye başladı. Sahanın en tecrübesiz ismi Hilario'nun 81. dakikada önce Gökhan'ın volesini, ardından da Kazım'ın şutunu enfes kurtarması büyük şanssızlıktı.

Chelsea, defans yapmasını iyi bilen, fizik gücü yüksek futbolculardan kurulu kaliteli bir ekip ancak savunma başarılarını hücum hattına yeterince yansıtamıyor. Fenerbahçe ise kim ne derse desin yüzümüzü kızartmayacak bir mücadele sergiledi. Ama kabul etmeli ki onların kadrosu daha nitelikli ve derin.

'Fener, Fener dünyayı yener, merak etmeyin bir iki sene sonra Chelsea'yi de yener, Liverpool'u da yener' diyor ve bu sezona emek verenleri canı gönülden kutluyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu sefer çiçekle gelen çiçekle gitti!

42 senedir seyircisi, oyuncusu, hocası, gazetecisi olduğumuz futbolumuzun şükürler olsun ki en sevimsiz yanı gözükken 'Vefasızlığa' sonunda bir dur diyen oldu. Çiçekle gelen bir hocanın yine çiçekle gitmesi hafızası ve minnet duygusu yeterince gelişmemiş insanımız adına sevindirici.

9 aydan beri yaptıklarıyla, ettikleriyle, söylemleriyle, iletişimsizliğiyle bir değil on kez gitmeyi hak eden Feldkamp'ın gönderilişine üzülmsek de, havaalanından zarif biçimde uğurlanışını takdirle karşıladık. Geçmişte sayısız kereler yabancı hoca ve futbolcuları havaalanında yüzlerce kişiyle karşıladığımız, omuzlara aldığımız, giderken ise malzemeciyle, masörle ya da tercümanla uğurladığımız hatırlandığında; bu kez giden bir yabancıya insana yakışır şekilde 'Güle güle' değişimiz umarız ki futbolumuz da kalıcı bir özellik haline dönüşür.

Kuvvetle muhtemeldir ki ilerleyen yıllarda futbolumuz daha da gelişecek ve Avrupa'da, dünyada çeyrek final, yarı final oynamak olağan hale gelecek. Belki tesisi olmayan kulüp kalmayacak, belki tüm engellemelere karşın Anadolu takımları şampiyonluklara adını yazdıracak. Ama şuna eminiz ki kuşaklar değişecek, nesiller değişecek, lakin Türk basını ve Türk idarecileri asla gelişemeyecek, asla değişemeyecek.

Gençlerbirliği-Galatasaray maçının ardından yazılıp çizilenler karamsarlığımızı zirveye çıkardı desek yeridir. Aylardan beri saklambaç oynamayı sürdüren Lincoln'e bir gol attı diye 'Kulübüne olan borcunu ödedi' diye başlık atmak ne komediye ne drama sığmıyor. Futbolcusundan yöneticisine varıncaya dek bu kadar sevmeyeni, bir o kadar da yanlış varken eğer ki Feldkamp'a bu denli tolerans gösterilmişse; yorum yapmıyor, sadece pes diyoruz.

Demek ki sorunlar Adnan Polat'ın geçen dönemde oturduğu koltuktan başka, şimdi oturduğu koltuktan başka türlü gözüküyormuş! Demek ki sorumluluk başkasının omuzlarındayken insan daha sevecen, mesuliyet kendi sırtındayken daha otoriter oluyormuş! Demek ki başkasının altında çalışırken doğru görülen başkaları, sizin altında çalışırken yanlış olabiliyormuş!

Hadisenin üzücü yanlarından bir diğeryse 'Futbolculara dayalı düzenin yıkılmayıp ayakta kaldığını görmek.' Merak ediyoruz dünyanın hangi beldesinde bizde olduğu gibi futbolcularla başkanlar bu denli iç içe? Başkan dediğin kendini biraz geri çekmeli, her işe müdahale etmemeli, her isteyen çat kapı onun makamından içeriye girememeli, değil mi? Oysa bizde konuşmayan, futbolcusuyla dertleşmeyen, soyunma odasına girip kutlamayan ya da azarlamayan, puan kaybettiklerinde federasyonu ve maçın hakemini istifaya davet etmeyen, mutlu olduğunda önceden belirlenen primi artırmayan başkan bulmak neredeyse imkansız. Öte yandan Kayserispor hocası Tolunay Kafkas'a bakınca ne düşünüyoruz biliyor musunuz: En akli başında, en çok kitap okuyan, en hümanist hoca seviyesini bu kadar düşürüyorsa, geride kalan nice niteliksiz adam neler neler yapmaz? Tamam, hakkın yendi, tamam senelerden beri büyükler küçükleri çeşitli yollarla ezip geçiyor; peki ama bütün bunları yeni mi anladın? Galatasaray'da, Trabzonspor'da oynarken kimbilir kaç kez takımların haksız puanlar kazandı; neden o zamanlar sesini yeterince yükseltmedin? Kaç sene kaldığın Avusturya'da senin gibi canı yanınca hakemin üzerine saldırmaya kalkışan teknik adama hiç rastladın mı?

Kayseri'nin hak ettiği puanı alamaması böylesine centilmen bir insana dişiyile, tırnağıyla kazandığı güzel ismi mahvetme hakkını vermez diye düşünüyoruz. Hafta başında yurtdışına gittiğimizden ötürü Tolunay Kafkas cephesinden neler söylendiğini bilemiyoruz; ancak onu iyi tanıdığımızdan ötürü henüz yapmamışsa kendisine yakışan söz ve davranışları göstermesini bekliyoruz. İyiyle kötünün, akıllıyla akılsızın, olgunla hamın arasında bir fark olmalı değil mi? Hak aramayı insanlar kendilerine yakışır seviyede yapmalı, yapabilmeli.

Tatsız, tuzsuz, zevksiz, amaçsız, Çarşı'sız Beşiktaş!

Fatih Uraz 2008.04.12

İlk kornerin atılması için 18, ilk ciddi gol denemesi için 21 dakika beklenen dün akşamki maçın ilk yarısı hiç şüphesiz son senelerin en yavan 45 dakikalarından birisiydi. Tek mevkisinde dahi klas adamı olmayan ancak 3. ligden bu yana sergilediği üst düzey mücadele ve disiplin anlayışıyla 'takım nasıl olunurun' dersini veren Oftaş'ı; galiba Beşiktaş yeterince etüt edememişti.

Tamam; Beşiktaş'ın dillere destan seyircisinin takım üzerindeki etkisi tartışılmaz; onlarsız sanki kanatsız bir kartala dönüşüyorlar ama onlar yok diye bir kuş da uçmayı unutmaz; değil mi?

İlk 45 dakikayı seyretmeyen bir sporseverin kaybettiği ya da kaçırdığı tek enstantanenin olmadığı maçta birinci saniyeden bitiş düdüğüne kadar oyun sıradan bir antrenmanın temposuna dahi ulaşamadı. Beşiktaş'ın bulunduğu tek tük kornerler muhtemelen sahanın en uzun adamı Oftaş kalecisi Recep'i çalıştırma amacı güdüyordu. Kucağına gelen iki yavaş top zar zor Recep'in dizlerini yere değdirirken Hakan'ın yaptığı tek iş aut atışı yapmaktı. Bu arada nerede sakatlandığı anlaşılamayan Rüştü; belli ki bu hususta Gökhan Zan'ın en ciddi rakibi olmaya aday! Oyuncuların isteksiz olduğu, konsantrasyonu sağlamakta zorluk çektiği günler futbol dünyasının gerçeğidir; anlayışla karşılanabilir. Ne var ki büyük olma iddiası taşıyan takımlar böyle günleri klas oyuncularıyla, yıldız futbolcularıyla aşmayı bilmek zorundadır. Bitirici bir pas, iyi kullanılmış bir frikik-korner ya da üç-dört kişiyi oyundan düşüren ekstra çalımlar durgun günlerde iddialı takımların sığınağı olmak durumundadır. Sahada veya kulübede bu tarz bir-iki oyuncusu olmayan takımların yapacağı ilk iş mutlaka transfer politikalarını sorgulamak olmalıdır. İkinci devreye Beşiktaş'ın biraz gayret göstererek başladığını görünce Siyah-Beyazlı oyunculara soyunma odasında hocalarının neler söylediğini merak etmedik değil! Ama ne hikmetse 10 dakikalık göstermelik baskının ardından golü bulan taraf evsahibi değil rakip takım oldu.

Beşiktaş'ın golü yer yemez oyuna Delgado'yu almasını ilginç bulduğumuzu söylemeliyiz. Oyuna girdikten sonra sahada ruh gibi dolaştığını gördükten sonra ise niye kenarda oturduğunu anladığımızı itiraf etmeliyiz. Aslında lafı dönüp dolaştırmadan söylenmesi gereken tek şey var: Bir tarafta puan almayı çok isteyen ve sınırlı kapasitelerini sonuna dek zorlayan Oftaş, diğer yanda ise mevcut yeteneklerini kullanma adına elinden gelenin çok azını sarf eden Beşiktaş! Hal böyle olunca İbrahim Toraman'ın altı pastan vurduğu top da auta gider, kale çizgisinin üzerinde Oftaş defansının vurduğu top da Nobre'nin bacak arasından geçip kaleye girmez, Recep'in sırtını döndüğü pozisyonda da top ona çarpar, Serdar Kurtuluş'a yapılan penaltıyı da hakem görmeyi beceremez! Çünkü şans bile bir noktadan sonra isteyen yanında yer saf tutmaya başlar.

Oftaş'ta görevini yapmayan tek futbolcunun bile olmadığı, Beşiktaş'ta ise biraz Nobre ve Serdar Özkan (onlar da iyi değildi ama hiç değilse gayretliydiler) dışında görevini yapanın olmadığı maçta hak eden hak ettiğini aldı demek lazım. Artık Ertuğrul Sağlam'ın da adının tartışmaya açılması kaçınılmaz. Hadi başkan; gerekeni yapmak için daha ne bekliyorsun?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonluk giderse Zico ve Alex'i özür kurtarmaz

Fatih Uraz 2008.04.15

Geride kalan 360 dakikalık zaman diliminde eğer Fenerbahçe ipi göğüslemeyi başaramazsa Zico ve Alex'in başı fazlasıyla ağrıyacaktı.

Zico'nun 1986 Dünya Kupası'nda futbolcu olarak yaptığı yanlış, Brezilya'nın mutlak favorisi olduğu turnuvaya erken veda etmesine yol açmıştı. Pazar akşamı olaya seyirci kalarak yaptığı yanlışın nelere mal olduğunu ise yaşarsak hep birlikte görüp bileceğiz.

Kezman'a kızmıyoruz, kızmıyoruz zira Türkiye'ye geldiği günden beri sergilediği performansla kamuoyundan bir türlü güvenoyu alamadığı, konumu sürekli tartışıldığı için o imajı yıkma adına hakikaten çabalıyor, gayret sarf ediyor. PSV ve Atletico Madrid'de geçirdiği parlak günleri İstanbul'da da yaşamak istiyor ama ister yılların yorgunluğu, ister Fenerbahçe'nin oyun sistemi isterse uyum sorunu deyin onu engelliyor. Zico'nun kısa süre öncesine dek çoğu maçta oyuna onunla başlaması, ancak Sarı-Lacivertli ekibin beklediği golleri sürekli Semih'in oyuna girişinden sonra bulması, Kezman'ı mutsuz ve sinirli yapıyor. O da ne yapsın; haliyle hırs yapıyor, kendisini aşırı kasıyor ve ortaya dağınık bir santrfor çıkıyor.

Penaltı atmanın bir sanat olduğunu, bilhassa kritik anlarda penaltı kullanmanın beceri dışında soğukkanlılık, çelik gibi sinirler ve tecrübe gerektirdiğini arada bir tekrar ediyoruz. Ve ekliyoruz; dünyanın hiçbir takımında penaltıyı aynı maharetle kullanan 2-3 oyuncu birden bulamazsınız. Fener'in penaltılarını geldiği günden beri Alex kullanıyor ve takdir etmeli ki başarı yüzdesi hayli yüksek. Alex, iyi bir penaltıcı çünkü kaleciye bakarak atışını kullanıyor ve ayak içiyle topu her iki köşeye de gönderebiliyor. İlk zamanlarında genellikle kalecilerin sol köşesini tercih ediyorken şimdilerde her iki köşeyi de kullanıyor oluşu, onun penaltısını kurtarmayı zorlaştırıyor.

Dikkat ettiyseniz Ankaraspor kalecisi Senecky, Kezman daha topa vurmadan sağ tarafına atlamıştı bile. Yani atışı Alex kullanmış olsa bırakın topun gol olmasını yüzde 99 ihtimalle kaleci ters köşeye gitmiş olacaktı. Hani skor 2-1 değil de 4-1 olmuş olsa, Alex'in penaltıyı Kezman'a kullandırması ya da Zico'nun bu karara ses çıkarmaması bir parça mazur görülebilir. Ancak hem skor 2-1, hem Ankaraspor maçı bırakmıyor hem de Kezman oyuna yeni girdiğinden ötürü henüz ısınamamış. Dahası Kezman, penaltı atışlarının ustası olmadığı gibi topa bütün gücüyle abanarak vurması da gösteriyor ki; aşırı bilenmiş, aşırı gerilmiş.

1986 Dünya Kupası'nda Brezilya-Fransa arasında oynanan çeyrek final maçı 1-1 devam ederken 78. dakikada Brezilya penaltı kazanmıştı. Ve penaltı atışını o dönem dünyanın en iyi birkaç futbolcusundan birisi olarak kabul edilen Zico kullanarak topu kaleci Bats'a nişanlamıştı. Hiç şüphesiz penaltının kaçmasının en büyük nedeni Zico'nun oyuna girmesinin üzerinden sayılı dakikalar geçmiş oluşuydu. Düşünsenize taktik gereği Zico gibi bir yıldız oyuna 72. dakikada girebiliyordu; oysa ondan 12 sene sonra bir başka yıldız Ronaldo, Fransa-Brezilya final maçından önce baygınlık geçirdiği için kadrodan çıkartıldığı halde sponsor firmaların baskısıyla sahaya çıkıp oynamak zorunda kalacak ve sahada ruh gibi dolaşacaktı.

2000 Avrupa Kupası finallerine baktığımızda karşımıza çıkan manzara da pek iç açıcı değil! Türkiye-Portekiz maçı 1-0 aleyhimize devam ederken kazandığımız penaltıyı o atışları sürekli kullanan ve gole çeviren Tayfur Havutçu değil de Arif Erdem kullanınca, Türkiye 10 kişi oynadığı maçta beraberlik şansını kullanamamış ve ikinci yarıda bir gol daha yiyerek elenmişti. Maçtan sonra atışı niye Tayfur'un kullanmadığını soran gazetecilere Mustafa Denizli, 'Arif kendisini iyi hissettiği için penaltıyı kullandı.' diye son derece arabesk sözler söylemişti.

Geldiği günden beri sözleriyle, sempatik davranışlarıyla, futbol bilgisiyle, gelişmiş adalet duygusuyla övgülere mazhar olan Zico'nun nedeni ne olursa olsun Kezman'a penaltıyı kullanma iznini vermemesi gerekirdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

127 bin dolar UEFA'ya; 5,5 milyon dolar G.Saray'a!

Galatasaray'ın eski başkanlarından Mehmet Cansun canı sıkıldıkça ya da ismini gündeme taşımayı arzuladıkça geçmiş defterleri itinayla açıyor ve kulübüne yaptığı büyük hizmetlerin altını çiziyor!

2005'in son günlerinde Platini'den önceki UEFA başkanı Johansson'un eşine Sarı-Kırmızılı kulübün başkanıyken 127 bin dolarlık gerdanlık hediye ettiğini açıklayarak küçük bir sansasyona sebep olmuştu. Bir gün sonra ise gerdanlığın 127 bin değil sadece 27 bin dolar değerinde olduğunu söyleyerek yanlış anlamaların önüne set çekmeyi ihmal etmemişti!

O günlerde kendisine 'Mademki kulübüne menfaat temin etmek yahut da Avrupa futbolunun patronuyla sıcak ilişkiler tesis etmek maksadıyla sabahın 05.30'unda İsviçre'ye kadar giderek Johansson'un eşine hediye veriyorsun; neden bunu 4 seneden beri yaptığın gibi saklamayıp ifşa ediyorsun?' diye soranlar olduğunu hatırlıyoruz. Cevap verip vermemesi önemli değildi, zira vereceği hiçbir cevap yaptığı gafı tamire yetmezdi. Şimdi aynı Cansun'un adı sanki Galatasaray Kulübü'nün hiç derdi yokmuş gibi 2001 senesinde para sıkıntısının had safhaya vardığı günlerde Fak-Fuk Fon'dan alınan 5,5 milyon dolar yardımıyla anılıyor. Vatan gazetesinde yayınlanan haberin büyük kısmı her ne kadar duyum gibi gösteriliyorsa da, hadise bu kadar teferruatla anlatılınca olayı bizzat yaşamayan birinin o derece bilgiye sahip olması mümkün gözüküyor! Zaten yazının sonunda Cansun parayı kendilerine vermeyi taahhüt eden 57. hükümetin IMF'yle olan anlaşmalar gereğince bunu gerçekleştiremediğini; bu yüzden IMF temsilcisi Caterelli'yle bizzat görüşerek sorunu çözdüğünü açıklıyor. Kendi iş bitiriciliğini överken hükümet üyelerini ne hale düşürdüğünü, koca bir ülkeyi küçük bir meblağı tahsis etmek için elin adamından icazet almış pozisyonuna soktuğunu tabii ki düşünmüyor, düşünemiyor.

103 senelik maziye sahip bir kulübün başkanı neden adı yeniden gazete sayfalarına taşınsın diye bunca insanı töhmet altına girdirir; anlayan varsa izah etsin! Dahası internete düşen yorumlarda niceleri 'Galatasaray Fak-Fuk Fon'dan yardım almış' diyerek dalgasını geçiriyor, kafasını buluyor. UEFA ve Süper Kupa'yı Türkiye'ye getirerek büyük iş başarmış bir kulübe devlet yardımı yapılması doğal karşılanabilir. Keşke kulüplerimiz bu tip başarıları sürekli hale getirse de; yardımlar katlanarak devam etse. Ancak vergi ve sigorta borçlarının affına kesinlikle karşıyız; başarıyı ödüllendirmekle borcunu ödeyenı ahmak yerine koymak aynı şey değil.

Türk futbolu dünya üçüncülüğüne uzandığında teknik sorumlu ve federasyon başkanı kimdi, Şenol Güneş ve Haluk Ulusoy; dahası bu ikili çok da iyi arkadaştı. Ne zaman ki başarı geldi, başarının paylaşımı noktasında problemler çıktı ve aralarındaki büyük dostluk bitiverdi. G.Saray UEFA Kupası'nı kazandığında teknik sorumlu ve kulüp başkanı kimdi; Fatih Terim ile Faruk Süren. Peki, onların arası nasıl? Nasıl olacak, tabii ki limoni! Birbirlerine söyledikleri 'Yel kayadan toz alır!' ve 'Burada kaya Galatasaray, yine yanlış benzetme yapmış, toz kendisi oluyor!' gibi veciz ifadeler halen hafızalarda. Gelecekte takımlarımız yine başarıya uzanacak olsa, göreceksiniz değişen bir şey olmayacak. Çünkü bu ülkede mutsuzlukla üzüntü içten paylaşılr, başarı ve mutluluk ise asla! Mutlaka birileri aslan payını almaya kalkışacaktır, o sırada diğer emeği geçenler ikinci planda kalmayı kabul ederlerse ne âlâ! Aksi takdirde 'tartışmalar, kıskançlıklar, ben olmasam bunlar olmazdı' lafızları mutlaka gündeme gelecektir.

Hâlâ bir yerlerde bir köşede hediye vermeyi seven insanlar varsa, onlara tavsiyemiz ağızlarını sıkı sıkıya kapatmaları yönünde olacaktır, yoksa gün gelir 1 milyon dolarlık hediye de verseniz bu boşboğazlıkla onu kabul edecek kimseyi bulamazsınız!

Necati'de, Yusuf'ta, Rize'de işlem tamam; sıradaki gelsin!

Fatih Uraz 2008.04.22

Ne güzel bir memleketdir burası ki 'Maça asılırsan teşvik primi almış olursun, asılmazsan maçı satmış olursun!'; yani ne yaparsan yap mutlaka birilerine yaranamazsın.

Şampiyonluğa ya da düşmemeye oynamıyorsan sırtına asılacak yafta bellidir: Teşvik primi aldın, şike yaptın, hatıra istinaden maçı bıraktın! 40 katır mı 40 satır mı hesabı ölümlerden ölüm beğen!

Türkiye'de şikenin yaygın olduğu yıllarda insanların umutsuzluğundan ve saflığından yararlanan bazı uyanıklar 'Maç toto' oynardı. Yani maçın hakemini ve karşı takımı bağlayacağım diye parayı alır ve bitiş düdüğünü beklerdi. Eğer hasbelkader 90 dakika istenildiği gibi sonuçlanmışsa paralar cebe atılır, ters bir sonuçta 'Ne yapalım, parayı karşı taraf kabul etmedi.' denilerek emanet sahibine iade edilirdi.

1986-87 sezonunda Samsunspor şampiyonluk mücadelesi verirken başlarda ciddiye alınmamış ve denilmişti ki: 'Birkaç hafta sonra bunların balonu patlar!' Sonra görülmüştü ki Samsun haftaları birer birer tüketiyor ve teklemiyor, anında başka manevralar devreye sokulmuştu. Önce şampiyonlukta çekiştiğimiz rakibimiz, en iyi oyuncularımıza ligin bitmesine hayli zaman varken transfer teklifinde bulunarak, törenle taraftar kartı hediye ederek kafaları karıştırmaya çalışmış; doğrusunu söylemek gerekirse başarmıştı da. Ancak asıl darbe ülkenin en büyük gazetelerinden birisinden gelmiş ve içeride oynayacağımız Eskişehir maçının sabahı o gazete sürmanşetten 'Eskişehir maçı Samsun'a sattı!' haberini girmişti. Satılmış damgasıyla yaftalanmak istemeyen Eskişehirli oyuncuların tabiri caizse ölümüne oynadığını söylemeye sanırız gerek yoktur.

Diyeceğimiz odur ki bu ve benzeri taktiklerin bu coğrafyada modası halen geçmemiştir; çünkü satılmış damgasıyla damgalanırsanız, istediğiniz kadar 'masum olun ya da masumum diye feryat edin' kimseyi inandıramazsınız. O yüzden eski Bursalı idareci gibi 'Beşiktaş, Rize'ye maçı satacak!', yahut da bazı gazetelerin yazdığı gibi 'Necati'den korkuyoruz!', 'Yusuf soru işareti!' tarzında iftiralarla kulüpler ve insanlar töhmet altında bırakılmakta ve sözümona satışların önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Bu noktada denilebilir ki 'İyi ya; adına şaibe karıştırılmaya çalışılan oyuncu ve takımlar daha da hırslanır ve oyun ters teper!' Ah; keşke o kadar kolay bir çözüm yolu olabilse! Ruhen-bedenen tüketilen oyuncuların aşırı hırs yaparak kendisini kanıtlamaya çalışması çoğunlukla beyhudedir, geri teper. Denizli kalecisi Süleyman'ın yaptığı ıskayla maç 1-0 bitmiş olsaydı, söylenecek sözler, atılacak çamurlar muhtemelen kan çıkartacak seviyeye gelirdi.

Seneler önce Gençlerbirliği son maçında düşmemeye oynayan Bursaspor'a karşı yedek ağırlıklı takımla çıkmış ve rakibi kümede kalmıştı. Aynı Gençler takımı geçen seneki son maça ise rahat konumda olmasına karşın aslarla çıkmış ve Antalya'yı yenerek bir alt lige göndermişti. Ne kolay değil mi; 'Birinci maçı vermişti, ikinci maça teşvik primi almıştı!' diyerek iftira etmek.

Son yıllarda gelişen teknolojinin sonucu olsa gerek, rakipleri ekarte etmek için yeni metotlar türemeye başladı; örneğin teknik adamların kafasını karıştırmak gibi. Birkaç sene önce bilgisayarlı hocanın takımı şampiyonluğa yaklaştıkça ona yapılan teklifler konsantrasyonuna nasıl da balta vurmuştu! Bu senede hafızanızı yoklarsanız birkaç hafta sonra karşılaşılacak bir takımın çalıştırıcısına teklif götürüldüğünü hatırlayacaksınız! Kendinizi o hocanın yerine koyun ve ileride başına geçmeniz ihtimali bulunan rakibinize çelme taktığınızda neler olabileceğini tasavvur edin; ne zor değil mi?

Yeri gelmişken son 3 haftaya girildiği halde sanılanın aksine şampiyonluk iddiasını sürdüren Sivasspor'a kalan 270 dakikada ne gibi engellerin çıkarılacağını merak etmiyor musunuz? Ne dersiniz; Sivas'ın mütevazı imkânlarıyla Şampiyonlar Ligi'ne katılmasına müsaade edilir mi edilmez mi? Bu coğrafya da öyle olaylara rastlandı ki, kimse işin sahada biteceğine bir türlü inanmıyor, inanamıyor; acı olan taraf bu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe manifestosu

Fatih Uraz 2008.04.25

Rahmetli Adnan Menderes'in uzun yıllar önce sarf ettiği 'Türkiye'de gazeteci, neyin yazılıp neyin yazılmayacağını bilmeyen kişidir' sözlerinin hâlâ geçerli olduğunu görmek üzücü ve düşündürücü. İçinde bulunduğumuz zaman diliminde bu öngörünün ispatı hemen her gün yapılırken, spor basınının zirveyi uzak ara perçinlemiş olduğunu görmek hazin.

1979-1982 seneleri arasında Boluspor'da oynarken sokaklarda 'Yukarı çarşıda söylediği yalana aşağı çarşıda kendisi de inanır!' özdeyişini iştmişti; galiba spor basınında da hatırı sayılır insan bu vecizeyi seviyor! Aslında spor basınının büyük çoğunluğu için söylenecek söz 'Öyle horozlar vardır ki, güneş onlar öttüğü için doğuyor sanırlar' olabilir! Hadi diyelim ki kimileri üstat Süleyman Nazif'in 'Fazla mütevazı olma, sonra ciddiye alırlar' tavsiyesine uyarak ölçüyü kaçırıyor; peki ya vasıfsızlara ne oluyor ki 'Hakikat' kelimesi onlar için bir anlam ifade etmiyor? Yoksa Churchill'in 'Düşen bir çığda hiçbir kar tanesi kendisini olup bitenden sorumlu tutmaz' sözcüklerini mi rehber edinmişler?

Fenerbahçe Kulübü, geçen günlerde spor basınının yalanlarıyla ilgili resmi bir açıklama yaptı; eğer henüz okumadıysanız tavsiye ederiz, mutlaka okuyun. Yalan haberlerle o kadar güzel kafa bulmuşlar ki, kim o yazıyı kaleme aldıysa eline-koluna sağlık. O lafların yüzde birine muhatap olanın eğer biraz insafı, biraz da vicdanı olsa; ya gazeteciliği bırakması yahut da ülkeyi terk etmesi gerekir. Ama bu ülkede bazı kalemler Berquser'in 'Yalnızca kültürlü insanlar öğrenmeyi sever, cahiller ders vermeyi tercih eder' özdeyişini sanki haklı çıkarmak için dünyaya gelmiştir!

Sporculuk dönemlerimizde gazetesinin fotoğrafçısı resim istediğinde 'Şimdi olmaz, hakem geldi, sonra' dediğimiz için bizi yılın karmasından çıkardığını söyleyen gazeteci yıllardan beri ahlak ve onur üstüne yazı döktürmeye devam ediyor. 'Siirt'te çok iyi ağırlandık' dediğimiz halde 'Siirt'te kalemin önüne akrep attılar' diye yazan gazeteci, her hafta kanaldan kanala gezip saatlerce program yapıyor, duayen diye takdim ediliyor. Bazı kulüp başkanlarına 'Emrinizdeyim!' diye mektup gönderenler (o vakitler cep telefonu yoktu) hâlâ köşesinde yazı karalayabiliyor. 750 km uzaktan seyretmediği maçta tuttuğu takımın hakkının yendiğini söyleyen birisi yalanın dozunu artırdıkça ününü de artırdığından olsa gerek; ölecek yaşa geldi, sevimsizliğini ve palavracılığını katlayıp duruyor. O mizaçta insanlardan Eflatun'un 'Bilirken susmak, bilmezken söylemek kadar çirkindir' lafzını uygulamalarını bekleyebilir misiniz? Ne var ki öylelerinin baş tacı edilmeyi sürdürdüğü düşünüldüğünde gelin de Aristofanes'in 'Hayat tiyatro gibidir; en kötü insanlar en iyi yerlerde otururlar' sözüne hak vermeyin. Performansa bakılarak karar verilmesi gereken spor da insanları 'İnançlarına, sempatikliğine, tipine' göre değerlendirmek doğru olmasa gerek. Epiktetos'un 'Senin bardağını kırdıkları vakit de komşunun bardağı kırıldığı kadar sakın olmalısın' öğüdüyle ne kastettiği üzerinde iyi düşünülmeli. John Lyly'in 'Unutma ki ağzında bal olan arının kuyruğunda da iğnesi vardır' sözleriyle de durum örtüşmüyor çünkü ortada bal görünmüyor! Böyle düşük çaplı insanların at koşturduğu vadilerde ne mesleğin saygınlığı kalır ne de o mesleği yapanların. Dâhi Einstein ne diyordu: 'Aptallığın en büyük kanıtı aynı şeyi defalarca yapıp farklı bir sonuç almayı ummaktır.'

Biliyoruz insanların canı yanıyor, insanların onuru ayaklar altına alınıyor; bunu hazmetmek zordur. Belki en iyi çözüm 'Düşmanlarınızı daima bağışlayın, hiçbir şey onların canını bu derece sıkmaz' diyen Oscar Wilde'a kulak vermek. Veya yalanı, çarpıtmayı, iftirayı alışkanlık haline getirenleri okumamak, tesislerden içeriye sokmamak, ciddiye almamak; ancak bunu yapabilmek için sözünün arkasında durabilen adamlara ihtiyaç duyulacağı kesin! İyi ki gazeteci değiliz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah Volkan ah!

Fatih Uraz 2008.04.29

Anlaşılan o ki senede en az 5 defa köşemizi Volkan'a ayırmak mecburiyetinde kalacağız! Yanlış anlamaların önünü peşinen kesmek adına söyleyelim ki; amacımız Volkan'ı üzme ya da henüz çok yeni olan acısını daha da derinleştirmek değil.

Galatasaray önünde yaptığı büyük hatanın üzerinde takılıp kalmamalı zira hem takımının ona gelecek yıllarda da ihtiyacı olacak hem de Euro 2008'de elimizin altında ekibimizi hakkıyla sırtlayacak ondan başka kaleciye sahip değiliz.

Görüldüğü kadarıyla tam hazır değilken ama ısrarla ama kendini zorlayarak takımını yalnız bırakmamak adına sahaya çıkmışsın. Kaç seneden beri bu ülkede topları yakalamaya çalışıyorsun; sakatken oynayıp da başarılı olursan 'kahraman' muamelesi göreceğini, yaptığın fedakârlığa rağmen sonuç kötü olduğunda ise 'Oynamasaydın' eleştirisiyle yıldırımları üzerine çekeceğini hâlâ öğrenemedin mi?

Fenerbahçeli büyüklerine 40 yıl önceki Manchester City zaferinin kahramanı kaleci Yavuz Şimşek'in başına gelenleri istersen bir sor! Çok zor şartlar altında çıktığı maçlarda yaptığı iki hatanın bedelini uzun yıllar Datcu'nun arkasında yedek bekleyerek nasıl ödediğini sana bir anlatsınlar da, dinle. Uzaklardan atılan iki şutla giden iki kupanın gencecik, yetenekli bir kaleciyi kulübeye nasıl mahkûm ettiğini senin ve meslektaşlarının bilerek, öğrenerek ders almasını gönülden isteriz.

Oynamayı istemen, arkadaşlarını o zorlu günde sensiz bırakmaman takdir edilecek bir davranış, o yüzden biz başkaları gibi 'Hazır değilsen niye oynadın?' sualini sana yöneltmeyeceğiz. Ancak onca yazılıp çizilene karşın 'Top kalenin çok uzağındayken bile oyunu niçin ısrarla kale çizgisi üzerinde takip etmeye çalıştığını' gerçekten merak ediyoruz. Daha kısa süre önce Sevilla maçında sırf kale çizgisi üzerinde beklediğinden dolayı iki talihsiz gol yemiştin ve eğer başta Deivid olmak üzere arkadaşların inanılmaz bir mücadele sergilememiş olsaydı; muhtemelen o gün işin bitmiş olacaktı. Tabii ki o hatalardan sonra toparlanmana ve 3 penaltı kurtarmana topyekûn övgüler dizilmesini de ziyadesiyle hak etmiştin.

Kaç kez söylemiştik, kulak vermemiştin ama yine de tekrar edelim: Erciyes, Schalke gibi maçlarda yaptığın ıskaların en büyük sebebi topu kale çizgisinde beklemen; zira penaltı noktası üzerinde beklesen taş çatlasa 10 metre ileri koşarak topa vuracakken; kalende çakılı pozisyonda bekleyince 21 metre koşman gerekiyor. Topa doğru büyük hızla koşarken ancak son noktada yetişebilmen haliyle hata yapma ihtimalini yükseltiyor. Galatasaray maçında yediğin golde de bir değil tam üç yanlış aynı anda yaptın: İlk olarak altı pasla penaltı noktası arasında bir yerde beklemen gerekirken topa kalenden koparak geldin. İkinci olarak oyuncunla aynı topa yükseldin; hâlbuki 'Bırak!' deseydin Edu topa girmezdi. Üçüncü olarak yaptığın zamanlama hatası ise işin tuzu biberiydi. Oysa golün ortası ceza sahasının içine geldiğinde sen önde durmuş olsaydın topa rahatlıkla sahip olabilirdin; hadi olamadın diyelim; koşu halinde yakalanmayacağın için, geriye çabuk dönerek hatanı

kapatma şansını yakalayabilirdin. Dahası kalende kalmayı tercih etseydin dahi kararın yanlış olmayacaktı; çünkü Edu iyi pozisyon almıştı ve sen iletişimsizlikten onun da dengesini bozdun.

Türkiye'de zorluk derecesi yüksek topları halihazırda kurtaracak iki isimden birisin; diğer isim Aykut yan top zaafını henüz ortadan kaldıramadı; dahası o da senin gibi kalesine gereğinden fazla çakılı kalıyor. Kaldı ki senin enternasyonal tecrüben de onda yok. Hatırlarsan Arnavutluk maçında topu tuttuktan sonra kendini gereksiz şekilde yere atman az kalsın başına ne işler açıyordu. İtalya maçında rakibine yaptığın asistin de keza özel maçtır deyip üzerinde pek durmadık.

Dileriz Volkan'ın sakatlığı ciddi değildir ve dileriz kalecilerimiz Volkan'ın trajedisinden ders alarak bundan sonra yüzde yüz hazır olmadıkça kendilerini ve takımlarını ateşe atmamak gerektiğini artık anlamıştır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teknik direktörler lüzumsuzdur; gönderin gitsin!

Fatih Uraz 2008.05.02

Galatasaray şampiyonluk virajının son 180 dakikasına kimilerine göre 'hocasız' kimilerine göre 'iki Adnan+Cevat ve Burak hocayla' kimilerine göre 'kondisyonerle' giriyor; ancak bir gerçek var ki kiminle girerse girsin avantajlı giriyor!

Kaldı ki kendisiyle geçmişte yolları kesişmiş bir kişi olarak ifade etmek isteriz ki Cevat hoca 'İş ahlakı, ciddiyeti ve bilgisiyle kayda değer bir eğitimidir.'

Üç eski kulüp dışında bir sezonda en fazla maç kazanan takım apoletiyle taçlanan Sivasspor'un başında bildiğiniz üzere asli görevi menajerlik olan birisi bulunuyor, ama Sivas belki de ligi ilk sırada bitirecek. Yine bir alt ligde 33. haftaya lider giren Kocaelispor'u geçen haftaya kadar diploması olmayan bir menajer çalıştırıyordu.

1990 Dünya Kupası'nı kazandığında Almanya'nın başında hocalık diploması olmayan Franz Beckenbauer vardı. 'İyi ama o bir futbol efsanesiydi' diyeceklerle 'Johann Cruyff dışında yıldız futbolculuğunu büyük hocalığa taşıyan ikinci bir ismi söyleyin' deriz; ona göre!

Brezilya kulpuna yapıştığı 1978 Dünya Kupası'nı, bağlamalı Arjantin-Peru maçı yüzünden kaldıramamıştı; üstelik hiç kaybetmediği halde. Hakkı gasp edilen Brezilya'yı futbolun içinden gelmeyen eski bir voleybolcu, Claudio Coutinho çalıştırıyordu; hani 1981'de dalış esnasında hayatını kaybeden o talihsiz hoca.

O zaman 'Asiyab-ı devleti bir har da olsa döndürür' diyen Ziya Paşa'ya gelin de hak vermeyin; devlet çarkını bir eşek de olsa çevirir diyor hicvin büyük ustadı! Bugünün şartlarında özellikle büyük kulüplerin işleyişinde Ziya Paşa'ya hak vermemek elde değil! Dünyanın en iyi beş hocası arasında gösterilen Jose Mourinho, Chelsea'den ayrıldığında yer yerinden oynamıştı, sonra ne oldu; ne olacak, taraftarın ona duyduğu müthiş sevgi sürdüğü halde isimsiz İsrailli hocayla Chelsea, çitasını yükselterek yoluna devam ediyor..

Rijkaard, Cruyff kadar olmasa da üst düzey bir futbolcuydu; hocalığı ise 'sarı fare' lakaplı Cruyff'un yanına dahi yaklaşılamazdı; ama geriye dönüp bakıldığında iki Hollandalıyla da Barca'nın La Liga ve Avrupa şampiyonluğuna ulaştığını görürsünüz. Bu sezon istediği hedeflerin hayli uzağında kalan Beşiktaş'ı mevcut hocası değil de isimsiz biri çalıştırmış olsaydı; Siyah-Beyazlı takımı dördüncülüğten aşağıya düşürebilir miydi; hiç

zannetmiyoruz. Alacağı puanlar değişebilirdi ancak sıralamada her şart altında bu Beşiktaş kendisine ilk dört içinde yer bulurdu.

Avrupa maçları baz alındığında Zico'ya ayrı bir paragraf açmak gerekebilir; ama unutmayın, 'İstisnalar kaideyi bozmaz.' Zico sevecenliği, adaleti ve ihaleyi oyuncularına yıkmayışıyla Fenerbahçe'nin Avrupa kısır döngüsünü kırmasında başrolü oynadı. Aynı oyuncularla örneğin Daum, asla aynı başarıyı yakalayamazdı. Futbol takımlarında oynamayanlar bile hocayı seviyorsa gelecekte korkulmaz, endişe duyulmaz.

Futbolda gelişen teknolojiyle beraber 'sır' diye bir kavramın kalmadığı düşünüldüğünde takımların kaderini 'öncelikle kaliteli futbolcular, uyum, ekonomik refah ve şansın' belirlediği söylenebilir. Güçlü işadamlarının dünya devi kulüpleri satın alması ister istemez oyunun kurallarını da değiştiriyor. Futbolun içinden gelmeyen başkanlar tüm sorumluluğu teknik adamlara bırakmayıp geniş yetkilerle donattıkları profesyonelleri de mekanizmaya dâhil ediyor.

Paranın insanı akıllandırdığı göz önüne alındığında yakın gelecekte hoca seçiminin önemini kaybedebileceği bile söylenebilir. Nasılsa hangi menajer hocalığa soyunsa başarılı oluyor; sıra geldi başkanların hocalık yapmasına! Bu uygulama hayata bir geçirilsin, en mutlu insan garanti Yıldırım Demirören olur! Hem milyonlarca Euro'yu tazminat olarak hocalara vermekten kurtulur hem menajerliği en çok parayı bastırarak idareciye ihale ederek kulübe ciddi kaynak yaratır hem de etkin futbol bilgisini aracısız, futbolcularına yansıtır! Nasılsa o başтайken Beşiktaş'ın şampiyon olacağı yok; hiç değilse bu yolla kulübü mali dar boğazdan çıkarır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gönüllerin şampiyonu tecrübesizliğe yenildi

Fatih Uraz 2008.05.06

Sivasspor maalesef kısıtlı kadro ve tecrübe eksikliği handikaplarını aşmayı bilemedi. Oysa geçmişte şampiyonluğa yaklaştığı halde 'Arife'yi görüp bayramı göremeyen!' takımlar, andığımız hususlar dışında bir de 'Saha dışı faktörlerle' boğuşmak zorunda kalmıştı.

Lig Kupası'nı havaya kaldırmak için kıyasıya çekişmeye girdiği 3 takıma kaptırdığı 15 puan Sivas'ın sonunu hazırladı demek doğru olacaktır. Düşünsenize 3 köklü İstanbul kulübüyle 6 maç yapılmış ve ortada duran 18 puandan ancak 3'ü alınabilirken kalede de tam 15 gol görülmüş. Oysa zirve maçları devre dışı bırakıldığında Sivas 27 maçta yalnızca 14 gol yemiş ki maç başına 0,51 gibi hakikaten düşük bir oran. Şampiyonun adını belirleyecek 90 dakikalarda ise Sivas maç başına 2,5 gol yiyerek sahadan ayrılmış. 15 gol yediği rakiplerine karşı 1,16 gol oranı ile oynayan Sivas, geride kalanlara karşı 1,77'lik bir gol oranı tutturmayı başarmış.

Görüldüğü gibi tablo çok net: Gol atma, gol yememe, puanları 'üçer-üçer, birer-birer' toplamada gösterilen yüksek performans Galatasaray, Fenerbahçe ve Beşiktaş'a karşı gösterilemeyince Göztepe, Eskişehir, Adanaspor, Samsun, Kocaeli, Antep, Gençlerbirliği örneklerinde olduğu gibi araba son virajda devrilmiş. Elbette 22 galibiyet 70 puan övgüyü hak ediyor; ancak Sivas gelecek sene Avrupa kupalarında mücadele edemezse 'taç takamadan, tahtına oturmadan devrilen kral konumuna düşer!', bizden hatırlatması. Seneler sonra Sivas'ın son dönemece kadar şampiyonluğu kovaladığı hatırlatılmak isteniyorsa, Kırmızı-Beyazlı ekip 2008 senesinde mutlaka Avrupalı bir takımı 4 Eylül Stadyumu'nda misafir edebilmelidir.

Büyük düşünür Seneca 'Sevip de kaybetmek sevmemiş olmaktan daha iyidir' diyor, o açıdan Sivas'ın şampiyonluk mücadelesine soyunması ve aylarca gündem oluşturması mutlu sona ulaşmasa da harikulade bir hikâye. Konya, Bursa, Antep, Kayseri gibi güçlü sanayiye ve büyük potansiyele sahip ekiplerden üçünün, bırakın

zirve mücadelesi vermesini, neredeyse son anda küme düşmekten kurtulması insanların gözünü açmalı. Para günümüz futbolunda başarının önemli parçalarından birisi, ama kesinlikle birinci faktör değil. Birbirini tamamlayan oyunculardan kurulu, özgüveni yüksek, başarıya susamış futbolcuları bir araya getirdiğinizde; yanlarına da eli-ayağı oynamayan ve az da olsa işi bilen bir başkan ile takıma iyi antrenman vermekten önce kol-kanat gelecek bir hocayı koyduğunuzda mesafe kat etmemek mümkün değil.

Liglerimizin en tecrübeli başkanı İlhan Cavcav geçenlerde 'En fazla parayı bu yıl harcadım ama en kötü sezonumuz da bu sezon oldu.' diye itirafta bulunmuştu. Beşiktaş Başkanı Demirören dolarları, Euro'ları kuruş gibi saçıyor ama başarı gelmiyor, gelemiyor. Her ne kadar Beşiktaş başkanı ligo en önde bitirememiş olmalarını 'hakem hatalarına bağlıyorsa da' işin erbabı yetersiz yönetim ile oyuncu kalitesindeki eksikliği de hakem hatalarının yanına koymayı ihmal etmiyor.

Kayseri yukarıları zorlayabilecek kadroyu oluşturdu ve büyük baskılara karşın bozmadı, ancak görüldüğü gibi liderden 21 puan geride son haftaya giriyor. Çünkü iki büyük silahı Mehmet Topuz ile Gökhan'ın kafası vakitsiz gelen tekliflerle öyle güzel karıştırıldı ki; zannedersiniz 'bana yar olmayanı başkasına yar etmem!' filminin son versiyonu çekiliyor!

Yeniden Sivas'a dönecek olursak ne denli başarılı bir sezon geçirirlerse geçirsinler, ne kadar isterlerse istesinler tecrübe eksikliği final maçlarında istediklerini almasını engelledi. Evlerinde oynadıkları Fener ve Beşiktaş karşılaşmalarında ilk golü yiyen taraf olmanın onları bozduğu düşünülmüştü; ancak Galatasaray önünde bu kez golü bulan taraf oldukları halde oyunun kontrolünü yine de ele geçiremediler. Adına tecrübe denilen o altın anahtar ne yazık ki benzer mücadeleler içinde uzun seneler geçirilmeden elde edilemiyor.

Bakalım Beşiktaş'a atılan son dakika golü UEFA biletine yetecek mi, yetmeyecek mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

3 büyükler yok diye sevinirken!

Fatih Uraz 2008.05.08

Sanki Dünya Kupası'nda büyük takımların final oynamasına kurgulanmışçasına İstanbul ekiplerinin zahmetsizce mutlu sona ulaşması amaçlanarak tasarlanmış Türkiye Kupası'nda; iki mütevazı Anadolu takımını son noktada görmenin sevinciyle Bursa Atatürk Stadyumu'nun yolunu tuttuk.

Başlama düdüğü öncesinde Gençlerbirliği'nin final tecrübesi Kayserispor'un ise kadro kalitesiyle ön plana çıktığı maçta UEFA biletini alacak takımı kağıt üzerinde belirlemek kolay değildi. Çünkü Kayseri, sezon başında kendisine hedef olarak kupayı göstermişken Gençlerbirliği, küme düşmemeyi garantilemenin verdiği rahatlıkla sürpriz yapabilecek bir konuma gelivermişti. Ancak maç öylesine yavan bir tempoda başladı ve gelişti ki hayret etmemek ne mümkün! 25 dakika geçildiğinde karşılıklı birer sarı kartın dışında akılda kalabilecek ne bir şut, ne bir çalım ne de bir orta vardı. Kayseri çabuk futbolcusu Cangele'yi gezgin forvet olarak ileri sürerken Mehmet Topuz ve İglesias'la hücum hattını zenginleştirmeyi amaçlamıştı. Gençlerbirliği ise ileride yalnızca İsaac'ı bırakmış, onu da az biraz Mehmet Nas-Kahe ikiliyle desteklemek istemişti. Tabii ki bu istekler sadece hocaların kafasında şekillendiğiyle kalmıştı, zira çabuk ve isabetli paslaşma -forvet hattında çoğalma-yardımlaşma gibi futbolun temel prensipleri ilk 45 dakikalık sürede sanki unutulmuştu. Kaleyi tutan tek bir şutun olmayışı ile bir kornerin atılması aslında her şeyi anlatıyordu.

İkinci yarıya takımların aynı 11'le başladığını görünce doğrusunu isterseniz 'eyvah!' demekten kendimizi alamadık; demek ki skor yönünden geriye düşmedikçe iki hocanın da oyuna müdahale etmeye niyeti yoktu. Biz

de başladık gol dilemeye; bir gol olsun ki riskler alınmaya başlasın, oyun hareketlensin, zevklensin diyerekten. Topu alan takımın bir iki pasın ardından ileriye doğru şışirdiği maçlarda tesadüflerin ötesinde gol bulunması neredeyse imkansızdır. İlk ciddi şutun 65. dakikada çekildiğini söyleyelim ki, maçı seyredemeyenler üzülmeyip aksine sevinirler. Portekiz 2004'te Yunanistan anti futbol oynayarak, 10 kişi kapanarak, bir ya da iki pozisyon bularak şampiyonluğa uzandığında epey tenkit edilmişti. Galiba onlara haksızlık etmişiz; hiç değilse onlar topu kazandığında futbolun gereklerini yerine getirmeye çalışıyordu. Kayseri'de 6, G.Birliği'nde 7 oyuncu mutlak defans yaparken kaliteli oyun beklediğimiz için acaba çok mu iyimseriz, orası tartışılır. Sezonun en kötü maçlarından olduğu su götürmeyen dün akşamki mücadelede ya daha az kötü olan kazanacaktı ya da daha şanslı olan; ne var ki kim kazanırsa kazansın 90 dakikada kazanmayı hak etmiyordu. O açıdan oyunun sonlarında Periç'in kurtardığı iki şut bizim işkencemizi uzatmış olsa da hakkaniyetliydi.

Uzatma dakikalarında daha iyi gözüken taraf G.Birliği'ydi çünkü rakibine nazaran daha diri idi. Normal zaman dilimi içinde Ankara ekibi uzatmayı ister görünürken, ekstra zamanda ise Kayseri cephesi penaltıları arzu ettiğini belli ediyordu. 120 dakikadan sonra penaltı kullanmak dünyanın en zor işlerinden birisiyken iki takımın da işi penaltılara bırakmaktan mutsuz olmadığını görmek şaşırtıcıydı. 'Penaltı kurtarılmaz, kaçırılır' prensibine inanan bir kişi olarak penaltı atışlarında vuku bulacak hiçbir sonuca geçmişte asla şaşırmamıştık; dün de şaşırmadık. Kaleciler elinden geleni yaparken bazı oyuncuların heyecanına mağlup oluşu kupa sahibini geciktirdi. Kazanan her zaman haklıdır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hasan Şaş, Aurelio ve Bobo'ya ibret olmalı

Fatih Uraz 2008.05.10

Futbol tarihi başka kulübe transfer yapmasına izin verilmediğinden ötürü kaybolan ya da eski performansına asla ulaşamayan sayısız örneklerle doluyken hâlâ 'Gitmek isteyen futbolcunun gönlünü yapmaya, onu kararından caydırmaya' çalışan insanların olduğunu görmek; sizce de saçmalık değil midir?

2002 Dünya Kupası'nda inanılmaz bir çıkış yaparak tüm dikkatleri üzerinde toplayan Hasan Şaş, yurtdışına gitmesi gerektiğinde gitmeyerek kulübünde kalınca nasıl da süratle vasatlaşıverdi. Tamam; önleyemediği öfkesi ve gem vuramadığı siniri ile nereye gitse işi kolay değildi; ancak ünü o dönemler kulübünün üzerine çıkmıştı ve 'Durursan düşersin' özdeyişini Hasan bir kez daha haklı çıkarıverdi. 'Bobo'yu aylardan beri gören var mı?' desek belki abartılı konuşmuş olabiliriz ama yurtdışından ona gelen tekliflerin ardından kayıpları oynadığı bir gerçek. Bobo, geldiği günlerde 'Amatör kulüp topçusu' diye kimi yazarlarca küçümsenmişti; yalnızca bonservisine 8 milyon Euro verildiğine göre sizce Brezilyalı oyuncu hakkında atıp tutanların özür dilemesi gerekmez mi? Bobo, Liverpool ve Marsilya maçlarında Beşiktaş'tan daha üst kulüplerde oynama kapasitesine sahip olduğunu gördüğünden ve gösterdiğinden ötürü; verimini yitirışı normal karşılanmalı. F.Bahçe'deki Aurelio'nun durumu ise biraz değişiklik arz ediyor: Evet, Valencia, İspanya'nın köklü kulüplerinden birisi ancak şimdilerde inanılmaz kötü günler geçiriyor. Az daha Kral Kupası'nı aldığı sene bir alt kümeye düşüyordu. Sarı-Lacivertli takımın bu sezon Avrupa'nın flaş takımlarının başında geldiği ve çok değil yalnızca bir ay öncesine kadar yoluna devam ettiği düşünüldüğünde, Aurelio'nun kulübünde kalmakla kaybı olmadığı, aksine vitrin şansının artarak devam ettiği görülecektir. Aurelio'nun mukavelesi eğer söylendiği gibi bir sene opsiyonluysa problem yok; çünkü o durumda birkaç milyon dolar getirmeden gidemeyecektir. Yok, eğer elini kolunu sallaya sallaya gitmesinin önünde bir mani yoksa Fener yönetimi onu sezon içinde satmayarak yanlış yapmış demektir. Tüm diğer meslek gruplarında olduğu gibi futbolcuların da hedefleri vardır ve o hedeflere yürürken onlardan 'ahde vefa' beklemek kanaatimizce iyimserlik sınırlarını bile zorlar. Futbol kulüplerinin birinci ilkesi 'Oyuncudan azami

ölçüde istifade edebilmek', ikinci ilkesi ise 'Oyuncunun bir başka yere transfer yapması durumunda kulübün menfaatlerini korumak' olmalıdır. Örneğin Trabzonspor, Fatih ile Gökdeniz'i fevkalade iyi paraya sattı; aynen vakti zamanında Fenerbahçe'nin Okocha ve Baliç'i değerlerinin üstünde sattığı gibi. Şimdilerde Premier Lig'de üstün performans gösteren Carew'i eğer ki Beşiktaş elinde tutmuş olsaydı, muhtemelen ondan gereğince yararlanamayacaktı; zira Norveçlinin çapı Beşiktaş'ın üzerindeydi. Yanarız yanarız bir tek Ribery'nin büyük para alınmadan gitmesine yanarız!

Kulüplerimiz mukavele süresi bitmeden önce yeni kontrat yapmayı kabul etmeyen sporcuları vaktinde elden çıkarmayı öğrenmeli.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener'in ve Beşiktaş'ın kalibresi şimdi anlaşılacak!

Fatih Uraz 2008.05.13

Oscar Wilde 'Bu dünyada sadece iki felaket vardır; birisi amacına ulaşamamak, diğeryse amacına ulaşmaktır.' derken, şüphesiz Fenerbahçe ve Beşiktaş'ı kastetmemiştii; neylersiniz ki yalnızca sonuca odaklanılan bir ülkede ipi önde göğüsleyemeyenlerin topun ağzına konulması da kaçınılmazdır.

Fenerbahçe 2007-08 sezonu için koyduğu hedefleri yurtiçinde yakalayamazken yurtdışında ise gidebileceği menzile varmayı başardı. Üst düzey konsantrasyon gerektiren Avrupa yolculuğu esnasında çoğu futbolcunun maksimum kapasiteyle mücadele etmesi sahaya olumlu yansırken; yedek kulübesinden gelen oyuncuların yurtiçi maçlarında yeterli katkıyı yapamayışı kupasızlığın belki de baş sebebiydi.

Beşiktaş cephesinde yaşanan gelişmeler de ezeli rakibinden farklı değildi; ortadaki tek ayrıntı Siyah-Beyazlı takımın 3 kulvarda da başarıyı yakalayamamış olmasıydı. Evet, kabul etmeli ki Beşiktaş'ın hakem hatalarından canı çok yandı; ne var ki dönem dönem hangi takımın canı yanmıyor ki? Hadi kaçan şampiyonluğu gasp edilen puanlara bağladık diyelim; ya Liverpool'dan yenen 8 golü, Fransa'da Marsilya'ya, İstanbul'da Porto'ya hediye edilen maçları, düşen Rize'ye elenmeyi, isabetsiz transferlere saçılan gereksiz milyonları kime fatura edeceğiz?

Fenerbahçe'nin Beşiktaş önünde kâğıt üzerinde en büyük üstünlüğü 'daha iyi yönetiliyor' olmasıydı; daha doğrusu Fenerbahçe'nin düzenli işleyen bir yönetimi varken Beşiktaş'ın işlemeyen bir yönetimi dahi yoktu! Zaten duyarlılığı ve futbol bilgisiyle yönetime üç tur bindirecek düzeye gelmiş Beşiktaş seyircisi, olup bitenlerin ne denli farkında olduğunu son maçta yaptığı tezahüratla gösterdi. Oscar Wilde'in 'İnsanların % 90'ı yaşamaz, sadece vardır' sözlerini Beşiktaş'a kolaylıkla 'Var gibi görünüp de var olmayan yönetim' diye adapte etmek mümkün!

Öte yandan Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım da seneler içinde kat ettiği onca yola karşın 'Kazandığında gösterdiği anlayışı kaybederken de göstermeyi bir türlü öğrenemedi!' Yine kolay öfkeleniyor, yine olaya direkt müdahale etmenin sinyallerini veriyor. Gençlerbirliği maçında girene-çıkana karıştığı dedikodusunu 'yalanı neredeyse varlıklarının sebebi bellemiş' kimi gazetelerin provokasyonu diye nitelendirsek bile, hoca konusunun lig bitimine kalmış olması, uzun vadeli planlarla hareket eden bir yönetime yakışmıyor.

Galatasaray'a kaybedildiği günden beri nedense Zico'ya yöneltilen eleştirilerin dozajı artmaya başladı. Fenerbahçe'yi sürekli izleyen bir dostumuz 'Brezilyalı hocanın takıma doğru dürüst idman yaptırmadığını, sürekli çift kale oynattırdığını' söylüyor. İyi, güzel, hoş da; çalışmayan bir takım Sevilla'yı, Chelsea'yi, İnter'i nasıl yenebilir ki? Dahası bu adına çalışmama denilen hastalık neden kazanırken ortaya çıkmaz da yenilirken masaya sürülür?

Beşiktaş UEFA biletini almanın rahatlığıyla biraz soluklandıysa da stattan yükselen sesler, Demirören'in artık son barutlarını atacağını gösteriyor. Nokta transferler yapılarak hazırlık dönemiyle beraber sezona güçlü bir başlangıç yapılamazsa iddia ediyoruz o koltukta başkanı oturtmazlar. Transfer sözcüğü geçmişken şunu da unutmadan ekleyelim: Transfer hadisesi ne yönetimin ne menajerin ne de teknik direktörün yalnız başına karar veremeyeceği ölçüde ciddi iştir.

Bernard Shaw ne diyordu: 'Akıllı adam aklını kullanır, daha akıllı adam başkalarının aklını da kullanır.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli Takım'a hak edenler mi seçildi?

Fatih Uraz 2008.05.16

Hiç şüphesiz başka coğrafyalarda da Milli Takım seçimleri eleştiri konusu olmakta, kimi zaman sorumlu hocalar yanlış yapmakla itham edilebilmektedir. İnsanın olduğu yerde tartışmaların, çekişmelerin, suçlamaların ortaya çıkmasından doğal ne olabilir ki?

Konuyu incelemeye başlamadan bir paragraf açmak yarar getirebilir; kişilerin kıstasları ve olaylara bakış açısı değişebileceğinden ötürü 'Kimsenin yüzde yüz haklı ya da haksız olamayacağı' bilinmelidir.

Romalı filozof ve devlet adamı Seneca, 'Büyükliğin belli bir ölçüsü yoktur. Yükselten ya da alçaltan şey kıyaslamadır. Nehirde büyük görünen bir gemi denizde küçüktür.' diyor. 2000 sene önce söylenen bu sözümüzde hayatın her kademesine kolayca uyarlamak mümkün. Birkaç günden beri ortalığı yangın yerine döndürmeye çalışanlar var; kimisi polemik olsun diye, kimisi sayfaları doldurma kaygısından, kimisi de sevdiği futbolcuları kadroda görmediğinden verip veriştiyor.

Oysa en sert yorum yapanların oyuncularını belirleme şansı olsaydı da değişen bir şey olmazdı; bu sefer de onların tercihleri yerden yere vurulup dururdu. Futbolun içinde geçirdiğimiz uzun yıllara rağmen anlamakta güçlük çektiğimiz nokta 'Geçmişteki performansları baz alınarak savunulan futbolculardır.' Anlayamıyoruz zira 'İleride oynanacak maçlar için oluşturulan takımlarda önemli olan mazi değil şu anki form durumu, düşünülen sisteme uygunluk ve gelecekteki beklentilerdir.'

Milli Takım'ın başında kim olursa olsun herhalde öncelikle sizi-bizi değil kendi geleceğini ve başarısını düşünecektir. Yalnızca ülkemizde değil çoğu yerde iki maç kaybedince hocaların altındaki koltuklar sallanmaya başladığına göre; zekâ özürlü olmadıktan sonra bir teknik adamın elinin altında daha iyisi varken onu seçmemesi düşünülemez. Birbirine yakın kapasitede futbolcuların arasında yapılan tercihler ise haliyle tartışmaya açıktır. 'Peki, ya tecrübe, ya geçmişte yapılan büyük hizmetler ne olacak; onların hiç mi önemi yok?' diyenler olabilir; tabii ki önemlidir, ama unutulmasın ki o hizmetlerin karşılığında alınan ödüller de büyük olmuştur ve çoğu geçmişte ödenmiştir!

Bazı sporseverler gönül verdikleri isimlerin oynamasalar bile kadroda yer almasını ister; bu masumane istek çoğu zaman yarar değil kargaşa, küskünlük, gerginlik getirir. Çünkü belirli kademelere gelmiş, başarının zevkini tatmış sporcular bir şekilde oynamak ister ve bu istek gerçekleşmediğinde de mutsuzluklarını saklamakta çok zorlanır. O tip oyuncularını yedek kulübesinde tutmaya gelmez; oynatmayacaksanız kadroya dâhil etmemeniz en akılcı çözüm olacaktır.

Unutmadan, Milli Takım kaptanımız 2004 senesinde Barcelona formasını giydiği günlerde Camp Nou Stadyumu'nda bize ve diğer spor yazarı dostumuza 'Ben ve bazı arkadaşlarım karar aldık; gençlerin önünü

açmak adına gelecekte Milli Takım'dan affımızı isteyeceğiz' demişti. Aradan geçen 4 seneye karşın o açıklamanın gelmediğini görünce 'İnsanoğlu yaşlanır, hırs ve emel gençleşir' sözlerini hatırlamamak ne mümkün!

Büyük düşünür Mevlânâ 'Suyu altından verirsiniz gemiyi yürütürsünüz, üstünden verirsiniz gemiyi batırırsınız' diyor. Yolcular seyir esnasında konforlarıyla, rahatlarıyla ilgilenirler; kaptan ise yapılması gerekenlere odaklanmak zorundadır. İşini iyi yapıp yapmadığıysa gemiyi limana sağ salım getirip-getirmediğine bakılarak anlaşılır. Hatırlarsanız 2002 Dünya Kupası'ndan önce hepimiz 'İspanya'da banko oynayan Tayfun kadroda nasıl olmaz!' diye hesap sormuştuk. Maçlar başlayınca görülmüştü ki o mevkide oynayan Ümit Davala daha yerinde bir tercih.

Zaman turnuva bitinceye kadar susulması gereken zamandır; herkes maç bitince yanlışları görüyor, oysa hüner oyun bitmeden yanlışları görüp bertaraf edebilmekte.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener Volkan'a, Terim Aykut'a güvenememekte haklı mı?

Fatih Uraz 2008.05.20

Euro 2008'e katılan 16 takımdan kaçının kalesini lejyoner kaleciler koruyor dersiniz? Konuyu şampiyona başlamadan ayrıntılı biçimde inceleyeceğimizden ötürü sorunun cevabını gelecek günlere bırakıyor ve şimdilik kaydıyla kısa bir açıklama ile yetiniyoruz: Sadece 5 ülke yerel liginde oynayan kalecilerle mücadele verecek, bunlardan birisi de Türkiye!

Şükrü Ersoy ve Özcan Arkoç dışında hatırı sayılır süre forma giymiş kaleci yetiştirip ihraç edemeyen Türk futbolu; yerli file bekçilerine duyulan güvenin tavan yaptığı 2007-08 sezonunun ardından yabancı kaleciyi yeniden gündeme getirmişse, ortada yanlış giden şeyler var demektir. Bu sezon bilindiği gibi bazı haftalar 12 kulübümüz birden yerli eldivenleri sahaya sürdü; dahası 49 senedir şampiyonluklara ambargo koyan 4 köklü kulüp aynı anda yerli kalecilerle yola devam kararı aldı.

Kimse 'Dünya genelinde kaliteli kaleci sıkıntısı çekilirken takımlarımızın yerlilere güvenmekten başka çaresi yoktu' kolaycılığına kaçmasın; çünkü hem haksızlık olur hem de yanlış! 6+2 yabancı müsaadesi verilmiş bir ligde Türk'üne, ecnebisine çuvala para verilirken, üstelik hiçbir kulüpte de 'Borç yapma kaygısı!' yaşanmıyorken isteyen takımlar rahatlıkla ithal kaleci tercih edebilirdi.

Günlerden beri Galatasaray kalecisi Aykut 'Milli Takım'ı hak ettiğinden ve çağrılmamasının kendisini üzdüğünden' dem vuruyor; üzüntü duymakta haklı, zira herkes milli formayı giymek ister. O formayı hak edip etmediğiye tartışmaya açık! Yedek beklediği yıllarda dahi ona güven duyan bir kişi olarak üzülmeye ifade ediyoruz ki 'Galatasaray'a ayak bastığından beri kalecilik hünerlerinin üzerine koyduğu bir artısı yok!' Hâlâ oyunu kale çizgisi üstünde takip etmeyi sürdürüyor, hâlâ yan toplara çıkmıyor ve yalnızca üst düzey reaksiyon süratine güvenerek kalecilik yapmaya devam ediyor. Kalecilikten az buçuk anlayan insanların hemen hepsi onun 'çizgi kalecisi' olduğunda hemfikir. İşin kötüsü, ilerisi için de umut yok, çünkü konuşma aralarında 'alabileceği toplara çıkacağına' vurgu yapıyor; ne demekse alacağın toplara çıkabilmek! Yan topları toplamak için 'iyi sıçramaya, üst düzey oyun takibine, mükemmel zamanlamaya, çabuk ayaklara ve yeterli cesarete sahip olmak' gerekir. Bunlardan kaçına sahip olursanız otomatikman yan top yüzdenizi artırmış olursunuz. Temel eğitimini Almanya'da alırken muhtemelen kendisine Aumann, İmmel, Stein tarzında yanlış örnekler seçmiş!

Ancak şunu bilmeli ki ne Milli Takım'da ne de Galatasaray'da mevcut özellikleriyle vazgeçilmez olabilmesi mümkün değil. Cepheden gelen zor topları engellemek şüphesiz bir meziyettir; ancak büyük kaleci olmaya yetmez.

Gelgelelim daimi konuğumuz Volkan Demirel'e! 1 metre 90 cm'den uzun bir fiziğe sahip olmasına karşın herhalde 'Kalemden uzaklaşırsam rakip oyuncular alır götürür!' diyerek kale çizgisini terk etmeye yanaşmıyor. İki büyük artısı var; yan toplara cesaretle çıkmasıyla zor şutları kolayca önlemesi. İki de ciddi handikapı var; moral eksenli kalecilik yapmasıyla topun kalesinden uzak olduğu anlarda ileri çıkmayışı. Sezonun genelinde iyi maçlar çıkardığı halde Galatasaray maçında yaptığı büyük hatayla şampiyonluğun kaçışına direkt etki edince adının tartışmaya açılması talihsizlik.

Galatasaray, Fenerbahçe ve Trabzonspor uygun şartlarla klâs kaleci bulacak olursa hiç şüpheniz olmasın alır ve kimse de onları kolayına tenkit edemez. Trabzonspor demişken bu arada Aykut'un da bir konuda hakkını teslim etmeden geçmeyelim; Milli Takım'da oynamayı hak etmiyorsa da Tolga'dan daha iyi olduğu hususu şüphe götürmez. Beşiktaş'ın 3 kulvarda birden hüsrana uğramasında defans ve kaleci hatalarının belirleyici olduğunu da hatırlayınca gelin de korkmayın 'Yabancı kaleci istilasının yeniden başlamasından!'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şanssızlık ile beceriksizlik arasındaki ince çizgi

Fatih Uraz 2008.05.23

Eğer satranç ustası kaybedilmiş pozisyonu kazanırsa 'şansı yaver gitmiş' demektir; ancak kazanılmış pozisyonu kaybederse 'ortada şanssızlık değil beceriksizlik vardır' diyor büyük usta Tarrasch. Futbolda da aynı kural geçerli değil mi?

Bir diğer büyük usta Petrosian ise 'Hangisi daha iyidir; hücum etmek mi kontratak mı?' diye soruyor ve cevabını da yine kendisi veriyor 'en iyisi kazanmaktır'. Futbolda da, hayatta da sık sık 'Kazanan her zaman haklıdır' demiyor muyuz?

Penaltı atışlarına kalan maçları seviyoruz çünkü heyecan neredeyse tavan yapıyor. Kaçırana elbette üzülüyoruz, şutları kurtaramayan kalecilerin derin üzüntüsünü içtenlikle paylaşıyoruz ama hislerimiz o atışlardan keyif almamızı engellemiyor. Kaybetmenin acısı olmasaydı kazanmanın tadı nasıl çıkardı ki?

Son Dünya Kupası hatırlanacağı üzere penaltılarla sahibini bulmuştu, iki gün önceki Şampiyonlar Ligi finali de penaltılarla neticelenince, üstelik her iki kupada atılan 25 penaltıdan sadece iki tanesi kaleciler tarafından kurtarılınca konuyla ilgili yorum yapmak kaçınılmaz oldu. Düşünsenize Buffon, Cech, Van der Saar gibi klâs kaleciler (Barthez'i o penaltılar esnasında kariyerinin en kötü günlerini yaşadığı için değerlendirme dışı bırakıyoruz) kendilerine atılan 20 penaltıdan sadece ve sadece 2 tanesini kurtarabildiler. Onlarda da Ronaldo'nun vuruşunda top Cech'in yüzüne çarparak gol olmazken, diğerini de penaltı atışlarıyla uzaktan yakından alakası olmayan Anelka, topu Hollandalı kaleciye teslim etti. Ronaldo'nun penaltıyı kaçırmadaki en belirleyici faktör Portekizli yıldızın topa vuracağı an gereğinden fazla beklemiş olmasıydı; o bekleme anında Cech akıllılık göstererek bir köşeye doğru atlamayınca Çek kaleciden bunu beklemeyen Ronaldo afalladı ve istediği vuruşu yapamadı. Elbette burada Cech'in taktiği takdir topladı; zaten durarak penaltı atan oyuncular karşısında son ana kadar bekleme sabrını gösteren kaleciler daima kazançlı çıkmıştır. Zira durarak penaltı atan oyuncular, kalecilerin erken hareket etmesine odaklanır.

Altı pastan vurulan son derece sert şutları inanılmaz maharetle kurtarabilen Buffon, Cech gibi kalecilerin penaltı vuruşlarındaki düşük performansları kimseyi şaşırtmamalı. Şaşırtmamalı zira Zoff'tan Maier'e, Zenga'dan Shilton'a, Casillas'tan Dassaev'e varıncaya kadar hemen bütün sıra dışı kalecilerin penaltı karnesi hayli zayıf. Son dönemlerde üst düzey kaleciler arasında yalnızca Sevrallı Palop penaltı kurtarışlarıyla sıvırdı; onun dışında bir isim varsa da biz hatırlamıyoruz.

Oysa biraz maziye bakınca Polonyalı Tomaszewski, Arjantinli Goycochea, İngiliz Clemence, Romanyalı Ducadam gibi penaltı kurtarmakta büyük maharet sahibi isimler görmek mümkün. Ancak her nedense o penaltı uzmanları da oyunun geri kalan bölümlerinde penaltı atışlarında gösterdikleri büyük beceriyi gösteremediler. Penaltı atışlarında rakibi kandırabilmek, rakibi ürkütebilmek, köşeyi doğru tahmin edebilmek, topa ne erken ne de geç değil vaktinde hareketlenebilmek, rakibin teknik kapasitesiyle o an içinde bulunduğu ruh halini doğru tahlil edebilmek gibi faktörler çok önemlidir. Bir de tabii ki şans ışığının kalecinin yanında parlayabilmesi meselesi var. Van der Saar'ın çok erkenden sağına doğru atladiğı 5. penaltı da eğer John Terry'nin ayağı kaymamış olsaydı muhtemelen bugün Chelsea başkanı Abramoviç hayatta olmayacaktı! Rüyalarına giren şampiyonluk kupasını eline aldığında büyük ihtimalle mutluluktan kalp krizi geçirip yaşama elveda diyecekti!

12-13 km'lik asimetrik koşudan sonra hentbol kalesi gibi küçülmüş kaleye dev gibi görünen kaleciye rağmen gol atabilen oyuncu her türlü övgüyü hak etmiş demektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Platini mi, Toshack mı, Beckanbauer mi haklı?

Fatih Uraz 2008.05.27

Son senelerde penaltıya kalan final maçlarında görülen artış ister istemez 'beş penaltı atışlarını adil bulmayan' insanların sayısını çoğalttı. Bir konu üzerinde muhalif sesler yüksek perdeden çıkmaya başlarsa yeni fikirlerin ve tekliflerin gündeme gelmesi kaçınılmazdır.

1999 senesinde Cenevre UEFA merkezinde yapılan geniş katılımlı bir toplantıya Lippi'den Capello'ya, Platini'den Beckanbauer'a, Toshack'tan Blatter'e kadar dünya futbolunun önde gelen aktörleri katılmıştı. O toplantıda Beşiktaş'tan ayrılarak Real Madrid'in başına geçen Toshack, beşer penaltı atışının adilane olmadığını öne sürerek yeni bir düzenlemenin şart olduğunu söylemişti.

Toshack '90 dakikanın bitiş düdüğünün ardından ilk 15 dakikalık dilim başlamadan iki takımın da ikişer oyuncu çıkararak oyuna 9'ar kişiyle devam etmesini; ancak karşılıklı çıkarılan oyuncuların teknik adamların maç başlamadan haberlerinin olmamasını, böylece rakibin yeni hamlesini öğrenmeden oyunun yeniden başlamasının olaya ayrı bir heyecan katacağını' söyleyince başta Beckanbauer ve Platini olmak üzere çoğunluk karşı çıkmıştı. Oysa Toshack 'ilk 15 dakikalık dilimde beraberlik bozulmazsa ikinci 15 dakika öncesinde takımların yine birbirinden habersiz olarak ikişer oyuncu daha çıkartmasını ve oyunu 7'şer kişiyle tamamlamasını' da teklif edecekti.

Beckanbauer'un itiraz noktası 'defans ağırlıklı kadro tercih edecek teknik adamların hücum futboluna zarar verebileceği olurken' Platini ise '11 futbolcunun da penaltı atışı kullanmasının daha hakça bir sistem olacağını' ileri sürmüştü.

Bizim şahsi fikrimiz 'beşer penaltı atışlarının çok zevkli olduğu' yönünde, ancak bu durum yeni tekliflere açık olmamızı engellemez. Anlayamadığımız nokta o toplantıdan son Chelsea-Manchester maçının bitimine kadar aradan geçen 9 senede hiçbir adımın atılmamış olması; bilhassa Platini'nin halihazırda futbolun kalbi

Avrupa'nın patronu olduğu düşünöldüğünde gündeme yeni değışiklik önerileri getirmemesi ilginç. Örneğın ABD'de futbolun emeklemeye başladığı yıllarda berabere biten maçların ardından ekstra zaman eklenmeden doğrudan penaltı atışlarına geçiliyordu. Ancak oradaki penaltı atışları diğır dünya liglerinden hayli farklıydı. Penaltı kullanacak oyuncu orta sahadan hakemin başla işaretinin ardından kendisine tanınan süre içinde topla isterse dripling yapıyor, isterse direkt şut atıyordu. Kaleciler ise düdüğün ardından istediğini yapmakta serbestti; isteyen kaleci 30 metre öne dahi çıkıyordu; bu da aşırta vuruş, çalım gibi göze hoş gelen hareketleri devreye sokuyordu.

Futbol popölaritesini koruduğı müddetçe oyuna yönelik müdahalelerin gelmesi kaçınılmaz. Örneğın Yugoslavya'da bir vakitler lig maçlarında beraberliğe müsaade edilmiyordu. Tarafların yenişemediğı maçlarda beklenmeden penaltı atışlarına geçiliyor ve neticede yenen takım 2 puan alırken yenilene de 1 puan veriliyordu. Elbette 90 dakikayı önde tamamlamış takımlar 3 puan almayı sürdürüyordu.

John Terry'in, kaçırdığı penaltının ardından gözyaşlarına hâkim olamayışı nedense spor kamuoyunda geniş yankı buldu. Biliyorsunuz öteden beri '120 dakikalık mücadelenin ardından penaltı kullanmanın dünyanın en zor işlerinden birisi olduğunu' söyleyip duruyoruz. Eğer Maradona, Baggio, Platini gibi büyük yıldızlar bile yeri geldiğinde 11 metreden topu 7,32'lik kaleye gönderemiyorsa; Terry, Anelka, Ronaldo penaltı kaçırdığında niye şaşıyor ki!

Dünya üzerinde hiçbir sistemin ve düşüncenin insanları yüzde yüz mutlu edemeyeceğı aşikâr; o yüzden imkânsız istemektense çoğunluğu memnun edenı aramak daha mantıklı. La Rochefourcauld ne diyordu: 'Haksızlık sadece bir tarafta olsaydı, davalar bu kadar uzun sürmezdi.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli Takım final oynar mı?

Fatih Uraz 2008.05.30

2008 Avrupa Şampiyonası finalleri başlamadan bir konunun altını çizmek istiyoruz: Takımımız yarı final de oynasa şaşırmayız, eleme grubundan çıkamasa da şaşırmayız; bizi yalnızca final oynamak şaşırtır!

Final oynamak şaşırtır; çünkü Uruguay maçı gösterdi ki, 'Oyunu çabuklaştıran ve sürekli yer değıştiren forvetler karşısında yeterli defans gücüne ve güvenliğine sahip değiliz.' Altı-üstü hazırlık maçı oynadık sözcükleri o tip maçları ciddiyetle oynamayı sevmeyen Milli Takım oyuncularını bu kez kurtarmaz. Kurtarmaz zira uzun bir aradan sonra oyuncularımız beklentilerin üzerinde ciddiyetle mücadele ettiğı halde ne alan ne de adam adama markajda başarılı olamadığımız gözlemlendi.

'Orta sahada kaptırdığımız top yüzünden gol yedik, zaten 3 golün 2'si penaltıdandı, dünya kadar adam değıştirdik, bazı oyuncuları hocamız son kez izlemek istedi' tarzında yığınla görüş ileri sürülebilir ki kanaatimizce birçoğunda da haklılık payı var. Ancak karşı takım bize pres yaptığında beklentilerin üstünde top kaybı yapıyorsak bu zaten başlı başına ölümcül bir hatadır. Kaldı ki üzerimize fazla oyuncuyla gelen Uruguay'a karşı kazandığımız topları çabuk oynamadığımız, oynayamadığımızdan ötürü oyunu yönlendiremediğimiz hakikati de gün gibi ortada. Oyunu sertleştiren takımların bizi kolaylıkla bozabileceğini anlamamız da bir diğır endişe kaynağı.

Kalemize kullanılan yan toplarda yapılan 'eşleşme hataları, rakip hareketlendiğinde cevap vermekte geç kalmak' noktaları uzun yıllardan beri kâbusumuz olmayı sürdürüyor. Zaten sırf bu yüzden ligimizde hangi takım defansın göbeğine iyi bir yabancı bulunduğunu düşünse hiç tereddüt etmeden alıp oynatıyor. Alınan

oyuncuların genellikle istenildiği gibi çıkmayı bile kimseyi yıldırmıyor ve arayışlar sürüp gidiyor. Her nedense 2007-08 sezonunda Galatasaray'da önemli işler kotaran Servet'in sahada yerini almasının takımımızı rahatlatacağı düşünülüyor. Biz aynı fikirde değiliz; top tekniği yüksek süratli oyuncular karşısında 'Çanakkale geçilmez!' tarzında set oluşturabilecek maalesef tek bir oyuncuya dahi sahip değiliz. Örneğin son Dünya Kupası'nın en iyi oyuncusu seçilen Cannavaro gibi.

Cristiano Ronaldo'yu misal göstermek istemiyoruz; çünkü hem dünya üzerinde o tarzda çok az oyuncu var hem de formda bir Ronaldo'yu tamamen etkisiz hale getirebilmek neredeyse imkânsız. Bizim derdimiz hemen her takımda en azından iki tane mevcut olan orta karar kalitede süratli oyuncular. Bir an için kendi takımımıza dönerek İspanya'da ve İngiltere'de oynayan Nihat ile Tuncay'ı ele alalım. Nihat'ın gol vuruşları mükemmele yakın, duran topları ne denli iyi kullandığı da herkesin malumu; ama dersiniz ki pozisyonu kendisi var eder ve sonuçlandırır; işte orada durun deriz. Tuncay daha değişik tipte bir oyuncu; yorulmayan, rakibi devamlı örseleyen, oyun içinde hiç kaytarmayan gerçek bir profesyonel; ancak onun da gol becerisi Nihat'a nazaran düşük. İkisini topladığında ise ortaya çıkan oyuncunun adı otomatikman 'Ya Kaka ya Messi ya Ronaldo' oluyor.

Takımımız hazırlık kampına giderken kalede Volkan'ın oynaması neredeyse yüzde yüze yakındı; sakatlığının ardından tam hazır olamayışı Rüştü'yü de yarışın içine katıverdi. Ağır defansın arkasında tam güven vermeyen kalecilerle işimiz zor gözüküyor. Aynanın diğer yüzünde ortaya çıkan görüntü ise her takıma gol, goller atabilecek düzeyde oyunculara sahip oluşumuz. Moral eksikli insanlar olduğumuz, 2002 Dünya Kupası'nda Çin maçının ardından ülkeye dönmemiz beklenirken Brezilya'nın Kosta Rika'ya 5 atmasıyla yola devam ettiğimiz ve her maçta grafiği daha yukarıya çektiğimiz hatırlandığında diyoruz ki; gruptan çıkabilirsek rahatlıkla yarı finali görebiliriz. Gruptan çıkma şansımız ise Çek ve Portekiz'den az, İsviçre'den bir parça daha fazla. Ne yazık ki defans hattımızdaki manzara çok ümitli olmamızı engelliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emre Belözoğlu ve yanardöner seyirci!

Fatih Uraz 2008.06.03

Yalnızca başarıya odaklanan insanların yaşadığı yerlerde ilkenin, prensibin, vefanın anlamını bilmeyen canlıların ortaya çıkmasından doğal ne olabilir!

Emre transferinin ardından yaşananlar Türk sporseverlerin ciddi anlamda psikolojik desteğe ihtiyaç duyduğunu gösteriyor.

Emre Belözoğlu'nun Galatasaray'a, Milli Takım'a, Türk futboluna neler verdiğiyle İnter'e, Newcastle'a neler veremediği hususu tartışmaya açık, ancak son senelerde ışığı azalmış olsa da Emre'nin iyi futbolcu olduğu şüphe götürmez. Dünya futbolunun taçsız kralı diye anılan Pele'nin bile bir vakitler Emre'yi en iyi 125 futbolcu arasında gösterdiği düşünülduğünde; birçok Türk futbolcusunun yaptığı gibi yurtiçindeki kolay parayı tercih etmeyip senelerce futbol hayatını Avrupa'da sürdürdüğü göz önüne alındığında, formdayken neler yapabildiğini geçmişte yüzlerce kez ispat ettiği hatırlandığında, Emre'nin yerinde transfer olmadığını iddia etmek güç. Pele'nin ta 1970'li yıllardan beri yaptığı tahminlerinin çoğunda yanıldığı (ki geçenlerde Ronaldo onunla açıktan alay etmişti!), son zamanlarda sakatlığı dolayısıyla hayli az oynadığı, agresif oyunu sebebiyle futbolseverlere pek sempatik gelmediği gibi karşı fikirler de elbette gündeme gelebilecektir. Ancak şurası kesindir; 6+2 yabancı kontenjanının artırılmadığı, Appiah'ın ve Aurelio'nun konumlarının tam şekillenmediği, kaçan şampiyonlukla morallerin bozulduğu bir sezonda Fenerbahçe yerinde bir kararla akılcı bir hamle yapmıştır.

Gelmiş geçmiş en iyi oyuncuyu da alsanız her transfer az ya da çok risk taşır; Maradona'nın dahi Barcelona'dan hayal kırıklığıyla ayrıldığı, Napoli'yi ise neredeyse tek başına zirveye çıkarttığı hatırlandığında bu işte yüzde yüz garanti diye bir şeyin olmadığı net olarak anlaşılacaktır. Galatasaray'da forma giydiği sıralarda oyun kurma sorumluluğunu Hagi'nin üstlenmesi onun performansını doğrudan artıran bir etken olmuştu. Fenerbahçe'de de durum farklı değil, orada da Alex gibi bir usta var; demek ki Appiah'ta umut olmadığı düşünüldüğünde Emre gibi hem koştan, hem de final pasları atan ikinci bir oyuncunun varlığı Fener'e ekstra faydalar getirebilir.

Bir milli maçta ister kendi ifadesiyle kişiye özel ister umumun görüşüyle basın tribününe yaptığı yakışksız el hareketinden dünya görüşüne, tercih ettiği kulüpten geçmişine varıncaya dek Emre'nin sık sık tartışılması artık kaçınılmaz. Bizim en merak ettiğimiz konu sırf Galatasaray formasıyla sıvrıldığından ötürü onu kollamaya çalışanlarla (ki Emre'nin kimsenin kollamasına ihtiyacı yok) sırf Galatasaray formasını giydiğinden ötürü ona saldıranların şimdi ne yapacağı. Fenerbahçe internet sitelerinde kafaların hayli karışık olduğu açık; Galatasaraylılarda ise biraz şaşkınlık çokça da kızgınlık gözleniyor. Telaffuz edilen rakamlarla Sarı-Kırmızılı eski kulübünün onu transfer edemeyişi son derece normal. Normal olmayan, sene içinde 'Emre'yi geri getireceğiz' diyen Adnan Polat'ın şimdi 'Biz ona talip olmadık, Fener'e hayırlı olsun' deyişi!

Aslında salt Türk futbolseverlerin ne kadar 'yanardöner' olduğunu ispat etmesi açısından dahi Emre transferinin ne denli isabetli olduğu anlaşılıyor. 8. Cumhurbaşkanı Özal, Türk halkı için 'Merak etmeyin, unuturlar, unuturlar' diyerek bir tespit yapmıştı; ne kadar da haklıymış! Fener sitelerinde 'Emre öfkesinin Fener aşkıyla' nasıl törpülendiğini görünce insanın aklına 'Demek ki Emre'ye kin duymaya gerek yokmuş' düşüncesi geliyor. Sahi bir insan daha iki gün öncesine kadar adını duymaya bile tahammül gösteremediği bir insana nasıl kucak açar? Hoş kucak açmasalar ne olacaktı ki; iki iyi maçtan, iki iyi asisten sonra tribünler 'Emre, Emre' diye inlemeye başlayacaktı. Çünkü Türk futbolseveri sadece ve sadece başarıya bakar ve takımına ölümüne sevdalıdır; gerisi bilinen hikâye. Bernard Shaw ne diyor: 'Beğenmediğin bir şeyi alkışlamak yalan söylemenin birçok çeşidinden birisidir.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aldanmayın Fatih Terim'in güvenli duruşuna

Fatih Uraz 2008.06.06

Yerli hocalar içinde yukarıdan aşağıya doğru bir liste yapılırsa şüphesiz ilk iki sırayı Fatih Terim ile Mustafa Denizli paylaşır. İster birini ister diğerini ilk sıraya koyun fark etmez; netice itibarıyla zirveyi onlardan başka hak edenini bulamazsınız.

Bu ikiliyi zorlayabilecek isimleri maalesef şu ana gelinceye dek yetiştirebilmiş değiliz; en azından 10'uncu sıraya kadar boşluk bırakıp ancak oradan diğer Türk hocalarına geçiş yapabilirsiniz. Birbirine bu denli yakın iki teknik adamın arasında adı konulmamış bir rekabetin olması ise elbette kaçınılmazdır; zaten geçmişe baktığınızda 'Ben Milli Takım'a çeyrek final oynattım' ve 'İlk defa bir finale baraj maçı oynamadan gidiyoruz' gibi ince dokunuşlu göndermeler görebilirsiniz. Bu noktada memnuniyetle bir saptama yapmak isteriz: Başarıyı paylaşmada her daim zorluk çekmiş Türk insanının aksine Terim-Denizli ikilisi karşılıklı olarak seviyeyi asla düşürmemiş, sadece çitayı yükseğe çekmeye çalışmıştır. Aslında birbirlerinden çokça hoşlandıklarını hiç zannetmiyoruz; sadece akılcı davrandıklarını, böyle davranmanın ikisine birden sayısız faydalar getirdiğini anladıklarını düşünüyoruz.

Terim Galatasaray'a UEFA Kupası kazandırırken hatırlanacağı üzere Şampiyonlar Ligi'nde bir türlü başarı yakalayamamıştı. Keza Denizli de Galatasaray'a Şampiyon Kulüpler Kupası'nda yarı final oynattırırken

Derwall'siz tek lig kupasını Fenerbahçe'yle kazanabilmişti. Terim'in üst üste kazandığı 4 lig kupasının sanmıyoruz ki uzun süre başka bir hoca yanına dahi yaklaşılsin. 1996 Avrupa finallerinde Terim'li Milli Takım 0 puan çekerken 2000'de Denizli'li Milli Takım çeyrek finali görmüştü. Ancak Terim İtalya'da Milan gibi bir dev çalıştırırken Denizli ancak Almanya'da 2. lig takımı çalıştırabilmiş, onunla da çok iyi başlangıç yaptığı halde sezon sonu hayal kırıklığıyla tamamlanmıştı. İran macerasının kayda değer olmadığınısa herkes biliyor.

Federasyon istediği kadar 'Uyum içinde çalışıyoruz, hocamızdan memnunuz' diye peş peşe açıklamalar yapsın, memnuniyetini ve memnuniyetsizliğini saklamayı asla beceremeyen Terim'in yüzünden düşen bin parça. Kimse kendini kandırmasın, C grubundan sonra en zorlu grup bizim grup. 2004'te final, 2006'da yarı final oynamış Portekiz'i yalnızca Cristiano Ronaldo'dan ibaret sananlar çok yanılır. Çek Cumhuriyeti'nin gücünü söylemeye gerek yok da son Dünya Kupası'nı gol yemeden tamamlayan İsviçre'yi üstelik de ev sahibiyken ciddiye almayanların dayanağını gerçekten merak ediyoruz.

Bizce Fatih Terim başarısız olduğu takdirde büyük ihtimalle Milli Takım'a elveda diyecek, başarıya ulaşacak olur ise orası tartışmaya açık! Terim gibi hırslı birinin ikinci kez finallerden eve erken dönmesi karizmasını ciddi anlamda çizdirir! Bu yüzden gruptan takımımız çıksın çıkmasın Terim'in ilk önceliği toplayabildiğince puan toplamak; zaten zorlu grubun bazılarınca kasıtlı şekilde küçümsenışı onu alev topuna dönüştürdü. Dikkat ederseniz Şenol Güneş'in adını hiç zikretmedik; çünkü onun 2002 dışında kayda değer başarısı yok. Ama Mustafa Denizli öyle değil. Maazallah Terim bu turnuvadan da eli boş dönerse Milli Takım bazında başarısızlığı bir anlamda tescil edilmiş olacak.

Fatih Terim negatif enerjiden beslenen bir kişi; mutlaka kendisine hasımlar bulmak, yeni hedefler belirlemek zorunda, yoksa havasına giremeyeceği gibi ivme de kazanamaz. Ne var ki bu kez durum biraz farklı; etrafa saldırdığı hava 'Rakipsizim!' havası olsa da kariyerinde belki de tek eksik olan 'Milli Takım'da başarı'ya büyük özlem duyuyor. Bu kez de başaramazsa biliyor ki bir daha bu şansı kolayına bulamayacak; bulamaz zira bu kadar stresle antrenörlüğü Avrupalı meslektaşları gibi uzun süreli yapabilmesi mümkün değil.

Oscar Wilde 'Davranışlar kelimelerden daha fazla konuşur' diyor. Fatih Terim'in sözlerine ve davranışlarına bakın; İrlandalı aykırı yazarın ne kadar doğru söylediğini göreceksiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa 4, Fatih Terim 0

Fatih Uraz 2008.06.10

Galatasaray'ın eski hocalarından Eric Gerets'i saygıyla yâd etmenin tam zamanı. Belçikalı hoca, "Maç bittikten sonra yaptığımız hataları sizler gibi ben de görüyorum, iş maç bitmeden onları görebilmek." demişti.

Portekiz maçının bize verdiği en acı ders galiba 'Milli Takım oyuncusu ile kulüp takımı futbolcusunu bir türlü ayırt edemediğimizi' anlamamız oldu. Kendi kulübünde sivrilen, parlak sezon geçiren, yıldız adayına dönüşen isimlerin konu Milli Takım olunca silinip gidebildiğini cümle âlem anladı, biz anlayamadık. İkinci önemli dersse 'ülke insanının temenniciler ve gerçekçiler' diye ikiye ayrıldığını görmemizdi. Maç başlayana kadar umut tohumları saçanların 90 dakika sonunda acımasız birer cellâda dönüştüğünü görmek kaygı verici.

Konunun detaylarına girmeden bir hususun altını çizmek istiyoruz; henüz moralimiz dışında kaybettiğimiz bir şey yok; yeter ki aksayan yönleri görebilelim, kendimiz dışında futbolu bilenlerin var olduğunu hatırlayabilelim. Portekiz kâğıt üzerinde grubun en iyi takımı gözüktüğünden ötürü onlara kaybetmemiz sürpriz değildi;

direkten dönen 3 top ile 1 gol şansı bulmamız ve İsviçre'nin Çek Cumhuriyeti'ne karşı sergilediği beklenmedik ölçüde iyi futbol, asıl kafa yormamız gereken konular.

İsviçre takımı yalnızca bir hata yaptı; onda da golü kalesinde görüverdi. Sahanın en iyi oyuncusu diye Çek kaleci Cech gösteriliyorsa bunun anlamı şudur; işimiz 11 Haziran'da da kolay değil. Artık 'Hakan Şükür, Ümit Karan, Fatih Tekke, Yıldırım, Halil' burada olsaydı iyi olurdu demenin bir faydası yok; ancak 'Mevlüt, Nihat, Tuncay, Kazım dörtlüsünden ikisinin sahaya sürülerek boşalan yerlere Arda'yı, Gökdeniz'i koymak ya da Hamit'i Emre'nin yanında oyun kurucu olarak oynatmak akılcı olur' demenin faydasını görebiliriz. Milli Takım patronunun çok sayıda hücum oyuncusunu sahaya sürmenin pozisyon zenginliği değil, orta saha zafiyetini getirdiğini idrak etmesi şart.

Nihat, Tuncay, Mevlüt, Kazım da onların arkasında bekleyen Semih, Gökdeniz, Arda gibi isimler de oyunun merkezi olabilecek düzeyde değil. Kabul, hepsi iyi oyuncu, her biri değişik birer kıymet ama ne yapalım ki oyunu yönlendirebilecek isimler değiller. Onlara iyi birer ikinci adam demek sanırsanız yanlış olmaz. Hal böyle olunca takım oyunu oynamaktan başka opsiyonumuz kalmıyor. Nihat'a ve Tuncay'a fazla yüklenmememiz lazım çünkü işi bilen santrforların yanında ya da arkasında verimi artacak tarzda oyuncular. Takımı idare edebilecek tarzda elde yalnızca Emre var ama o da kâğıt üzerinde! Zira son yıllarda boğuştuğu sakatlıklar fiziki kalitesini bayağı örselemiş. Kaldı ki Hagi, Alex gibi oyun kurucuların yanında oynadığında daha etkili olabilecek donanıma sahip.

Oyun ve sonuç kötü olunca maç öncesinde Fatih Terim'in yüzünde güller açması dahi tenkit edilebiliyor! Futbolun içinden gelmeyen adamlar o gülücüklerin birtakım korkuların, güvensizliklerin kalkanı olduğunu görmüyor, göremiyor. Lider konumunda bulunan insanların endişelerini, korkularını dışarıya yansıtmak gibi lüksleri yoktur, olamaz da. İngiltere ve İspanya gibi dünyanın en elit iki liginde oynayan oyuncuların ağırlıklı olduğu bir takıma karşı mücadele edecek takımın hocası, müsaade edin de futbolcularını rahatlatmaya çalışsın; gerçek öyle olmasa da!

Türkiye-İsviçre maçında yenilen turnuvaya veda edeceğinden ötürü sanmıyoruz ki iki takım hocası da risk alabilsin. Taraflardan biri erken gol bulmadıktan sonra ilk saniyeden bitiş düdüğüne kadar disiplinin elden bırakılmadığı bir maç izlememiz kaçınılmaz. Unutmayın Avrupa Şampiyonası finallerinde Terim'in dördüncü maçı geride kaldı ve ortada ne puan var ne de gol. Tanıdığımız Fatih hoca'nın bunu kabullenebilmesi mümkün değil.

'Şansımız ne?' diyenlere ise biz değil Oscar Wilde cevap versin: 'Sınavlarda akıllıların cevaplayamayacağı soruları ahmaklar sorar!'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Top seni severken kalecin de tutmalı

Fatih Uraz 2008.06.13

Maç kazanmanın genelde 3 değişik yolu vardır: Ya daha kaliteli olacaksın ya daha çok isteyecek ve koparacaksın ya da daha şanslı olacaksın.

Kaliteli olursan genelde kazanırsın, şanslı olursan arada sırada kazanırsın, mücadele eder isen kaybettiğinden daha fazla kazanırsın. O sebeple Çek Cumhuriyeti maçının son maçımız olmasını istemiyorsak İsviçre'yi nasıl geçtiğimiz etüdünü iyi yapmak zorundayız.

İsviçre maçında arzuluyduk, şanslıydık ve de Volkan'ın maharetli elleri vardı. Yoğun yağmur ve ağır saha şartlarına karşın kaytarmadan, iyi niyetle, centilmence varlarını, yoklarını ortaya koyan tüm oyuncular tebriki hak etti. Ancak maçın içinde yaptıkları ve yapamadıkları ile iki oyuncu diğerlerinden bir adım öne çıkıp oyuna damgasını vurdu; Volkan ile Hakan Yakın. Bu ikili 90 dakikada 4 kez karşı karşıya geldi, ilk vuruşu Volkan kurtardı, ikinci vuruşta Hakan topu filelere yolladı, üçüncü enstantanede Hakan 3 metreden topu boş kaleye değil auta gönderdi, dördüncü vuruşu ise Volkan mükemmel bir plonjonla gol çizgisi üzerinde engelledi. Dünyanın en iyi kalecilerinden Cech'in 2, Buffon'un 1 maçı 3'er gol yediği turnuva da nerede ne zaman ne yapacağı belli olmayan defansımızın arkasında böylesine güvenli oynamak kolay olmasa gerek. Hatırlarsanız ilk günden beri 'Kalede Volkan oynamalı; çünkü iyi gününde maç kurtarma özelliği var.' diyoruz. Dileyelim de arada bir depreşen 'Maç yakma hastalığı' iki hafta ona uğramasın! Hiç şüphesiz şans güneşi de yanımızdaydı; Semih'in kafasından gelen topu kaleci Benaglio'nun iki eliyle içeri tokatlaması, 92. dakikada Arda'nın şutunun rakip defansa çarparak kalecinin üzerinden filelerle kucaklaşması talihimizdi. Ancak takım gibi oynamasaydık, içtenlikle mücadele etmeseydik, ikinci yarıda doğru futbolcularla doğru dizilişi tercih etmeseydik son maça formalite icabı çıkacaktık, değil mi?

Daha kaliteli oyunculara sahip olduğumuz hususu da tartışılmaz bir gerçektir ama az kalsın hiçbir işe yaramıyordu. Yaramıyordu zira turnuvanın şu ana gelinceye dek Donadoni ile birlikte en formsuz hocası gözüken Terim istemeden ipimizi çekiyordu. Bir insan farklı olacağım sevdasıyla her maç neden oyuna doğrudan müdahalede bulunmak ister, anlayan varsa lütfen bize de anlatsın!

Maçı ekran başında izleyenler hatırlayacaktır, TV kameraları o kadar çok Fatih Terim'e zum yaptı ki; hani mübalağa olmasın sahada cansiparane mücadele veren 22 oyuncudan daha çok onu ve mimiklerini seyrettik. İlgi alanına futbol girmeyen 8 yaşındaki küçük oğlumuz bile sık sık 'Bu adam niye bu kadar sinirli, niye herkese bağırıyor?' diye sorup durdu. Biz de ne diyelim? 'Onun tarzı bu!' deyip geçtik. Terim'in maçı sanki sinemada film seyreden bir çocuğun öykünün kahramanıyla özdeşleşmesi gibi tutkuyla izlemesine itirazımız yok; yeter ki doğru adamları doğru dakikalarda sahaya sürebilsin. Artık Avrupa finallerinde puanı da var golü de; öyleyse acilen biraz rahatlamalı ve duygularını, oyuncuların geçmiş performanslarını bir yana koyarak rakibe ve şartlara göre seçimler yapmaya başlamalı.

Çek maçında beraberliğin işi penaltılara götürecektir olması lehimize gözüktüyor. Uzun yıllardan beri şansımızın bir türlü tutmadığı güçlü fiziğe sahip Çeklere, doğrudan saldırmak tehlikeli olurdu. Savunma oyuncularının hepsi İtalya Ligi'nde oynadığı halde ilk 180 dakikada hata üstüne hata yapmaları ilginç. Hatırı sayılır sayıda pozisyona girip sadece 1 gol atmış olmaları en büyük sıkıntıları. Elemelerde 6 gol atan 35'lik Koller oyunda olduğu dakikalarda sahada ruh gibi dolaşmış olsa da, 2 metrenin üzerinde boyuyla sevmediğimiz tarz bir oyuncu. Oyunu beraberliğe kilitlersek penaltı kurtarma özelliği hemen hiç olmayan Cech, bizi çeyrek finale taşıyabilir! Elesek de elensek de 'Hayat bir öyküye benzer, önemli olan uzunluğu değil iyi olmasıdır' diyen Seneca'yı haklı çıkarmaya çalışalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

15 dakikada 3 gol ayakta alkışlanır

Fatih Uraz 2008.06.17

Çek Cumhuriyeti gibi ekolleşmiş futbola, güçlü oyunculara, taktik disipline sahip bir takımı ilk 45 dakikada hiçbir şey yapmadıktan sonra ikinci 45 dakikada önce mantaliteyle, sonra futbolla, nihayetinde de 15 dakikaya sığdırılan 3 golle ezen bir takımın hocası ve oyuncuları ayakta alkışlanır.

Bu galibiyet hiç şüphesiz Türk futbolunun son senelerde aldığı en çarpıcı sonuçtur, en başarılı sonuçtur. Brückner'in oyuncu değiştirmede geç kalışı, Çeklerin 2-0'ı artırma değil koruma çabasına girişi, Buffon'la birlikte dünyanın en iyi kalecisi gösterilen Petr Cech'in büyük ikramı zaferimize asla gölge düşüremez. Eski bir kaleci olarak böylesine büyük bir yeteneğin kafasının çatlamasının ardından yan top zaafının içine düştüğünü görmek üzücü; umarız çabuk toparlanır.

Zaten unutulmamalı ki onların gollerinde de defansımızın, İsveçli hakemle saha dışında ki yardımcısının ve Volkan'ın büyük katkısı vardı! Şuna iyice emin olduk ki Volkan Demirel adının telaffuz edildiği yerde heyecan katsayısının düşük çıkma ihtimali hiç yok. İsviçre maçında sahanın yıldızıyken Çek maçında az daha ipimizi çeken adam oluyordu. Kendisini bir görsek ilk soracağımız şey 'FIFA ya da UEFA'dan kale çizgini terk edersen lisansını iptal ederiz!' diye bir uyarı alıp almadığı olacak! Birinci golde de, ikinci golde de nefis plonjonlar yaptığı, toplara müdahale ettiği halde yalnızca iki metre daha önde pozisyon almayı düşünemediğinden ötürü Çek takımı iki korner değil iki gol kazandı. Aynen 3-2'lik maçta Sevilla'nın kazandığı gibi. Kısa bir süre önce Lincoln'e vurduğu diz yüzünden takımını haftalarca yalnız bıraktığı yetmiyormuş gibi şimdi de Milli Takım'ı onsuz bıraktı. Arada bir ciddi hatalar yaparak rakip takımlara ikramda bulunuyor olsa da 'maç kurtarma' özelliğinden dolayı gönül isterdi ki Hırvatistan maçında kalemizde yine o oynasaydı. Kariyer sayfalarına çeyrek, belki de yarı final eklemek varken şimdi o maçları tribünden seyretmek zorunda kalacak; ileride anlayacak ne denli büyük bir akılsızlık yaptığını!

Çek maçında ortaya çıkan bir başka sevindirici husus ise 'Fatih hoca'nın forma girmeye başlaması'. Hoca'nın oyunu sizin bizim gibi seyretmeyi bırakarak dizginleri eline aldığı görmek sevindirici. İsviçre maçının son dakikasında gelen gol olmasaydı bugün muhtemelen 'Fatih hoca'nın devrini tamamladığı ve yerine gelen ismin kim olacağı tartışmaya açılacaktı' şimdilerde insanların 'onu övme yarışına girdiğini görmek' şaşırtıcı değil, üzücü. Üzücü, zira içinde bulunduğumuz ruh hali sadece sonuca endeksli olduğumuzun, anlık yaşadığımızın, kişiliğimizin yeterince gelişemediğinin göstergesi.

İleride çoğalabildiğimiz takdirde Nihat'ın ne denli etkili olduğunu, doğru yerde oynatıldığında Hamit'in oyunun gidişatını nasıl çevirebildiğini, risk aldığımızda çok sık gol şansı yakaladığımızı, Arda'nın basamakları birer birer değil beşer beşer tırmandığını görmek futbolumuzun geleceği adına içimizi rahatlatıyor. Turnuvarın gelecek maçta sonuçlanması ya da finale adını yazdırmamızdan daha önemli olan şeyi Çekler önünde yakaladık, gücümüzün farkına vardık. Hangi faktörler turu getirirse getirsin Çek takımı gibi disiplinli, sistemli bir takımı 2-0 geriden gelip geçmek müthiş bir hünerdir, beceridir, pes etmemektir, takım olmanın getirisi. Mike Dikta ne diyordu: 'Pes edene kadar asla kaybetmiş olmazsın.'

Her ne kadar Çek maçında yediğimiz ikinci golde vaktinde değişikliğe izin vermeyen hakemlerin suçu olsa bile, kabul etmeli ki turnuva öncesi seslendirilen 'muhtemel hakem faciaları' yaşanmadı. 2-0'dan sonra kale direğimize dönen topta Çek futbolcuya değen krampon kafasını kanatmıştı, kötü niyetli bir hakem çok rahat penaltı noktasını gösterebilirdi. Kartları bize bol keseden gösterdi derken o pozisyonu ve Portekiz maçında Aurelio'ya ve Gökhan Zan'a çıkmayan kırmızı kartları hatırlatmak isteriz. Oscar Wilde ne diyordu: 'Davranışlar kelimelerden fazla konuşur.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyon olamayacak kadar güzel futbol oynuyor!

Britanya adalarının yetiştirdiği son büyük santrfor Alan Shearer 2007-08 sezonu devam ederken o sıra Premier Lig'de lider olan Arsenal için 'Aynı Hollanda gibi o kadar güzel futbol oynuyorlar ki, şampiyon olmaları mümkün değil! Bu kadar güzel futbolla onları şampiyon etmezler.' demiş ve haklı çıkmıştı.

260 golle Premier Lig tarihinin en golcü futbolcusu olma unvanını taşıyan Shearer mükemmel vuruş tekniğine ve olağanüstü fizik gücüne sahip bir oyuncuydu. Şiir gibi futbol oynayan Arsenal hakkındaki öngörüsü doğru çıktığına göre demek oluyor ki sadece iyi futbolcu değil, aynı zamanda iyi de gözlemciymiş. Ne dersiniz grup maçlarında en tatminkâr futbolu oynayan, seyredenlere büyük keyif veren, seyirciyi adeta TV ekranları karşısına mihlayan Hollanda aynen 1974'te olduğu gibi yalnızca övgüleri toplayıp kupayı başkasına mı kaptıracak?

Turnuva öncesinde bizim düşüncemiz de ünlü golcüdenden farklı değildi; zaten 2004 Portekiz ve 2006 Almanya finallerine bakınca anti futbolun en ciddi temsilcilerinden Yunanistan ile gol yememeyi baş tacı etmiş İtalya'nın kazandığı kupalar çok şey anlatıyordu. Ancak 2008 finalleri başlayınca görüldü ki bir iki istisna dışında maçlar son derece çekişmeli ve beklenenin üzerinde kaliteli geçiyor. Kupayı kimin havaya kaldıracağından daha önemli olanın 'Kitlelerin futboldan aldığı zevki artırmak' olduğu hafızalara kazınmalı. İspanya ve İngiltere liglerinde futbolseverlerin takımlarına gösterdiği ilgiyi İtalyan ligindeki taraftarların kendi takımlarına göstermeyişi üzerinde düşünülmeli. Kimse akılsız değil, herkes bir şekilde iyiyi arıyor ve istediğini bulamayanın forma aşkını rafa kaldırıp TV karşısına kurulması an meselesi.

Grup maçlarında Fransa, Yunanistan, Polonya ve Çek Cumhuriyeti hayal kırıklığının kare ası olurken Hollanda, Hırvatistan ve İspanya yıldızlaşan ekiplerdi. Epeydir unuttuğumuz 'Bomba gibi şutlarla gelen goller' yeniden seyretmek heyecan vericiydi. 1970'li yıllarda Haan, Bonhof, Rivelino, Breitner, Dirceu gibi şütörlerin çektiği sıkı şutların benzerini Ballack'tan, Robben'den görmek sevindirici. Kalecilerin performansı da iç açıcı. Cech ve Nikopolidis dışında takımının ipini tek başına çeken başka bir file bekçisi yok. Eğer ki Volkan, Çek Cumhuriyeti maçında kırmızı kartı fazla değil, yalnızca 10 dakika önce görmüş olsaydı hiç şüphesiz o da adını listenin başına yazdırmış olacaktı. Buffon ve Van der Saar klaslarını konuştururken 33 yaşından sonra milli takım formasına kavuşan Fransız Cuopet'in akıllarda kalacak tek kurtarışa imza atmadan evine dönmesi tuhaf kaçıyor. Oysa futbol tarihi 30'lu yaşlarda kaleyi devraldığı halde 42-43 yaşına kadar oynayarak büyük başarılarla imza atan Peter Shilton, Dino Zoff gibi dev kalecilerin ismini yazıyor. Turnuvanın şu ana kadarki en güzel kurtarışı bizce Buffon'dan geldi; ilk maçta kendisine yakışmayan işler yapan İtalyan kaleci, Romanya ve Fransa maçında gösterdi ki dünyanın uzak ara en iyisi. Benzema'nın ceza sahasının hemen dışından yaptığı vuruşu enfes kurtardı. İster misiniz Buffon bu kurtarışlara devam etsin ve İtalya, Donadoni'ye rağmen finale uzansın!

Kalecileri överken forvetleri tenkit etmemek mümkün mü? Tamam, kaleciler özellikle karşı karşıya pozisyonlarda ellerinden geleni yapıyor, peki ya hücumcuların beceriksizliğine ne demeli? Örneğin Romanya'nın İtalya'ya attığı golde, Mutu'nun yaptığı tarzda bir vuruşu hiçbir kalecinin önleyebilmesi mümkün değil. Kadere bakın ki aynı Mutu penaltı kurtarma özelliği neredeyse sıfır olan Buffon'u 11 metreden geçemedi.

Son sözümüz ise Fatih Terim'e; eskiden yenince mütevazı, yenilince agresif olurken muhtemelen zafer sarhoşluğuna kapılarak bu kez tarz değiştirdi. Büyük düşünür Seneca ne diyordu: 'Sarhoşluk kusur yaratmaz, kusurları açığa çıkarır.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köylü Hiddink'ten sevgilerle

Herhangi bir futbolsevere Euro 2008 finalleri başlamadan önce 'Tahminimce son 4 takım Türkiye, Almanya, İspanya ve Rusya olur' deseydiniz muhtemelen 'Sen futboldan hiç anlamıyorsun' ya da 'Bahis oynasana; tutarsa müthiş para kazanırsın' cevaplarını alırdınız.

Son iki uluslararası turnuvaya katılamamış olsa da yakın geçmişte katettiği önemli mesafeler göz önüne alındığında Türkiye'nin, 44 ve 24 sene önce oynadığı iki finalle avunmasına karşın La Liga'nın kalitesi düşünüldüğünde İspanya'nın, dibe oturduğu zamanlarda dahi büyük tecrübesiyle hemen her şampiyonaya damgasını vuran Almanya'nın yarı finale adını yazdırması şaşırtıcı olmayabilir. Ya Rusya'ya ne demeli?

SSCB diye anılırken oynadığı iki finalden 1960'takini kazanan, 1988'dekini ise kaybeden Rusya'nın, 1994 ve 2002 dünya kupalarında birinci turda elendiği, 1998 ve 2006'ya ise katılamadığı istatistiği önümüzde duruyor. Nurembergli İvan Saenko dışında yurtdışında oynayan futbolcusunun olmadığınısa herkes biliyor. Demirperde döneminde spora yaptığı büyük yatırımların hemen her alanda karşılığını fazlasıyla aldığı halde, futbolda bir-iki istisna dışında elle tutulur başarıya imza atamayan, ancak mucizeler sonunda 2008'e gelebilen Rusya'dan doğrusu kimse bu futbolu ve sonucu beklemiyordu.

1970'li yılların ortalarında '2000'in futbolunu oynuyor' diye lanse edilen Kolotovlu, Blohinli, Konkovlu, Veremeyevli Dinamo Kiev'in bile sadece 2 kupa kazanıp tarih sahnesinden çekildiği halen hafızalarda. Öyle ki bir dönem Lobanovski'nin Dinamo Kiev'i takım halinde SSCB'yi temsil etme onuruna layık görülmüştü. Ukrayna asıllı kurt hoca Lobanovski, oyuncularının daha iyi pas dolaştırması adına engebeli arazilerde top idmanı yaptırmak gibi sıra dışı bir uygulamaya dahi imzasını atmıştı; ama atletizmde, halterde, basketbolda, voleybolda ve daha birçok branşta gelen başarı, futbolda bir türlü yakalanamamıştı. 1990'lı yıllarda bozulan ekonominin 2000'li yıllarda özellikle artan enerji ve hammadde fiyatlarının etkisiyle düzelmesi güçlü bütçelere sahip takımların ortaya çıkmasını sağladı. UEFA Kupası'nda art arda gelen başarılar bu sebeple tesadüfi diye değerlendirilmemeli. Yıldız oyuncu yetiştirmesini dün bilmiyorlardı, bugün öğrendiklerini iddia etmek de zor; öyleyse son iki maçta ortaya koydukları yüksek tempolu, bol pozisyonlu, doyurucu futbolu neyle izah etmek gerek?

Tahminimizce Rus takımının oynadığı futbolun arkasında yatan en temel neden 'Sihirli değneğini eline alarak futbolun Evliya Çelebi'liğine soyunan Guud Hiddink!' Vakti zamanında futbolun kitabını yazmış Türk basınının 'Hollanda köylüsü' yakıştırmasına maruz kalmış Hiddink, şu an için dünyanın tartışmasız en iyi hocalarından birisi. PSV, Valencia, Real Madrid, Real Betis, Güney Kore, Avustralya, Rusya derken vasatın altında kaldığı hemen hiçbir kulüp yok. Adı sanı duyulmamış Güney Kore'ye yarı final oynattırması, 32 senedir Dünya Kupası'nı unutmuş Avustralya'yı 2006'ya taşıması derken şimdi de Rusya'yı finalin eşiğine getirmiş olması herhangi bir yoruma gerek bırakmıyor.

Şahsen bizi hocalığı dışında çok etkileyen bir diğer özelliğiye duruşu! İnsanların gerçek karakterleri bilirsiniz ki kaybettikleri anda daha fazla kendisini gösterir. Çeyrek final maçında Rusya, Hollanda'yı neredeyse ezerken bitime sayılı dakikalar kala 40 metreden ortalanan topta kaleci ve defans büyük hata yapmasına, maç uzatmaya taşınmasına karşın vakarını değil bozmak, mimik bile yapmadı, tepki dahi vermedi. Oysa gol attıkları zaman çocuklar gibi seviniyor, önüne geleni kucaklıyor, hopluyor, zıplıyor. Belli ki engin futbol bilgisi dışında iyi de insan ve oyuncular tarafından sevilmesi başarısında önemli rol oynuyor. Gönlümüz Türkiye-Rusya finalini arzuluyor, mantığımız ise İspanya-Almanya'yı daha kuvvetli ihtimal görüyor. En iyisi gelin Nietzsche'ye kulak verelim, 'Ebedi gerçeklik olmadığı gibi mutlak doğru da yoktur.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rüştü 4 sene önce bıraksa daha iyi mi olurdu?

Türkiye'den binlerce km uzakta futbolu seven tanıdık-tanımadık hemen herkesten 'Ooo! Ne güzel Milli Takımınız var, ne kadar da cesurlar' sözlerini işitmek bir bilseniz ne kadar güzel.

Çeyrek ve yarı finalde yediğimiz goller, oynadığımız futbol baz alındığında hayli basit kaçıyor. Diyebilirsiniz ki 'Almanlar da finalde kalecisiz oynadı!', haksız sayılmazsınız; zaten TV karşısında maçı seyrederken Amerikalı yorumcu 'Almanların ilk yarıda en başarılı ismi direklerdi!' diyerek işi makaraya sarıyordu.

Takımımızın en tecrübeli ismi Rüştü'den Hırvatistan'dan sonra Almanya maçında da büyük hatalar gelince '4 sene önce verdiğin sözü yerine getirsen acaba daha iyi mi olurdu?' diye düşünmekten kendimizi alamadık. Camp Nou Stadyumu'nun içinde tam 4 sene önce 'Artık Milli Takım'ı bırakıyorum, yerimi dolduracak gençler var, onların önünü açmak lazım' diyen Rüştü'den sonrasında hiç ses çıkmamıştı. Belki de o vakitler Barcelona'da kalıcı olacağını, tüm enerjisini kulübüne vermesi gerektiğini düşünmüştü, kim bilir!

Tabii ki finali göremememizin tek nedeni Rüştü değil; 'O eksik, bu sakat, hakemler yanlı, top bizi sevmedi' bahanelerine sığınamayız çünkü Almanya maçında turnuvanın en iyi, en etkili oyununu, futbolunu oynadık. Galiba daha önceki maçlarda yanı başımızdan hiç ayrılmayan 'şans faktörü' bu kez bizi terk etmişti. Yoksa cesaret, motivasyon, kazanma inancı ve hırsı, rakibi değil kendi oyunumuzu düşünme bağlamında ne gerekiyorsa yaptık denilebilir.

Aslında direkt olarak biri suçlanacak olsaydı final oynamamanın faturasını 'Rüştü'ye değil Volkan'a kesmek gerekirdi! Şampiyona başlamadan 'Kalede Volkan oynamalı, zira zaman zaman takımını yakacak hatalar yapsa da iyi gününde maç kurtarma özelliği var' demiştik. İsviçre maçını hatırladığımızda gruptan çıkma ümidimizi son maça taşımamızdaki en büyük faktörün Volkan'ın kritik kurtarışları olduğunu görürüz. Çekler önünde üstelik de öndeyken yaptığı gereksiz hareketin faturasını sadece o değil hepimiz ödedik desek yeridir. Öncelikle kendisini öylesine dev bir organizasyonda çeyrek ve yarı final oynamaktan alıkoydu, sonrasında da takımımızı onsuz bırakarak kolumuzu, kanadımızı kırdı.

Rüştü'yü daha bir hafta öncesine kadar dünyanın en iyi kalecileri arasında gösterenlerin şimdi faturayı ona kesmeye çalışmaları şaşırtıcı değil. Şaşırtıcı değil çünkü kimilerinin tarzı böyle; öncesinde doldurmak, sonrasında suçlamak! Ama kalecilikten bir nebze olsun anlayanlar biliyor ki iyi başlayıp kötü biten Barcelona macerası Özcan Arkoç ve Ali Artuner'den sonra bu ülkenin yetiştirdiği en iyi kaleci olan Rüştü Reçber'i menfi yönde etkiledi. Önce kendisine duyduğu özgüven zedelendi, sonrasında fiziki kalitesi düşerken ona duyulan güven azaldı, nihayetinde de kendi takımında dahi konumu tartışmaya açıldı. Vakti zamanında çabukluğuna ve yeteneğine güvenerek yeterince çalışmamasının bedelini de ödedi denilebilir. Yine tekrarlıyoruz, hocasından masörüne varıncaya dek takımımız beklentilerin çok üzerinde bir iş gerçekleştirdi; bu sebeple canı gönülden onları kutluyoruz. Ancak hemen arkasından da ekliyoruz: İyi gününde bir Volkan ya da 2002 Dünya Kupası'ndaki Rüştü Almanya'ya karşı oynamış olsaydı kesinlikle finali görürdük. 9 eksikle dünya devi bir takıma karşı oynayan, hem de iyi oynayan, dahası iki de gol atan bir takım finalde olmalıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolu en iyi bilen adam artık göklerde!

Hani sahasında uzmanlaşmış insanlara 'Bu işin kitabını yazmış' diye iltifat edersiniz ya; sanmıyoruz ki dünya üzerinde konu futbol olunca Abdullah Geciç'e içeride ya da dışarıda rakip çıkabilsin.

Biz Türkler bilindiği üzere istisnasız her şeyden az-çok, futboldan ise fevkalade iyi anlarız! Hâl böyle olunca karşımıza futbolu icat eden kişi dahi gelse ona verecek akli bir yerimizden bulup çıkarırız! Bundan ne sizler ne de bizler kendimizi alamayız diyesimiz geliyor ama, Türk futboluna büyük hizmetleri dokunmuş Abdullah Gegiç hocayı hatırlayınca orada duraklıyoruz. Duraklıyoruz zira onun futbol konuştuğu yerlerde ne vakit bulunduksak ağzımızı sıkı sıkıya kapatıp sadece kulaklarımızı açarak bir şeyler öğrenmeye çalıştık da ondan.

Eskişehirspor efsanesini inşa ettiği zamanlarda yardımcılığını yapan Galip Türkkan hocayla Boluspor takımında bir sezon beraber çalışmıştık. Türkçesi zayıf, mizacı aksi, hiçbir şeyden memnun olmayan Galip hocayı görünce önce 'Eyvah, keşke buraya gelmeseydik.' birkaç hafta sonraysa 'Ne iyi yapmışız da Bolu'ya gelmişiz.' deyivermiştik. Müthiş bir çalıştırıcıydı, çünkü futbolun ordinaryüsü Abdullah Gegiç'in eğitiminden geçmişti. Düşünsenize yardımcısı öyle olanın aslı kim bilir nasıldır?

Oyuncularından işittiğimiz, geçmişine bakınca gördüğümüz şeyler bir yana, ilerlemiş yaşına rağmen son derece berrak zekası, futbola olan tutkusu ve olağanüstü bilgisi şaşırtıcıydı. 40 sene önce çevre kontrolünü gereğince yapamayan oyuncularına istediğini yaptırabilmek için bulduğu dahiyane çözümün bugün dahi önünde saygıyla eğiliyoruz. Büyük hoca 'İdmanlarda bazı futbolcularının boynuna kalın eşarplar bağlayarak başlarını yere indirmelerini engellemiştik.' Ne kadar basit, bir o kadar da gerçekçi bir çözüm, değil mi? Dikkatini topa vererek mücadele eden futbolcular içinde 'Oyunu okuyabilen, takımını yönlendirebilen, zirveye çıkabilen' birinin çıktığını hiç işittiniz mi? Motorik kuvvetin ne olduğunu Abdullah hoca söyleyene kadar ne biz ne de Türkiye biliyordu. 'Basamakla sistemi, artan yüklemeler, bilimsel metotlar, aktif dinlenme' gibi kavramların ülkemizde yerleşmesine yaptığı katkıları göz ardı etmek mümkün mü? Son 10 senede kulüp ve Milli Takım bazında aldığımız başarılı sonuçlar bir anda mı geldi zannediyorsunuz? Başta Gegiç olmak üzere yerli-yabancı onlarca, yüzlerce hocanın yaptığı katkılar üst üste gelince nihayetinde futbol kültürü oluştu. Bugün gelen başarıları kimse kendisine mal etmeye çalışmasın; ama az ama çok yaklaşık 100 seneden bu yana herkes bu oluşuma katkı yaptı. Sahalar güzelleşince, altyapıya önem verilince, yurtdışı temas sayısı artınca, yabancılara karşı hissettiğimiz kompleks ortadan kalkınca da sonuçlar gelmeye başladı. O yüzden 60'lı, 70'li yılların sınırlı imkanlarıyla Türk oyuncusunun fizik gücünü ve kondisyonunu artırmayı başaran Gegiç hocanın ve meslektaşlarının hakkını teslim etmek, öncelikle vicdan borcumuzdur. Doğuştan gelen asaleti, asla terk etmediği kibarlığı övgüye değerdi ama iş ciddiyeti ve disiplini dillere destandı. Tabii ki her büyük hoca gibi zaman zaman öfkelenirdi; zaten Türk futbolcusunun zıvanadan çıkaramayacağı bir hocayı düşünebilmek ne mümkün! Yeri gelmişken rahmetli Gegiç'in öfkesiyle ilgili bir anısını da nakletmeden geçmeyelim.

Eskişehirspor'un şampiyonluk kovaladığı günlerde çok önemli bir deplasman maçında skor 0-0 devam etmekteyken 90. dakikaya girilince Gegiç'in kendisi gibi Yugoslav asıllı yardımcısı, 'Hoca be, bitti be bitti be, puanı aldık be' diye hocaya sarılır. Gegiç her zamanki vakur haliyle 'Hele bir hakem düdüğü çalsın' diye karşılık verir. Ancak yardımcısı ısrarla ve durmaksızın 'Bitti be hoca, bitti be' demeyi sürdürünce 'Tamam, tamam' diye karşılık verir. Talihe bakın hakem tam bitiş düdüğünü çalarken rakip takım golü buluvermez mi? O koca çınar, o dünyanın gördüğü göreceği en büyük hocalardan birisi olan Gegiç, hışımla yardımcısına dönerek Osmanlı tokadını yapıştırır ve ekler 'Abe şimdi gerçekten bitti!' Futbol dünyası öyle bir dünyadır ki bırakın alem değiştirmeyi daha kapının dış mandalını çevirmeden insanlar birbiri hakkında atıp tutmaya başlar. Hemen herkesin seveninden çok sevmeyeni vardır, çekemeyeni vardır. Zannımızca uzun bir aradan sonra ilk defa futbolumuzun aktörleri ölen bir kişinin arkasından yalnızca güzellikleri anlattı, anlatacak ki bu, inanılması zor bir hadise.

Futbolu en iyi bilen adam artık göklerde; ne yazık ki sizler bundan böyle futbolu ustasından değil bizim gibi çıraklardan takip edeceksiniz. Bilemiyoruz başka alemlerde de futbol var mıdır yok mudur; eğer varsa en iyi hocaya kavuştular artık! Nur içinde yat sevgili Gegiç; ülke futbolu için yaptıkların asla unutulmayacak.

Aragones'in kaderi Del Bosque'ye benzer mi?

Fatih Uraz 2008.07.04

Hep sorunun cevabını sonda verecek değiliz ya; bu kere de önce verelim: Hayır, zannetmiyoruz hem de hiç zannetmiyoruz.

Yeter ki Aziz Yıldırım kulüpler bazında gelmiş geçmiş en başarısız başkanlar arasında gösterilen Yıldırım Demirören'i taklit etmeye kalkışmasın!

Dört hafta sonra 70 yaşına girecek olan Luis Aragones öncelikle büyük bir başarıya imza atarak, tam 44 sene sonra İspanya'ya şampiyonluk tacını takarak Fenerbahçe'nin başına geçiyor. Diyeceksiniz ki Vicente Del Bosque de parlak bir geçmişe sahipti; evet haklısınız sahipti ancak zirvedeyken değil aşağıya doğru inerken geldi, bu bir.

Futbolculuğu döneminde Atletico Madrid takımında şöhreti yakalamış Aragones, ne tesadüftür ki hocalığında da ününü Atletico Madrid'de perçinledi. 265 kez giydiği Atletico formasıyla 123 gol attı ki, doğrusu muhteşem bir istatistik; neredeyse iki maçta bir gol atmış. Keşke Kezman'ı gönderip kendisi gibi bir golcü getirebilse! Aynı takımla hocayken 3 kez La Liga'yı kazandığı, döneminin frikik ustası olduğu da hatırlandığında Del Bosque gibi defanstan değil ofanstan geldiği gerçeği ortaya çıkar. Bunun manasıysa şudur; forvette oynamak yaratıcılık gerektirir, normalin üstünde zeka gerektir, rutinin değil değişikliklerin adamı olmayı gerektirir. Bundan ötürü hem golcü olup hem de kafası çalışmayan bir adama kolayına rastlanmaz. Geçmiş Del Bosque gibi defansa dayanan hocaların daha muhafazakâr futbol oynatmasına şimdiye dek dikkat etmediyseniz, hiç değilse bundan sonra edin; bu da etti iki.

Del Bosque tam bir Kastilyan beyefendisiydi; centilmendi; oysa Aragones sevmediği tarzda soru soran gazetecileri 'zeka özürlü olmakla' suçlayacak kadar agresif, kendisine güvenen bir kişilik. Öyle olmasa 1984 senesinde oynadığı finalden sonra başarıya hasret kalmış İspanya'nın en önemli oyuncularından Raul'un ipini nasıl çekebilirdi ki? Aralarındaki geçimsizliği abartanlar sizi yanıltmasın; sadece ve sadece Raul'u istediklerini yapamayacağına kanaat getirdiği için devre dışı bıraktı. O seviyede bir hoca suyunu sıkabileceği bir meyveyi durduk yerde kaldırıp atmaz; bu da etti üç.

Gerek Aragones'in gerekse de Del Bosque'nin Türkiye macerası başlayıncaya kadar ülkelerini terk etmemiş olmaları aralarındaki muhtemelen tek benzerlik. Ülkemize gelen yabancı hocaların en büyük şanssızlığı kendilerini gerçekten bilgilendirecek, yönlendirebilecek, oyuncuları tanımakla zaman kaybetmemesini sağlayacak Türk yardımcılarla çalışmamış olmaları. Sahibinin sesi olmayacak, güven hissi verecek yardımcıları mutlaka bulunmalı.

Del Bosque'nin Beşiktaş'la anlaştığı gün Toshack'ın bize söylediklerini size nakletmiştik, hatırlatma babında tekrarlayalım: "Çok iyi insandır, iyi hocadır ancak en az 3 seneye ihtiyacı var. Benim tanıdığım Beşiktaş ise ona bu kadar uzun süreyi asla vermez, o yüzden başarılı olma ihtimali hiç yok."

Ne büyük rastlantıdır ki Aragones'le Fenerbahçe söz kestiği gün telefonda Toshack'la görüşürken odasındaki diğer telefon çalınca bir dakika deyip konuşmaya ara verdi. Yeniden konuşmaya başladığımızda ise 'Marca'dan arayıp Aragones hakkında fikir istediler. Onlara büyük hoca olduğunu ve iyi dostum olduğunu söyledim. Onun hakkında benden olumsuz söz duyamazsınız' dediğini nakletti.

73'lük Kalli iyi başlayıp kötü bitirmişti; umarız Aragones daha uzun süre takımının başında kalır. Yaşı İspanya'yı şampiyon yapmasını engellemedi; dahası sahaya çıkıp kendi oynayacak hali de yok. Top şimdi Aziz Yıldırım'da; arkasında sağlam durursa yararlı olmaması neredeyse imkansız. Fabregas'ı yedek bırakabildiğine, Torres'i hemen her maç dışarı alabildiğine göre şimdi düşünme sırası Fener'in yıldızlarında!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Duruşun Beşiktaş'ı, Fener'i olur mu?

Fatih Uraz 2008.07.08

Beşiktaş'ın birinci ve ikinci kaptanları arasında yaşanan tatsızlık vesilesiyle dillere pelesenk olan ancak kimsenin ne manasını ne de işlevini tam olarak bilmediği 'Beşiktaş duruşu' hakkında konuşmanın tam zamanı.

Ne vakit camiada bir tatsızlık yaşansa otomatik savunma mekanizması anında devreye giriyor ve insanların ağzından 'Beşiktaş duruşu' sözleri dökülüyor. Yanlış, hem de çok yanlış sözcük zira 'Duruşu bozmamak önemli olsa da olmayan bir şey nasıl bozulur ki?'

Galiba kimileri nur içinde yatsın Baba Hakkı zamanlarını özlüyor. Hani rakip futbolcu dahi gol attığında 'Aferin iyi iş yaptın' diyebilen, devre arasına 3-0 mağlup girildiğinde 'Bu maçı almazsanız tren biletlerinizi yırtarım, İstanbul'a yayan dönersiniz' sözlerini sarf eden efsanevi kaptanı. İyi, güzel, hoş da nerede Baba Hakkı'nın karizması, adamlığı, futbolculuğu; nerede şimdilerin 'Futbolcu ve adam yokluğunda bağ-bahçe devşirenleri!'

Öyle fazla uzağa gitmeye gerek yok, son 10 seneye odaklanılsa yeter. 25 bin kişi önünde formasını yere atarak sahayı ısıklarla terk eden Alpay'a ne oldu; ne olacak rekor para teklif edilerek mukavele yenilendi. Hocasına telefon fırlatan, edep yerlerini gösteren Nouma'ya ne yapıldı; ne yapılacak önce 'Ortada ceza verilecek bir hareket yok' açıklaması yapıldı, sonra federasyondan öğrenildi ki ağır ceza geliyor; anında çark edilerek 'Beşiktaş duruşu' hayata geçirildi!

Kulübün mâkus talihini değiştirmiş Süleyman Seba, avantajları kesilmiş kimi grupların gazabına uğrayarak 'Küskün, üzgün, mahzun' halde köşesine çekilmek zorunda bırakılmadı mı? Dünya üzerinde tribünlerin protestosuyla başkan istifa ettirilmesine elbette rastlanılıyor; ne var ki bizde olduğu gibi insanların haysiyeti zedelenerek, birtakım kişilere menfaat temin edilerek değil.

Daha yakın zamanda Beşiktaş başkanı, kaybedilen bir maçın ardından 'Önce gelecek hafta maça çıkılmayacağını, sonra genç takımla çıkılacağını, akabinde de SPK'nın mücadele etmediğini' söylememiş miydi?

Kimse kimseyi kandırmasın, bu coğrafyada ancak 'Vazgeçilmez olanların ya da yeterince seilmeyenlerin üzerine ceza iner, başkalarının değil!' Yeni transferlerden yeterli verim alınır mı ne âlâ; Beşiktaş duruşu devam edebilir; eğer verim alınmazsa 'Cezalarını çektiler, büyüklere yakışan affetmektir' denir ve başka faza geçilir! Kulüp uzunca süredir tek kişiyle idare edildiğinden, daha doğrusu idare edilmeye çalışıldığından, bakarsınız Yıldırım Demirören birini ya da ikisini aniden affeder, affın gerekçelerini bulmak da Sinan Engin'le Ertuğrul Sağlam'a düşer! Ancak gündüz başlayan bir kavganın akşam da sürmesi, dahası menajere rağmen sürmesi kolaylıkla sevgi, saygı, disiplin eksikliği olarak görülebilir.

2006 Dünya Kupası yarı finali öncesinde 'Takım kupayı kazansa da suçlular cezasını çekecek' diyen İtalyan kadın bakanın cesaretini, kararlılığını Türkiye'de kimse gösteremez. Çünkü bizim yurdumuzda başarılı olmak, kuralların çiğnenmesi için yeterli gerekçedir.

Seneler önce Galatasaraylı Cüneyt'e gole giden oyuncuyu engellediğinde hakem kırmızı değil, sarı kart göstermişti. Maçın sonunda hakemin söyledikleriyse akıllara ziyanı: "Çok efendi futbolcu olduğunu hatırladım, kırmızı kartı gösteremedim!"

Şike, doping, teşvik primi, bahse bulaşanların toplum nezdinde kolaylıkla affedildiği Türkiye'de futbolcuların kavga etti diye ipinin çekilmesi ilginç. Burada sorulması gereken soru şudur: Roberto Carlos, Hagi, Anelka, Alex, Ribery, Nouma gibi klas oyuncular dövüşmüş olsalar yine kadro dışı kalır mıydı? Cevap evetse mesele yok ya hayırsa!

Sonuç mu; duruş demek adil olmak, yenerken ve yenilirken vakur kalabilmek, seviyeyi her daim koruyabilmektir; gerisi boştur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartallar süzülür, yılanlar sürünür!

Fatih Uraz 2008.07.11

Shakespeare 'Aslında hiçbir şey iyi ya da kötü değildir, her şey bizim onlar hakkında ne düşündüğümüze bağlıdır.' diyor; ne dersiniz haklı mı değil mi?

Birkaç gün önce ebedi yolculuğuna uğurladığımız Hasan Doğan'a yediden yetmişe tüm vatandaşların büyük teveccüh göstermesi hem sevindirici hem de düşündürücü. Oysa o Hasan Doğan değil miydi Levent Bıçakçı döneminde ve bir önceki futbol federasyonu seçiminde insanların öfke oklarına acımasızca muhatap olan, başbakanın adamı diye yerden yere vurulan. Bizi yedi düvele rezil rüsve eden İsviçre faciasının baş aktörleri arasında gösterilen yoksa başka bir Doğan mıydı? Peki 5 ay gibi kısa zamanda neler değişti ki istisnasız her kesimden içten taziye mesajları ardı sıra geliyor?

Sorunun cevabı zor gibi gözükse de hayli kolay; gereksiz önyargılar, hani dâhi Einstein'ın 'Onu yıkmak atomu parçalamaktan daha zor' dediği önyargılar. Çünkü belliydi ki rahmetli hayat görüşü ve duruşu olan, kimseye eyvallah etmeyecek tıynet ve donanımda bir kişiydi. Yani başkan seçildikten sonra değişmedi, önceden ne idiyse gene o olmayı sürdürdü.

Galiba Newton'un 'İnsanlar köprü kuracakları yerde duvar ördükleri için yalnız kalırlar' özdeyişi merhum başkana birebir uyuyor. Herkesi kucaklamaya çalıştığı, sevecen yaklaştığı, riya yapmayıp kendisi gibi kalabilmeyi başardığı için kısa zamanda sevilip sayıldı.

İyi olmak mutlak anlamda önemli bir değerdir, keşke bizler de iyi olabilsek; ancak bu noktada Victor Hugo'ya da kulak vermek gerekir kanaatindeyiz. Ünlü yazar 'İyi olmak kolaydır, zor olan adil olmaktır' diyor; alın size başka bir bakış açısı. Kim bilir belki de insanlara adil kişi hissini verdiğinden ötürü kitlelerin sevgisine mazhar oldu. Hatırlarsanız kendisinden önceki başkan kimi iyi hasletlerine karşın insanlara yeterli güven duygusu veremediğinden ötürü yoğun eleştiriler almıştı.

Eğer Petr Cech topu elinden kaçırmamış ve de Türkiye yarı final oynayarak değil gruptan çıkamadan Hasan Doğan Hakk'ın rahmetine kavuşsaydı acaba ne olurdu diye düşünenler de mutlaka çıkacaktır. Soruya kesin cevap veremiyoruz; çünkü biliyoruz ki Türk insanı başarıyı ve başarılı olanı daha fazla sever. Ve şurası bir hakikat ki eşile beraber çizdiği uyum ve mutluluk tablosu, insanımızın kalbinde taht kurmasında önemli bir rol oynadı. Baksanıza kızının başının açıkken aynı anda eşinin kapalı olması dahi 'Türkiye'nin özlenen manzarası' diye takdim edildi.

Cenap Şahabettin diyor ki 'Zirvelerde kartallar da bulunur, yılanlar da; ancak biri oraya süzülerek, biriyse sürünerek gelmiştir!' Rahmetli başkan her ne kadar tepeden inmeyle başkanlık koltuğuna gelmiş gibi gözükse de belli ki onu iyi tanıyanların desteğini sonuna kadar hak etmeyi başarmış kaliteli bir geçmişten geliyordu. Bu yüzden ona gelen onca tepkilere karşı destek verildi ve kaosa sürüklenen futbolun başına geçmesi istendi. Biliniyordu ki sahip olduğu değerlerle kendisini dosta düşmana kabul ettirecek ve saygı görecekti; kimse yanılmadı ve kazanan Türkiye oldu.

Yalnız önyargı kadar tehlike arz eden 'Gereğinden fazla abartmak' huyumuzu da dengelememiz gerekiyor! İnsanların hakkını teslim etmek başkadır, 'Eyvah, şimdi ne yapacağız?' diye karalar bağlamak başkadır. Bu açıdan futbolumuzu yönetmeye talip adayların büyük bir hızla ortaya çıkması doğal karşılanmalıdır. Yeter ki yanlış adamlara futbolumuz teslim edilmesin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Aurelio varmış bir Aurelio yokmuş!

Fatih Uraz 2008.07.15

Mizahın büyük ustası Mark Twain diyor ki 'Aç bir köpeği alır, bakar, rahata kavuşturursanız sizi ısırmaz; insan ve köpek arasındaki temel fark budur!'

Şimdi denilebilir ki "tamam, söz hayli manidar; ancak konuyla ilgisini anlayamadık; burada söylenen sözle, gidişle Fenerlileri derin elemelere gark eden Aurelio'nun ne alakası var?" Peşinen söyleyelim hiçbir ilgisi yok, laf olsun diye söyledik!

Türkiye'ye geldiğinde tanınmaması, Trabzon'dan transfer edildiğinde parlak bir kariyere sahip olmayışı, dünya futbol piyasasına Fener formasıyla takdim edilmesi kimseye Aurelio'ya ve menajerine kızma hakkını vermez. Burada dikkat edilmesi gereken husus, Aurelio'nun Türkiye sınırları içerisinde oynadığı takımlarda formasının hakkını verip vermediği noktasıdır. Seveni de sevmeyeni de adamın iş ahlâkını ve profesyonelliğini yere göğe sığdıramıyorsa yapılması gereken şey Brezilyalı oyuncuya değil, onu elinde tutmayı beceremeyen Fener yönetimine kızmak olmalıdır.

Daha önceleri de değinmiştik ama tekrar etmede yarar var; biz Aurelio'nun vazgeçilmez bir oyuncu olmadığını düşünenlerdeniz. Öteden beri Fener'in orta sahada Aurelio'ya değil, formda ve hazır Appiah tarzında, futbolun iki yönünü de ustalıkla icra edebilen iki oyuncuya ihtiyacı olduğunu iddia ediyoruz. Aurelio'yu Fener'de vazgeçilmez yapan, Türk statüsünde oynuyor oluşuydu. Ne var ki Appiah ve Deniz'in uzun süren sakatlıkları, Selçuk'un istikrarsızlığı, Aurelio'nun önemini her geçen gün artırdı ve insanlar onun vazgeçilmez olduğunu düşünmeye başladı.

Aurelio'nun Milli Takım'da oynamasına karşı çıkarken şu iddiayı dillendirmiştik: 'Eğer Türklüğü içine sindirecek ve futbolu bırakmasının ardından ülkemizde yaşamayı sürdürecekse hoş geldi sefa geldi; yok eğer sadece takımına ek kontenjan açmak üzere Türk vatandaşı olup, fırsattan istifade iyi reklam olur diyerekten milli formayı giyecekse oynamasına karşıyız.' Daha iki gün evvel bir gazetede 'Benim adım Mehmet ve Türk Milli Takımı'nda oynamaya devam edeceğim!' diye bir açıklamasını okuduk. Türk basınının çoğu zaman olmayanı oldurduğunu, söylenmeyeni söylettirdiğini bildiğimizden ötürü haberi kuşkuyla karşıladığımızı belirtmek isteriz. Aynen Aurelio'nun hülle transfer yaptığı ve Galatasaray'a geleceği haberini istihzayla karşıladığımız gibi! Acı ama gerçek; bu coğrafyada akıl süzgecinden geçirmeden, yazının altındaki imzaya bakmadan gazete kupürlerine inanabilmek çok zor.

La Liga ve Premier Lig'in dünyanın en kaliteli iki ligi olduğu yalın bir gerçek; hâl böyle olunca Aurelio'nun İspanya'da futbol oynamayı istemesi şaşırtıcı değil; ancak Real Betis gibi Fenerbahçe popülaritesinin hayli altında bir kulüpte top oynamayı kabul edişi, insanın zihnine kimi soru işaretlerini getiriyor. Zor bir dönem geçirmesine karşın büyük ismi olan Valencia'ya gitseydi sözümüz olmazdı; ancak maddi anlamda hatırı sayılır iyileştirmeler yapıldığı halde Aurelio, Real Betis'e gidince olaya anlam vermek zorlaştı.

Baliç, Okocha, Geremi, Nihat, Ümit Davala, İlhan Mansız, Fatih Tekke ve Gökdeniz'i dışarıda bıraktığımızda nice futbolcunun ardından Aurelio'nun da para kazandırmadan Avrupa yolunu tuttuğunu görmek üzücü. Hakan Şükür bile o dönemki büyük başarısına karşın ancak 7 milyon dolar (kulübü 17 milyon dolar bekliyordu) kazandırabilmişti. Hoş Fener UEFA'ya gidiyor ama sanmıyoruz ki kayda değer bir para tahsil edebilsin.

En iyisi Sartre'ye kulak vermek: 'Hayatta yapılacak o kadar hata var ki, aynı hatayı yapmakta ısrar etmenin anlamı yok.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

8 yaşında çocukla 80'lik ihtiyar!

Fatih Uraz 2008.07.18

8 yaşında bir çocukla 80 yaşında ihtiyar bir delikanlıya hangi sporu aynı anda yaparken rastlayabilirsiniz? 8 yaşında bir çocukla 80 yaşında ihtiyar bir delikanlıyı hangi spor müsabakasında rakip olarak görebilirsiniz?

Ya da soruyu başka türlü soralım isterseniz: 8 yaşında bir çocukla 80 yaşında ihtiyar bir delikanlıyı hangi spor dalında yüzde yüz konsantre olmuş bir halde birbirini yenmek için kıyasıya mücadele ederken görme şansı bulabilirsiniz?

Öyle bir spor dalı düşünün ki Rusya'da yaklaşık 50 senedir okullarda ders olarak okutulsun (şükürler olsun ülkemizde de uygulanmaya başladı). Öyle bir spor dalı düşünün ki Kanada'dan ABD'ye, Rusya'dan Venezuela'ya, Moldova'dan Çin'e varıncaya dek yapılan yüzlerce araştırma göstere ki onu yapanlar onu yapmayanlara eğitimin her alanında en az % 12'lik bir fark atıyor.

Öyle bir spor dalı düşünün ki 'problem çözmeyi kolaylaştırsın, muhakeme yeteneğini-matematiği-analiz kabiliyetini-zekâyı-hafızayı-hayal gücünü- geliştirsin, IQ'yu ve ekip çalışmasına yatkınlığı artırsın, plânlı düşünmeyi teşvik etsin.'

Bitmedi 'Tek konu üzerinde yoğunlaşmayı sağlasın, konulara karşı şüpheli yaklaşımı benimsetip ezbercilik tehlikesinden korusun, başarıya ancak sistemli ve disiplinli çalışmayla varılabileceğini göstere sin, mücadelecilik ruhunu geliştire sin, olumsuz yönleri ve eksiklikleri anlamaya yardım etsin.'

Ve en önemlisi 'Kurallara uymayı, dostça oynamayı, kaybetmeyi kabullenmeyi, kazananı kutlamayı' öğretsin. Doğru tahmin ettiniz; sorunun cevabı tabii ki satranç. Hani onu tanımayan, bilmeyenin sadece yüksek zekâyâ sahip olanların oynadığını sandığı oysa her yaş ve zekâ grubuna hitap eden oyunların ve sporların şahı satrançtan bahsediyoruz.

Geçmişte bir kez değinmiştik, ancak yeniden hatırlatmakta fayda var: Bir grup halterci ve satranççıyı alıp 4 saat süreyle antrenman yaptırdıktan sonra yapılan ölçümlerde satranç oynayanların tonlarca ağırlık kaldırıp indiren haltercilerden daha fazla kalori yaktığı tespit edilmiş. Önemli satranç turnuvalarında ustaların 8-10 kilo kaybettiğini söylersek herhalde inanmakta zorluk çekersiniz, ancak doğru. Peki ya kimi satranç

müسابakalarında oyuncu nabzının 190-192'yi bulduğunu söylersek ne diyeceksiniz? Bakın bu arada belli etmeden kilo problemi olanlara fazlalıklarından kurtulmanın yollarını da öğretiyoruz; umarız yararlanırlar. Konuyla ilgili bilgileri veren uluslararası usta Hasan Kılıçarslan hocaya da bu vesileyle teşekkür ediyoruz.

8 yaşındaki çocukla 80 yaşındaki ihtiyar delikanlının maçına birkaç gün önce ABD'de izlediğimiz turnuvada şahit olduk. Biliyorsunuz satranç oynamak, bulmaca çözmek gibi meşgaleler ilerleyen yaşların büyük kâbusu alzheimer hastalığının en korkulu düşmanı. ABD genel anlamıyla dünyanın en gelişmiş ülkesi olduğu halde nedendir bilinmez satrançta Bobby Fischer dışında şampiyon yetiştirmeyi bir türlü başaramadı. Şu anda en iyi 100 satranççı arasında dört Amerikalı var ama hiçbirisi yeni kıtada doğmamış; Rusya, Ukrayna, Japonya ve Suriye'den devşirme! Dedeyle torun çocuğunun maçı diye nitelendirebileceğimiz oyunu 8 yaşındaki çocuk kazandı, çünkü 80'lik delikanlı iyi başladığı müsabakada affedilmez bir hata yaptı. Ancak oyun sonu eller sıkılırken kazanan da mutluydu kaybeden de; çünkü o oyunun adı satrançtı ve o, centilmenlerin oyunuydu. Ne var ki hemen yan masada ilkokul öğrencisine sadece 10 hamle sonunda mat olmuş orta yaşın üzerinde bir adam kendisine uzatılan minik eli sıkamak yerine kızgınlıkla taşları deviriyordu! Ee, mayanızda yoksa iyi şeyler, ne yapsanız nafile!

Gözünde neredeyse dürbün camı kalınlığında gözlükle evinde ölümü beklemektense satranç oynamayı tercih eden 80'lik delikanlıya en derin saygılarımızı yolluyoruz. Mâlumunuz oyun bittiğinde şahı da piyonu da aynı kutuya koyuyorlar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki dolar verersen oynarım

Fatih Uraz 2008.07.22

Parayla aklın kimde olduğu belli olmaz denir neredeyse ezelden beri; galiba buna zekâyı da ilave etmek kolaylıkla mümkün.

Bazen öyle insanlarla karşılaşıyorsunuz ki, eğer sadece dış görünüşlerine itibar edecek olsanız muhtemelen selam vermekten bile kaçınabilirsiniz.

İki gün önce Boston caddelerinde turlarken bir masanın üstüne satranç tahtasını ve taşlarını koymuş aşırı pasaklı hayli yaşlı bir adamın önünde 'Benimle satranç oynar mısın?' yazısını gördük. Kimin yolun sonunda ya da başında olduğunu Yaratan'dan gayri kimse bilemese de görünüşü itibarıyla hayat maçında uzatmaları oynadığı hissini veren ihtiyara yakından bakmak istediğimizde ise anladık ki onunla oynamak isteyenlerin iki dolar vermesi gerekiyor. Herhangi bir kişinin iki dolar verip vermeyeceğini merak ederek orada biraz oyalanalım istedik. 60'lı yaşlar civarında muhtemelen Hintli bir adam geldi ve geçti bizim ihtiyarın karşısına. Açılış hamleleri, iki dolar vererek oynamayı kabul eden Hintlinin bu işte usta olduğunu düşündürüyordu. Bizim pasaklı ihtiyar ise iyi değil, süperdi! İnanın şaka yapmıyoruz; Fischer ile Spassky arasında 1972'de oynanan asrın maçından bu yana satranca sevdalı birisi olarak diyoruz ki; bir satranç kulübünde üstünde kokmayan bir tişört ya da elbise varken ihtiyarı seyretmiş olsak yanımızda duran kişiye 'Bu büyük ustanın adı ne?' diye kesinlikle sorardık.

Hintli oyuncu iyi hamleler yaparken satrancın doğası gereği her hamlenin öncesinde uzun uzun düşüncelere dalmayı ihmal etmiyordu. Bizim pasaklı ihtiyarsa yan oturduğu sandalyesinde misafirinin yaptığı hamlenin üstünden iki-üç saniye geçmeden bilgisayar gibi alternatifleri bulup anında karşılık veriyordu. Hintli adam sanki ahiret sualleri karşısında ecel terleri döken biriymişçesine sıkıntılar içinde kıvrılırken kirli sakallı, kalın

gözlüklü, belki ihmalden belki imkânsızlıktan uzunca süredir yıkanmadığı açık-seçik belli olan bizim ihtiyar, 'Dünya yansa yorganım yok içinde' duruşunu asla bozmuyordu.

Sebebini bilemesek de nedense ihtiyarı gördüğümüz andan itibaren dilimize 'İnsanlık Yolu' diye çevrilen ve Boston'da meşhur Harward Üniversitesi ekseninde çevrilen film ve aktörü Joe Pesci aklımıza düşüverdi. Orada üstün niteliklerine karşın hayatın tüm nimetlerine sırtını çevirmiş Pesci'ye bir öğrenci bunun nedenini sorduğunda 'Ben kaybetmedim, pes ettim.' karşılığını vermişti. Çok zeki olduğuna en ufak bir şüphenin dahi olamayacağı bizim ihtiyar da aynen Pesci gibi 'Hayat karşısında bilerek, isteyerek yenik duruma düşmüş' izlenimi veriyordu. Normal şartlar altında üst düzey bir işte çalışıp krallar gibi yaşaması gereken bir insan nasıl olup da sokaklara düşerek yalnızca iki dolar karşılığında satranç oynayan bir insana dönüşebilirdi; doğrusu sorunun cevabını bulmayı çok isterdik. İhtiyar oyuncunun konuşması, hareketleri, mimikleri kendisine son derece klas bir insan havası verirken, adına satranç denilen 'Öğrenmesi basit, iyi oynaması son derece zor olan' bir oyunu da muhteşem oynadığı düşünülduğünde üşenmeyip onun hakkında bilgi almak maksadıyla şansımızı denemek istedik. Sonuç oldukça şaşırtıcıydı; bizim ihtiyar, Harward profesörü bir babanın yine aynı okulda üst düzey eğitim almış çocuğuydu ve çok zengindi. Evet, yanlış duymadınız milyonlarca dolar serveti varken sokaklarda satranç oynamayı sürdüren bir insan vardı karşımızda. Parayı umursamadığı her halinden belli olan ihtiyar adama sevmeyi, umursamadığı servet babasından kalmıştı ve de bizim pasaklı o paraya dokunmuyordu. Doğru ya da yanlış fark etmez, hayata kendi penceresinden bakabilen, şartlar nasıl gelişirse gelişsin duruşunu bozmayan insanlar bizce saygıyı en çok hak eden insanlardır.

İhtiyara yaklaşıp dilimizin döndüğü kadarıyla bir iki soru sormayı deneyeceğiz; zannetmemekle birlikte eğer cevap alabilirsek sizlere aktaracağımıza emin olabilirsiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Günlük düşünenin kaybedeceği bir oyun bu

Fatih Uraz 2008.07.26

Yüzyıllar önce Huang Çe adında bir bilge demiş ki: 'Planınız 1 yıl içinse pirinç ekin, 10 yıl içinse ağaç dikin, 100 yıl içinse insanları eğitin.'

Galiba bu sözü kulüplerimizin duvarlarına, özellikle de yönetim kurulu odalarına asıp üzerinde derin derin düşünmeliyiz.

'Hesap adamı, kitap adamı' diye payelerle taltif edilenlerin dahi planı-programı olmadığı gözlemlenen futbolumuzun, son 8 seneye UEFA şampiyonluğu, Şampiyonlar Ligi çeyrek finali, dünya üçüncülüğü, Avrupa Şampiyonası'nda çeyrek ve yarı final sığdırdığını düşününce aklımız karışmıyor değil. Bu kadar düzensizlik içerisinde bu dev hamlelerin yapılması akıllara 'Ya bir de sistemli çalışsaydık nerelerde olurduk?' sorusunu getiriyor. Görüldüğü kadarıyla halen en büyük handikapımız 'Moral eksenli işler yapmayı sürdürüyor oluşumuz.' Moralimiz iyi havamız yerinde olduğunda saha içinde ve dışında yapabileceğimiz çok şey, kat edeceğimiz çok mesafe var. Moralimizi yitirdiğimiz andan itibaren ise yorum yapabilmek hayli zor. Sonuca endeksli yaşayan insanlardan Huang Çe'nin tavsiyesine kulak vermesini beklemek iyimserlik sınırlarını dahi zorlayabilir.

Doğrusunu isterseniz lig bitimi ardından yapılan transferlerde hangi ölçülerin baz alındığını biz tahmin edemiyoruz. 'Alınan oyuncular kaç kere ve kimler tarafından izlendi, hocaların mı yoksa yöneticilerin mi dediği

oldu, yüzde olarak yeni transferlerin kaçta kaç ilk 11'de oynar, ödenecek paralar mâkul mü?' tarzında soruların cevabını sanmıyoruz ki verebilen kimse çıksın.

Aragones'in performansını özellikle merak ediyoruz çünkü geçmiş tecrübelerle dayanarak biliyoruz ki 'Türkiye'de ciddi insanlara gereken zaman verilecek olursa başarının gelmemesi mümkün değil.' Ciddi adam denilince ilk hatırlanacak kişi Fenerbahçe'yi ve Beşiktaş'ı şampiyonluğa taşıyan Stankoviç'tir. Sabah kahvaltısında az pişmiş bifteği yemediği için oyuncusunu tarihe gömen adam olarak hafızalarda yer eden Stankoviç; doğruluğu ve yanlışı tartışılır olsa da prensiplerinden asla taviz vermeyen bir çalıştırıcıydı. Kızdığı vakit ayar tanımayan Aragones de son şampiyonada görüldüğü gibi ne Torres dinliyor ne Fabregas. Öyleyse basına başka türlü konuşup kapalı kapılar ardında Zico'yu yeterli çalıştırmamakla, disiplinli olmamakla itham edenlerin Aragones gibi yıldızların kaprisine boyun eğmeyen bir hocaya sonuçlar nasıl olursa olsun mukavele bitimine kadar katlanması gerekir.

Keza çok değil yalnızca birkaç sene önceye gidildiğinde Türk futbolunun geleceği diye kabul görürken şimdilerde konumu ve bilgisi tartışmaya açılan, bilgisayarıcı hoca diye anılmaya başlayan Ersun Yanal'a da çok transfer yapıldı denerek ufak bir tökezlemede 'güle güle' denilmemelidir. Trabzon'un üzerindeki ataleti kaldırarak eski şaşaalı günlerine döndürebilmek yalnızca iyi oyuncuları bünyeye katmakla olabilecek bir iş değil. Avni Aker Stadyumu aynen 1970, 1980'lerde olduğu gibi gelen takımların kâbusu haline dönüşmedikçe ne o kulüp şampiyonluğa oynayabilir ne de ligimize yeni bir renk gelir.

Galatasaray'ın cepheden gelen toplarda başarılı olan ancak yan ve araya salınan toplarda bir türlü aşama kaydedemeyen, ısrarla çizgi kalecisi olmayı sürdüren Aykut'a da değinmeden geçmeyelim. 'Peter Cech gibi bir isim gelirse sesimiz çıkmaz' sözleri masa başı uydurması değilse senenin en güzel esprilerinden biri olmaya aday! Ne var ki Galatasaray ve Trabzon'un kaleci problemini o denli gündeme taşıdıktan sonra gereken adımı atmakta gösterdiği kararsızlık başlarını ağrıtabilir.

Beşiktaş'sa iki İbrahim'i kadro dışı bırakmada gösterdiği hassasiyeti ileriki zamanlarda da sürdürecektir olursa uzunca süredir kaybettiği saygınlığı kazanma adına ciddi bir adım atmış olacak.

İnsana yatırım yapan bu işten kârlı çıkar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki dolarlık adamdan sevgilerle

Fatih Uraz 2008.07.29

Devasa servetine karşın Harvard Üniversitesi önünde 2 dolara satranç oynayarak hayat savaşını sürdüren ihtiyar adama gösterilen ilgi hangi çağda yaşarsak yaşayalım, kaç yaşında olursak olalım masalları sevdiğimizi, onlara hâlâ ne denli ihtiyaç duyduğumuzu gösteriyor.

İhtiyar satranççı hepimizi etkiledi, çünkü elinin altında parası, dünyanın her yerinde geçerli kapı gibi diploması varken toplumun ne düşündüğünü umursamadan gönlünün dilediği gibi yaşaması sanki çağdaş bir masalı anlatıyordu. İhtiyarı sevdik çünkü onun yerleşik değerleri umursamayan, paranın cazibesine kapılmayan, başkalarının onun hakkında ne düşündüğüne aldırmayan mizacına içten içe 'Ben onun yerinde olsam paranın hakkını verirdim' dememize rağmen gıptayla baktık.

Tesadüfe bakın ki Boston'a gidiş amacımız küçük oğlumuzu satranç turnuvasına götürmekti ve biz o yaşlı satranç dehasına sokakları arşınlarken rastladık. Hakkında tek bir satır dahi bilgimiz yokken oyunundan ve

duruşundan etkilenip insanlara onu anlatıp tanıyıp tanımadıklarını sorduk. Şimdi tahmin edin bakalım; az buçuk bilgi sahibi olduktan sonra ne yaptık? Ne yapacağız; turnuvası biter bitmez bizim sekiz yaşındaki oğlanı alıp eline iki dolar vererek ihtiyarın karşısına oturtup 'Hadi bakalım; göster hünerini' dedik. İstedik ki hem küçük bir satranç dersi alsın hem de karşılıklı konuşmasa bile adam gibi bir adam görsün, tanınsın. Turnuvada birinci olmanın getirdiği özgüvenle bizim oğlan başladı oynamaya ve oyun bitene kadar Allah sizi inandırın en çok söylediği söz öfke içinde 'Allah, Allah; bu nasıl iş?' demek oldu. Biz sanki hiçbir şeyin farkında değilmişçesine 'Ne oldu ki?' diye sorarken 'Yahu, bu adam benim içimi mi okuyor?' deyip söylendi söylendi durdu.

O anlarda bizim odaklandığımız konu satrançtan çok ne yapıp ne ederiz de bizim ihtiyarın ağzından bir iki söz alırsı idi; bu yüzden umutla iki kez bir şey içip içmeyeceğini sorduk, hayır dedi. Ama hayatta umutsuzluğa düşmemek gerek; üçüncü teklifimize 'Hava sıcak, portakal suyu olabilir' deyiverdi. Dakikalar geçipte bizim oğlan acıklı sonuna yaklaştığında ise bize dönerek ne dese beğenirsiniz: 'Söyle ona, zaman onun lehine benim aleyhime işliyor; gelecek onun, yenildiğine sakın üzülmesin.' O ara birden sağanak yağmur başlayıpta ortalığı seller götürmesin mi! Can havliyle hepimiz kapalı bir yere kaçışırken ihtiyar oyuncu istifini bozmayıp şemsiyesini açarak Boston sokaklarında yağmura direnmeye çalışan neredeyse tek kişi oluyordu. Yenilirse para almayan yendiğinde ise iki dolar isteyen bizim ihtiyar, tam 26 senedir mayıs ayından ekim sonuna kadar caddenin üzerindeki masalardan birinde satranç oynamayı sürdürüyor. Birkaç sene önce Harvard Üniversitesi'nden hocalar ve talebeler gelip onunla maç yapmışlar ve kuzu kuzu ikişer doları bayılıp gitmişler. O yenilenlerden birisi profesörmüş ve 1996 yılında satranç problemleri çözümünde dünya şampiyonluğuna ulaşmış. Mat olduktan sonra genç ustalardan birinin serzenişine ise bayıldık: 'Boston'a geleli yalnızca üç hafta oldu ve şimdiden ona 24 dolar kaybettim!'

Satranca başladığından bu yana yaptığı binlerce karşılaşmada kazanma istatistiği Capablanka'yı, Fischer'i, Kasparov'u bile kışkındıracak düzeyde, % 99'un biraz üzerinde! Yanlış okumadınız neredeyse % 100'ü yakalamış vaziyette. Şimdi eminiz ki bizim aklımıza gelen sizinde aklınıza geldi; ah, ben onun yerinde olsam dünya şampiyonu olur krallar gibi hayat sürerdim! Ama biz ve siz o değiliz ki; zaten onu farklı kılan da bu; normal yapmayı, hayatı ciddiye almayı, insanları ve düşüncelerini takmayı onu diğerlerinden ayırıyor. Görüldüğü kadarıyla günde kazandığı birkaç dolar ona yetiyor; öyleyse bankada duran ve bir işe yaramayan milyonlarından kime ne! En iyisi yazıyı Oscar Wilde ile bağlamak: Sadece aptalların ciddiye alındığı bir dünyada yaşıyoruz. O halde beni anlamıyorlar diye üzülme niye?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizin de bir kahramanınız vardır elbet

Fatih Uraz 2008.08.01

Renkli televizyonun olmadığı, yalnızca bir kanalın yayında olduğu günlerin birinde tesadüfen spor programında ona rastlamış ve büyük hayranlık duymuştuk.

İşte demiştik 'Spor bu, sporcu bu!' Sizleri 1968 Meksiko'ya götürmek istiyoruz: Çıplak ayaklı efsane atlet Abebe Bikila maraton koşusunun 15. kilometresinde hastalanarak yarışı terk edince finiş çizgisini ilk geçen vatandaşı Mamo Wolde olmuş ve dev atlet üst üste üçüncü altın madalyayı kazanamamıştı. Ancak ne olduysa yarışın bitiminin üzerinden bir saat geçtikten sonra oldu. Seyircilerin büyük kısmının terk ettiği stadyuma sağ alt adalesi sargılı olmasına rağmen kanayan bir atlet koşma ve yürüme arası bir tempoyla giriverdi. Seke seke bitiş çizgisini geçen atleti kimi seyirciler takdirle kimi seyirciler de hafiften dalga geçerek alkışlamaya başladı.

Neyse ki bir-iki gazeteci henüz stadyumu terk etmemişti ve atlete şu soruyu sormayı akıl etti: 'Kazanma şansın yokken, üstelik de sakatlanmışken neden yarışı bitirmek için kendini bu kadar zorladın?' Şu cevabın güzelliğine bakar mısınız: 'Ülkem beni buraya yarışa başlayayım diye değil bitireyim diye yolladı!' İşte o cevabın sahibi Tanzanyalı atlet John Stephen Akhwari bizim kahramanlarımızdan başta gelenidir. Kazanmak elbette güzeldir, çekicidir, aranandır, istenendir; ancak kazanmaktan daha önemli şeyler de vardır; yarışmak, saygınlık kazanmak, yaptığın işten zevk almak gibi.

Akhwari'nin bir saat önce bitmiş bir yarışı koşu esnasında kaza geçirip yaralanmasına rağmen bacağını sardırarak, kanamasına karşın inatla sürdürmesinin ardında yatan sebep ne olursa olsun fark etmez: tarih her zaman birinciye hatırlamaz, yeri gelir sonuncunun da hakkını verir. Öte yandan 36 yaşında üçüncü altın madalyaya şanssızlık neticesinde ulaşamayan Abebe Bikila, aynı yıl trafik kazası geçirerek felç olduğu halde pes etmeyerek bu kez de tekerlekli sandalyeyle yarışmaya devam etti. Ve 1970 yılında Norveç'te ülkesine 25 km kızak yarışında altın madalya kazandırdı. Çıplak ayakla koşarak kazandığı 1964 Roma Olimpiyatları'nın ardından 'Neden ayakkabısız koşuyorsun?' sualine efsanevi atlet 'Ülkemin her zaman kararlılık ve kahramanlıkla kazandığını tüm dünyanın bilmesini istedim.' diye cevaplayan Etiyopyalı atletin önünde saygıyla eğiliyoruz. Tüm bu güzellikleri 41 sene gibi çok kısa sayılacak bir zaman dilimine sığdırmış olması da bir başka takdir konusu. Olimpiyat Oyunları'nda madalya almak özellikle de altın madalyayı göğsüne takmak insana şöhretin, paranın, refahın kapısını açabiliyor. Ancak dikkat edilirse saygınlığı herkes kazanamıyor! Yüz küsur seneyi geride bırakmış Olimpiyat Oyunları'nda 1972'de Mark Spitz'in yaptığı gibi bir gelişte 7 altın alan da oldu, Carl Lewis gibi dört kez gelip 9 altın alan da oldu. Nice dünya çapında sporcu ise tüm çabalarına karşın Olimpiyat Kürsüsü'ne çıkmayı başaramazken kimisi başardı ama doping kullandığından ötürü ama Ben Johnson gibi iki gün sonra ama Florence Joyner gibi yıllar sonra kaybetti. Kanayan ayağına, çıkık eklemine karşın tüm zamanların en güzel sonuncusu unvanını alarak spor tarihinde unutulmaz bir yer edinen John Stephen Akhwari ise aradan geçen 40 koca seneye karşın 2008 Pekin öncesinde de onur burcunda yer almaya devam ediyor. Nitekim geçtiğimiz aylarda Çinli ilkokul çocukları onu davet ederek kendisiyle hoş anlar geçirdiler. İnsan hakları ihlalleri konusunda sabıkalı bir devlet olmanın sıkıntıları yaşayan Çin, her ne kadar bu imajı silmek adına hiçbir fırsatı kaçırmasa da, böyle önemli insanların hangi vesileyle olursa olsun hafızalara kazınması lazım.

Oscar Wilde ne diyordu: 'Şanssızlığa katlanabiliriz çünkü dışarıdan gelir ve tamamıyla tesadüfidir. Oysa yaşamda bizi asıl yaralayan yaptığımız hatalara hayıflanmaktır.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daha çirkin, daha kızgın, daha pis!

Fatih Uraz 2008.08.05

İnsanoğlu yeri geldiğinde öylesine zalim oluyor ki, anlamak mümkün değil. Tıpkı Time dergisinin 40 sene önce olimpiyatlarda altın ve bronz madalya kazanmış iki atlet hakkında attığı 'Daha çirkin, daha kızgın, daha pis' başlığı gibi.

Aklı sıra o başlığı kullanan editör olimpiyat felsefesi 'Daha güçlü, daha kuvvetli, daha hızlı' sözlerini 200 metre şampiyonu Tommie Smith ve üçüncüsü John Carlos için hakaret kastıyla çarpıtmaya çalışıyor. Peki o adamlar ne yapmış da böylesine basiretsiz bir yazarın kaleminden kan damlamış dersiniz? Suçları çok büyük; madalya kürsüsüne siyah çoraplarla ve eldivenle çıkmışlar!

Atletlerin kabahati bağışlanamaz, çünkü zencilere uygulanan ırkçılığı yumruklarını havaya kaldırarak protesto etmişler! 16 Ekim 1968'de 200 metre yarışını 19,83 saniyede dünya rekoru kırarak tamamlayan Smith'in

sözlerine bir kulak verelim isterseniz: 'Kazandığımda Amerikalıyım, siyah değil. Kötü bir şey yaptığımda ise zenci diyorlar. Bizler siyahız ve bundan gurur duyuyoruz; siyah Amerikalılar bu eylemi niye yaptığımızı anlayacaktır.'

Ancak çok önemli bir gerçeği hatırlatarak asıl takdiri hak eden atleti yâd etmek istiyoruz; Avustralyalı beyaz atlet Peter Norman'ı. Yarışı ikinci bitiren Norman'a şampiyon Smith düşündükleri şeyi açıklayınca aldığı cevap şu olmuş: 'Ne yapmamı istersiniz?' Norman yaptığı görünüşte küçük hakikatte büyük jestinin karşılığını almakta gecikmemiş ve son nefesine dek sürüm sürüm süründürülmüş!

Smith ve Carlos netice itibarıyla kendi vatandaşlarının uğradığı zulme dünyanın dikkatini çekmeye çalışıp, bunda da başarılı oldu. Dahası uzun senelerin ardından geç de olsa itibarlarına kavuştu. Büyük sporcu Norman ise 1972 olimpiyat seçmelerinde üçüncü sırayı aldığı halde takıma kasıtlı şekilde alınmayarak Münih'e götürülmedi. Sonrasında hayata küstü, kangren oldu, aşil tendonundaki sakatlık sebebiyle çok kötü yıllar yaşadı. Avustralyalıların nedense affetmediği Norman, ağır depresyonların ve alkolün esiri oldu. 2006 senesinde hayata üzgün, mutsuz, küskün veda ederken tabutuna omuz verenlerin arasında neyse ki Smith ile Carlos da vardı.

Hayat acımasız olduğu kadar ilginç de; olimpiyattan eve dönüşte ölüm tehditleri alan protestocu atletlerden Smith, Amerikan futbolu oynadıktan sonra yardımcı profesörlüğe kadar yükseldi ve 1999 senesinde Millenyum Spor Adamı ödülünü kazandı. Carlos'sa bir müddet atletizme devam ettikten sonra sakatlanana kadar Amerikan futbolu oynadı. Eşinin intihar etmesinin ardından zorlu günler yaşasa da kendisini toparlamayı bildi. 2005 senesinde San Jose Üniversitesi'ne heykellerinin dikildiğinde acaba Smith-Carlos ikilisi 1968 Olimpiyatları kürsüsünde kendilerini yuhalayan seyircileri, ülkelerine dönüşlerinde onlara öfke kusan vatandaşlarını akıllarına getirmiş midir, bilemiyoruz; ancak eminiz ki Peter Norman'ın ruhunu saygıyla yâd etmişlerdir. Çünkü onlar sadece Amerikan takımından ve olimpiyat köyünden uzaklaştırılmıştı; Norman ise her şeyini kaybetti.

Modern olimpiyatların kurucusu Baron Pierre de Coubertin, rahip arkadaşı Didon'un okul bayrağına yazdırdığı 'Citius, altius, fortius' sözcüklerini alarak 'daha hızlı, daha yüksek, daha kuvvetli' diye olimpiyat simgesi oluşturmuştu. Üzüntümüz, başarıya odaklanan günümüz insanının en önemli iki öğeyi 'Yarıştan zevk almak ve ahlâklı olmak' ilkelerini görmezden gelmeye başlaması.

Washington Irving ne diyor: 'Büyük insanların idealleri küçük insanların hevesleri vardır.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazinolarda en büyük itibarı Hacettepeli futbolcular görecek!

Fatih Uraz 2008.08.09

Nur içinde yatsın; 'Üç yılda birinci lige çıkacağız ve Hacettepeli futbolcular gazinoya, gece kulübüne gittiği vakit Fenerli, Beşiktaşlı oyuncular ne denli itibar görüyorsa, onlar da o kadar görecekler' sözleri eski bir Hacettepe başkanına ait.

İlk göz ağrımız, bize futbolu sevdiren ocak, insanlığı ve adamlığı orada görüp bildiğimiz, top oynamaya o çatı altında başlamakla her daim iftihar ettiğimiz Hacettepe nihayet yeşil sahalara döndü. Elbette yeşil sahalarda sözünü mecazi anlamda kullanıyoruz çünkü Hacettepe yıllarımız çimenlerde değil betonu andıran toprak

sahalarda geçti. 19 Mayıs Stadyumu'nun altında küçücük bir odaya sıkışmış dev camiaya atım attığımız yıllar ne yazık ki çöküş öncesi imparatorluk dönemleriydi.

Taksi şoförlüğü yaparak hayatını zar zor kazanan Cevat ağabeyin evine götürmediği parayı kulübe getirip genç oyunculara forma, ayakkabı aldığına orada şahit olduk. Karnını zor doyuran emekli memurların dişlerinden artırdığı parayla gariban futbolculara cep harçlığı verdiğini ilk kez o kulüpte gördük. Kendisi gibi yaşlı pikabıyla her gün futbolculara süt getirip dağıtan Cumhur hocayla orada tanıştık. Kırk yaşını hayli aşmışken bir parkın çimenleri üzerinde bize kaleci çalışması yaptıran Pire Mehmet hocanın altında pantolonu, üstünde gömleği varken dediklerini anlamayan biz kalecilere plonjonun nasıl atılacağını bizzat gösterirken bel fıtığı illetine yakalanmasına oradan gayri nerede rastlayabilirdik ki! Daha genç takımda bile oynamıyorken 'Benim kalecim mutlaka Milli Takım'da oynayacak' diye bas bas bağırان Abdullah Turgut'u Hacettepe'de tanıyıp sevdik. Biz Hacettepeliler en başta kültürlü olmakla övünürüz! 1954 senesinde birinci kümede şampiyonluğa ulaşan Hacettepe takımında 11 oyuncudan 7'sinin üniversite mezunu; o mezunlardan 4 tanesinin ise doktor olduğunu biliyor muydunuz? 1976-77 sezonunda 3. lige terfi maçlarında ilk sırayı alarak yeniden profesyonel lige dönen takımda da sadece iki kişi üniversite mezunu ya da öğrencisi değildi.

Kulüpte sıcak suyumuz yoktu, ayakkabılarımızı-eldivenlerimizi kendimiz alırdık, prim nedir bilmezdik ama mutluyduk, huzurluyduk. Şu takdir-i İlahiye bakın ki Maltepe semtinde Koç Öğrenci Yurdu'nun alt katında ufacık bir yerde yaşamaya çalışan Gençlerbirliği Kulübü'nü bugün herkesin imreneceği konuma getiren İlhan Cavcav; oraya başkan olmadan Hacettepe'nin başındaydı. Hacettepe'yi ihya edeceğine kulüpten ayrılıp Gençlerbirliği'ni ihya eden Cavcav, uzun yılların ardından bir politikacının kurbanı olarak tarih sahnesinden çekilen Mor-Beyazlı kulübe yeniden hayat verdi. Kısa bir dönem başkanlığımızı yapan ünlü bir kabadayının seyrettiği maçta gol yemeyen rakip file bekçisi için adamlarına dönerek 'Kaleciyi vurun!' deyişini sanki dünmüş gibi hatırlıyoruz. Şükürler olsun ki adamları emri yerine getirme fırsatını bulamadan bizim takım rakip kalecinin hayatını kurtaracak golü kaydetmeye muvaffak olmuştu. Yaşayan en eski Hacettepelilerden Lütfü ağabey ölmeden canından fazla sevdiği, onu yaşatma adına hiçbir fedakarlıktan kaçınmadığı kulübünü yeniden 1. ligde gördü ya; Allah gecinden versin ölse dahi, artık gözü açık gitmez!

Biz İlhan başkanın yavru kulübünü yaşatma adına yaptığı gerekli manevrada Hacettepe adını tesadüfen gündeme getirdiğini düşünmüyoruz. Bir şekilde o büyük camiayla gönül bağıını hâlâ koruduğu ve Oftaş isminin Hacettepe potasında eriyerek yoluna daha güçlü devam edeceği fikrindeyiz. Kim bilir belki de bu vesileyle tarihî Hamamönü semti yeniden canlanıp tribünlerdeki yerini yeniden alır. Mark Twain'in dediği gibi 'Üzüntü kendi kendini giderir ama mutluluğun tam zevkini çıkarmak için onu paylaşacağınız birinin olması gerekir.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

41 yaşındaki genç kızın hatırlattıkları

Fatih Uraz 2008.08.12

İki sene önce 39 yaşında anne olmuş Amerikalı efsanevi yüzücü Dara Torres, kariyerindeki 10'uncu olimpiyat madalyasına ulaşırken, 20 yaşında bayanlarda ülkemize ilk altın madalyayı kazandırmış Nurcan Taylan'ın 24 yaşında sıfır çekerek podyumlara veda etmesi ne kadar tezat değil mi?

1984 Los Angeles, 1988 Seul, 1992 Barcelona, 2000 Sidney'de 4 altın, 1 gümüş, 4 bronz kazandıktan sonra katıldığı beşinci olimpiyatta gümüş alarak onuncu madalyasına ulaşan Dara Torres'e imrenmemek mümkün mü? Biliyorsunuz en tanınmış yüzücümüz Derya Büyükuncu'nun da Pekin 2008, katıldığı beşinci olimpiyat; ama ortada ne madalya var ne iç açıcı bir mücadele.

32 yaşındaki Derya Büyükuncu, 45 yarışmacı arasında 30'uncu olarak oyunlara veda ederken, 41 yaşındaki Torres, finalde yüzen 32 yarışmacı arasında yalnızca 25 yaşındaki Tricket'a geçildi. Ona da geçilme denirse; çünkü kendisinden 16 yaş küçük yüzücüden sadece 10 salise daha yavaş yüzdü.

Derya, 200 metre sırtüstünde de ülkemizi temsil edecek ama mucize olmadıkça klasmana girebilmesi mümkün değil. Oysa 41'lik Torres, 5 gün sonra katılacağı 50 metre yarışında altın dahi olsa sürpriz sayılmayacak.

Torres, 'Kendimi bazı günler 18, kimi günlerse 40 yaşında hissediyorum; kimi anlar herkesle yarışabileceğimi, kimi anlarsa kolumu bile kaldıramayacağımı.' diye olup biteni çok güzel özetlerken, tüm Amerika'nın gururu olmayı sürdürürken; Nurcan hakkında ise Halter Federasyonu Başkanı 'O yarışmadan yenildi!' diyerek kritik yapıyor. Torres'in özel hayatı da iniş ve çıkışlarla dolu; ne var ki o 8 senelik aradan sonra hem de kısa bir süre önce Amerika rekoru kırarak yoluna devam ederken; 4 sene önceki gururumuz Nurcan'ın son olimpiyattan bu yana geçen sürede akıllarda kalan tek olayı, milli takım hocası hakkında taciz davası açan 3 bayan halterciye karşı çıkarak hocasını savunmuş olması!

Yanlış anlaşılmasın, kimseyi suçlamıyoruz, itham etmiyoruz, hatta bir adım öteye geçerek özellikle Nurcan konusunda hatanın çoğunu bizlere buluyoruz, sizlere buluyoruz. Şöhreti taşımak dünyanın en zor işlerinden biriyken 20 yaşında olimpiyat podyumunda zirveye çıkmış bir sporcumuzu koruma adına, sahiplenme adına ne yaptık ki, şimdi ondan hesap sorabilelim! Derya'ya da asla kızmamak, gücenmemek gerek; kendi imkânlarıyla ama iyi ama kötü, ama yeterli ama yetersiz bir şeyler yapma gayretinde. Daha geçenlerde bir kulübümüz 'Bizden 250 bin dolar istedi, kabul etmedik' dememiş miydi? Aylardan beri oynatmadıkları oyuncuya FIFA'nın korkusundan milyon dolarları bayılan, 100 milyon Euro'luk bütçeyle övünenlerin Derya'ya komik gerekçelerle sahip çıkmayı ne kadar doğru dersiniz?

Ülkemiz insanının en sevdiği hikâyelerin başında 'Çabuk havaya girdi, nereden geldiğini unuttu, şımardı, çalışmadı ve bu sonu hak etti!' geliyor. Bayılıyorz düşen birinin üzerinden bilgiçlik taslamaya; kim bilir belki de üstümüze çıkan biriyle yeniden aynı hizaya gelmek içimizi rahatlatıyor, kendimizi iyi hissetmemizi sağlıyor. Oysa yapılması gereken şey hiç de zor değil; olimpiyatlarda ve diğer büyük organizasyonlarda başarılı olmuş sporcularımızı merasimlerle, kabullerle aşırı havaya sokup dozajı kaçmış övgülerle ve ödüllerle yoldan çıkaracağımıza, öncelikle psikolojik destek sağlayıp elde ettikleri başarıyı hazmetmelerini sağlamalıyız.

Hatırlasanıza; efsane olabilecek Süreyya Ayhan gibi bir atlet gözlerimizin önünde kaybolup gitti ve milletçe bir şey yapamadık. Kocasını suçladık, onu suçladık, federasyon başkanını suçladık ve şimdi kalakaldık devşirme atletlere! Sporcularımıza 'ne uçmasını öğretebiliyoruz ne de düşmesini!'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Michael Skibbe ve Luis Aragones'e niye para veriyorsunuz?

Fatih Uraz 2008.08.15

Göreve başlamalarının üstünden çok kısa süre geçmesine karşın çarşamba akşamı ortaya çıkan neticelerin ardından Skibbe ve Aragones hakkında yazılanları görünce söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlandık. Galiba dünya üzerinde bizim basın mensuplarından daha zalimi yok!

Çıkması gereken kadroyu, değiştirilmesi gereken oyuncuyu, ihtiyaç duyulan mevkileri, yöneticilerin ve hocanın eksikliklerini, oyun kurgusundaki yanlışları o kadar iyi biliyorlar ki; insanın Aragones ve Skibbe'ye verilen

paralara acıyası geliyor! Neymiş; hocalar takımlarını tanıyamamışlar, yanlış tertiplerle ve sistemlerle mücadele etmişler. İnsanoğlu duracağı yeri bilmeyince komik duruma düştüğünü bir türlü anlayamıyor nedense. Aslında iki beraberliğin sevinilecek yönleri var, üzülmenecek yönleri var. Görülüyor ki 'Yenen şok gollerin altından Türk futbolcusu artık rahatlıkla kalkabiliyor.' Eskiden kritik dakikalarda yenen goller maç boyunca kâbus gibi üzerimize çöker ve 90 dakikanın tümünü karartırdı.

Yenen gollerin basitliğini ise anlatmaya dahi gerek yok. Yine adam paylaşımı zayıf, yine oyuncular arasında koordinasyon eksik ve vazgeçtik kornerle frikikten; taç bile kalemizde tehlike oluşturuyor.

Kalecilerimizin bir türlü belirli bir vasatı tutturamayışı da diğer bir üzücü konu. Yabancı kaleci alınışına yüksek perdeden itirazlarını haftalardır sürdüren Aykut şunu iyi anlamalı; Galatasaray'a kaleciyi o ve Orkun aldırıldı. Yediği ilk gol şanssızlıktı ve her kalecinin başına gelebilir; ancak bilmeli ki çizgi kalecisi olmayı sürdürdüğü, defansın arkasına atılan topları alamadığı, vuruş tekniğini geliştiremediği sürece Mondragon'lar gidecek De Sanctis'ler gelecek ve o asla kalenin gerçek sahibi olamayacak. Keza Volkan da bir başka bilmece! İyi ve moralli gününe rastladığınızda sanıyorsunuz ki kalenizde Buffon var, Van Der Saar var; kendini oyuna vermediği, veremediği günlerdeyse başlıyorsunuz dua etmeye! Milli Takım'ın bankosu oldu ama top orta sahadayken kale çizgisi üzerinden oyunu seyretmemeyi henüz öğrenemedi. İlk golün ortasını oyuna konsantre olmuş bir Volkan rahatlıkla alırdı, ikinci goldeyse birazcık önde beklesydi topa atlamasına bile gerek kalmayacaktı. Moral eksenli kalecilik yapmayı bırakmadıkça Fener'in işi Avrupa'da zor.

Beşiktaş'a ve dibe vurduğu gözlemlenen Türk sporuna değinmeyi düşünüyorduk; özellikle de Olimpiyat düzenlemeyi kafasına koymuş Türkiye'nin futbol dışı branşlarda geldiği düşündürücü noktayı irdelemek istiyorduk. Artık başka bir gün o meselelere değiniriz derken iki tespiti yapmadan geçemeyeceğiz. İş Olimpiyatı almak, tesisleri inşa etmek, fazla sayıda sporcuyla temsil edilmek değil; iş sporu seven bir ülke olabilmek, yediden yetmişe haftada birkaç gün de olsa spor yapan insanlar yetiştirebilmek, eskrimden yüzmeye, jimnastikten softbola varıncaya dek kamuoyunun tüm branşlarla ilgilenmesini sağlayabilmek. Yoksa varsayın ki Olimpiyatları aldık; şampiyonanın ardından o tesisler boş kalacaksa, insanlar çocuklarının elinden tutup onları yine sadece futbola ve basketbola götürecekse, Olimpiyat düzenlemenin ne anlamı kalır ki?

Demirören'den sonra Beşiktaş'ın başına gelecek başkan çok şanslı! O kadar kötü yönetilmiş, o denli saygınlık yitirmiş bir Beşiktaş'ı teslim alacak ki; ne kadar istese, ne kadar çabalasa daha kötüsünü yapamaz. Hatırlarsanız iki İbrahim kadro dışı bırakıldığında 'Kulüp uzun süredir tek kişiyle idare edildiğinden, daha doğrusu idare edilmeye çalışıldığından bakarsınız Demirören birini ya da ikisini aniden affeder, affın gerekçelerini bulmak da Sinan Engin'le Ertuğrul Sağlam'a düşer' demiştik. İşte size klasik bir 'Beşiktaşsızlık' duruşu daha!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanlışlıklar denizinde umutla bekleyenler

Fatih Uraz 2008.08.19

Dünya üzerinde yetişen sayılı dehalardan Goethe 'Yanlışlıklar denizine gömüldüğü halde umutla bekleyebilen insan ne talihlidir' derken şüphesiz Türk sporunu yönlendiren insanları kastetmemişti. Neylersiniz ki çağları aşan sözler aynı anda birçok kişinin üzerine sipariş elbise gibi oturabilir!

Micheal Phelps'in kazandığı 8 altın ve kırdığı 7 dünya rekoru üzerinden Türkiye'nin içine gömüldüğü 'Başarısızlık sendromunu' değerlendirmeye kalkmak bizleri yanlış limanlara götürür. Oysa o enfes sözde olduğu gibi 'Gideceği limanı bilmeyen gemiye hiçbir rüzgâr yardım edemez'.

Olimpiyat mücadelesinde Amerika ve Çin 60'ı devirmişken Türkiye 3 madalyayla hali hazırda Zimbabwe, Endonezya, Azerbaycan, Kazakistan'ın bile arkasından geliyor. Ülkemiz insanının yeteneksiz ve akılsız olmadığı düşünülduğünde ortaya çıkan acı tablonun nedenlerini bulmak sanılanın aksine hem kolay hem zor. Hatırlarsanız yeri geldi bazı branşlarda dünyanın sayılı hocaları getirildi, yeri geldi yabancı sporcular devşirildi, yeri geldi kimi güçlü firmalar sponsorluğa ikna edildi, gün oldu tesis seferberliği ilan edildi ama başarı gelmedi. Amatör hocayla Atina'da bronz kazanan Eşref, ithal hocayla Pekin'e yaklaşmadan umutsuzluk girdabına yuvarlanıverdi!

Son senelerde ödül yönetmeliğinde yapılan değişikliklerle ciddi yarışmalardan gelen madalyalara Türkiye gerçeklerine göre önemli miktarlar verilmeye başlandığı unutulmamalı. Eskiden olduğu gibi 'Açız, ilgiye muhtacız, ayakkabımız yok, yarışmalara otobüsle gidiyoruz' edebiyatı yapmak prim getirmiyor. Evet, devlet yine amatör sporcusunu koruyup kollamakta aciz kalabiliyor, tribünler yine çoğu branş yarışmalarında boş kalıyor, gazeteler, televizyonlar başarı gelmedikçe iki-üç dal dışında haber yapmakta nazlanıyor; ancak kabul etmeli ki en azından kayda değer bir sonuç alındığında sporculara iyi para veriliyor.

38 yaşındaki Rumen Constantina Tomescu, maraton gibi çetrefilli bir branшта altın madalya kazanıyor, 41 yaşındaki Tores altını saniyenin yüzde biriyle kaçırıp gümüşe uzanıyor, bizim 24'lük Nurcan sıfır çekiyor. Olimpiyatlarda tabii ki en temel faktör 'Yarışmak, centilmenliği elden bırakmamak, yenilgiyi olgunlukla karşılayabilmektir'; ancak 4 sene sporla yatıp-kalkıp, ciddi hazırlık dönemi geçirip, varını-yoğunu ortaya koyduktan sonra kaybedilecekse adam gibi kaybetmek gerek.

Geçtiğimiz aylarda futbolsever Amerikalı dostlarımızdan birisinin yolu dünyanın en fakir ülkelerinden Eritre'ye düşmüştü. Arkadaşımız nereden aklına esmişse bir futbol maçı seyretmek için stadyuma gitmiş ve VIP tribününden bilet almış. Kişi başına düşen günlük gelirin yarım doların altında olduğu fakir ülkede sadece 1 dolar ödeyerek koltuğuna kurulunca şansa bakın ki yanına Eritre Milli Takımı hocası oturmuş. Doktor olan dostumuz sohbetin bir anında en fazla sıkıntı çektikleri şeyin ne olduğunu sorunca ne cevap almış dersiniz; kalori! Hani şu herkesin bildiği, özellikle zayıflamak isteyenlerin milim milim hesapladığı kalori. 'Çünkü' demiş, 'yeteri kadar beslenemediklerinden dolayı sporcularıma ağır idmanlar yaptıramıyorum.'

Bizim doktor iki hafta sonra Doğu Afrika'nın kuzeyinde yer alan Eritre'ye yeniden gidiyor; şu ana kadar 270 takım şort ve forma toplamış. Söylediğine göre geçen sene hediye ettiği Arsenal formalarını alan çocuklar geceleyin o formalarla yatmış.

Elinizi vicdanınıza koyarak olimpiyata katılan ülkeler arasında Türkiye şartlarının yüzde kaçından iyi olduğunun muhasebesini yapın. Bizden daha az imkânlarla daha vasıflı sporcu yetiştirenlere imrenmek yetmez; çalışmayı şiar edinmiş, disiplinli, küçük başarılarla tatmin olmayan sporcular bulmak istiyorsak onlara önce adam olmanın yollarını öğretmemiz gerekir. İnanın adam yetiştirmeyi başarabilirsek sporcu yetiştirmeyi haydi haydi başarırız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan sözünün arkasında durmalı

Fatih Uraz 2008.08.23

Pekin Olimpiyatları'nda yaşadığımız hayal kırıklığını anlatacak kelimeleri bulmakta zorlanıyoruz. Aslında hayal kırıklığı yerine 'Dibe vuran, iflas eden, yerlerde sürünen, bizi ele-güne rezil eden sporumuz' da diyebilirdik ama demiyoruz.

Baştan sona yanlışlarla, eksiklerle, ihmallerle dolu bir turnuvanın ardından ortaya çıkan tek sevindirici gelişme Başbakan'ın konudan duyduğu üzüntüyü dile getiriş şekli oldu. Sporcu bir başbakanın döneminde Türk sporunda görülen geri gidişin nedenlerini masaya koymadan sorulacak hesap peşinen söyleyelim yarar getirmeyecektir.

Yanılmıyorsak 17 devşirme sporcuyla Çin'e gittik ve şu ana kadar aldığımız madalya sayısı sadece 4; bir tane de garanti var; etti 5. Demek ki bizim karşı çıktığımız bazılarının ise bel bağladığı ithal sporcu tercihlerini bile doğru yapamamışız. Orada bile ne günü kurtarabilmişiz ne geleceğe güvenle bakmanın sağlam temellerini atabilmişiz. Naim Süleymanoğlu ayarında dev sporcuları bulabilmek tabiatıyla çok zor olsa da Elvanları, Ramazanları ciddi tetkiklerle veya paranın gücüyle Türk forması altında yarıştırmak pekala mümkün.

Çözüm spor teşkilatını, başarısız federasyon başkanlarını ve onların altında çalışanları görevlerinden almak ya da ilgili bakanın istifasını istemek değil elbette; ancak onların da önce mazeretlerin arkasına sığınmadan özeleştiri yapması, ardından da ölmek üzere olan sporumuzu ne şekilde tedavi edeceklerini açıklaması gerekiyor. Başbakan hesap sorarken dersini iyi çalışarak hesap sormalı; aksi takdirde iş temenniden ve göstermelik birkaç kurban vermenin ötesine geçmez, geçemez.

'Bizde neden Phelps yetişmiyor?' diye soruyor Başbakan; soru hem yanlış hem de gereksiz; tüm dünya 112 sene içerisinde tek Phelps yetiştirebilmişken onun benzerinin bu topraklardan çıkabileceğini düşünmek hayal sınırını dahi zorluyor. Hem sonra bizim şu noktada Phelps'lere ihtiyacımız yok ki! Bizim başarıya aç, kendine güvenen, kolay şımarmayan, topluma örnek model teşkil edebilecek sporculara ihtiyacımız var. Onlardan daha önce de sporu seven seyirciye ihtiyacımız var.

Şimdi bir an için hayal edin 2020 olimpiyatları İstanbul'da düzenleniyor ve örneğin jimnastikte bir sporcumuz altın madalya için Çinli rakibiyle çekişiyor. Çinli jimnastikçi gösterisine başlamadan salonu dolduran 25 bin seyirci onu alkışlar mı yoksa ısıklıklar mı? Onların arasından kaç 'İnşallah yere düşer de bizimki şampiyon olur!' diye dua eder dersiniz? İsterseniz şöyle bir soru daha soralım: Beyzbol, çim hokeyi, eskrim, hentbol ve benzeri branşların yapıldığı salonlar ve sahalar kaç kişi gider dersiniz? Soruların cevabını bilmiyorsanız yahut da cevabınız olumlu değilse şuna emin olun ne bugün ne de gelecek yüz yılda olimpiyatları Türkiye'ye asla vermeyecekler! Spor ve sporcuyu sevmeyen, varsa yoksa futbolla yatıp-kalkan bir ülkeye niye olimpiyat versinler ki!

Vakit geçirmeden ve oy kaygısına düşmeden belediyelerin futboldan elini-ayağını çektirecek düzenlemeler hayata geçirilmeli. Geçirilmeli ki belediyeler tüm güçlerini ve dikkatlerini amatör branşlara, tesisleşmeye verebilsin. İstanbul'dan Ankara'ya, Kayseri'den Kocaeli'ye varıncaya dek futbol denilen dipsiz kuyuya belediyelerin kaç trilyon parayı akıttıkları kabaca hesaplansa fena mı olur? Başbakan belediyelere 'Boş buldukları yerlere pota diksınler' derken haklı; ancak önce profesyonel spordan onları bir kurtarsın; sonra pota, kort, parkur istesin.

Konfiçyüs 'Olgun insan güzel söz söyleyen değil, söylediklerini yapan ve yapabileceklerini söyleyendir.' diyor; galiba sporun içinde yer alan olgun insan sayısını artırarak işe başlamak en akılcı yol!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Koş Abdil koş; yürüme!

Pekin Olimpiyatları'nda 2.31.43'lük zamanla 71. sırada maraton yarışını tamamlayan Abdil Ceylan; eğer bayanlarla yarışacak olsaydı sıkı durum 19'uncu olacaktı.

İnanabiliyor musunuz, 38 yaşındaki Romen Constantina Tomescu, 25 yaşındaki Abdil'den 42 km 195 metrelik maratonu 4 dakika 59 saniye önce tamamladı!

Oysa 1987 San Francisco maratonunu kazanmış halihazırdaki Atletizm Federasyonu Başkanı Mehmet Terzi'nin yaptığı en iyi derece 2.10.25 idi. Pekin'e gelmeyen efsane atlet Haile Gebrselassie'nin, 2.04.26'la tüm zamanların en iyi derecesine sahip olduğunu da bu arada hatırlatmış olalım.

Tam 40 sene önce İsmail Akçay'ın Meksika Olimpiyatı'nda maraton 4'üncüsü olduğunu; o İsmail Akçay'ı L'Equipe dergisinin dünyanın en iyi 10 maratoncusu arasında gösterdiğini hatırlayınca Abdil Ceylan'ın sergilediği düşük performansa üzülmemek elde değil. Aktaş'ları, Ballı'ları, Altun'ları, Terzi'leri yetiştirmiş Türk maratonu nerede, olimpiyat şampiyonu Samuel Wansiru yarışı bitirdiğinde onun yaklaşık 9 km gerisinden gelmekte olan Abdil Ceylan nerede! Daha önce de söylemiştik, büyük sporcu büyük atlet Abebe Bikila, 1964 Tokyo'yu çıplak ayakla koşarak kazanmıştı. Kaldı ki biz kimseden ayakkabısız koşmasını da beklemiyoruz; sadece kovalayan değil kovalanan atlet olmasını diliyoruz, temenni ediyoruz.

Pekin Olimpiyatları'nın yıldızları hiç şüphesiz Usain Bolt ile Micheal Phelps'ti ancak kim ne düşünürse düşünsün tıpkı hayat gibi uzun soluklu bir yarış olan maraton, dolayısıyla da maratoncular, en az Bolt ve Phelps kadar saygıyı hak ediyor. 100, 200, 400 metre gibi kısa yarışların başlamasıyla bitiş bir oluyor. Öyle ki yaptığınız en küçük bir hatayı dahi telafi etme şansınız yok. Oysa maratonda başlama ve bitiş çizgisi arasında geçen iki saatin üzerinde bir zaman var; isteyen tempoyu artırır isteyen azaltır. Örneğin gelmiş geçmiş en iyi maratoncu sayılan Paavo Nurmi, tüm yarışlarını önceden belirlediği taktik varyasyona göre koşar ve kazanırmış.

3 gün önce uzun sayılacak haftalar sonrasında başlayan futbol heyecanına değinmeden maraton ile ilgili açıklamalar yapmak istedik; yapmak istedik çünkü lig mücadelesi de aynen maraton gibi geniş zamana yayılan bir organizasyon. Hataları görmek, açıkları kapatmak, eksiklikleri telafi etmek adına hocaların olmasa bile takımların zamanı var. Neylersiniz ki hayatlarını anlık değerlendirmeler üzerine inşa etmişlerden sabırlı olmalarını, öfkelerini dizginlemelerini beklemek hayli zor.

İspanya futbolunun yetiştirdiği sayılı golcülerden ve hocalardan biri olan Aragones'in TV yorumcularından ve gazete yazarlarından futbolu daha az bildiğini iddia edebilir misiniz? Ama ilk 90 dakikanın ardından sallamalar, dokundurmalar başladı; ya Skibbe ne yapsın! Belli ki Türk basını onu idam sehпасına oturtmuş, sadece infazın saati bekleniyor. Aragones'e çatmaksa pek kolay değil; çünkü hem kariyerli hem de aksi bir adam; kulüpten gelebilecek aforoz da cabası! Aslında problem kafamızın içindekileri doğru sanmamız ve skora göre saf tutmamız; örneğin pazar akşamı Beşiktaş, 12 dakikada 3 gol bulamasa yahut da üçüncü golden önceki Antalya şutu direktten dönmese ve 3 puan kaybedilse ilk haftadan Ertuğrul Sağlam'ın konumu tartışmaya açılabilirdi. Temennimiz hocaların, futbolcuların geliş ve gidişini dakikaların değil ayların, yılların belirlemesi.

Churchill ne diyordu: 'Bir lafın neden söylendiği değil, kimin söylediği önemlidir.'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vallah abi Mançester beni yakmıştır!

Futbol olgusu Türk insanını öylesine kışkacına almış ki yurtiçi ve yurtdışı maçlar, transferler, cezalar, bahisler, yorumlar, dedikodular derken kesintisiz 12 ay futbolla yatıp futbolla kalkar olmuşuz.

İşin ilginç yanıysa küçük bir azınlık dışında futbol sevdalılarının olup bitenden rahatsızlık duymayışı.

Geçtiğimiz hafta içinde Rus takımı Zenith'in Avrupa'nın en güçlü ekibi Manchester United'ı yenerek süper kupaya uzanışı nedendir bilinmez bizi İddaa oyununun en fazla oynandığı illerden birisine, bir taksi şoförüyle yaptığımız kısa sohbete götürdü. Havaalanında boş gördüğümüz ilk damalı arabaya bindiğimiz zaman adı neredeyse bahis oyunlarıyla özdeşleşmiş ilimiz hakkında söylenenlerin doğruluğunu sınamak adına sürücüye zarf atarak 'Kuponlardan ne haber?' diye sormuştuk. Cevap müthişti: 'Vallah abi hepsini bilmişem ancak Mançester beni yakmıştır!' O sözün ardından ister inanın ister inanmayın Avrupa liglerini bir analiz etmeye başlamıştı, benim diyene taş çıkartır; en azından işi bizden daha iyi bildiği kesindi!

Tabii ki bu bahsi durduk yerde açmadık; geçen hafta ihalesi yapılan İddaa oyunları hakkında üç beş kelime edelim istedik. O tip oyunları kumar diye algılayan da var zevk aracı gibi gören de var; para kazanma adına oynayan da var, o heyecanı hissetmeyi arzulayan da var. Kişisel kanaatimizi sorarsanız değil oynamak nasıl oynandığını dahi bilmiyoruz. Ne var ki halkımızın bu oyunu benimsediğini ve tutkuyla oynamayı sürdürdüğünü yakinen biliyoruz. Öyleyse insanlara ahlâk dersi vermekten geri durarak bazı tespitlerde bulunmak yararlı olabilir. Bahis oyunları legal oluncaya dek geçen sürede insanlar mutlak surette bir yol bulup 'Avantadan para kazanmanın derin hazzını tatmak' maksadıyla ister adına kumar, isterseniz bahis deyin fark etmez, bir biçimde o işlere para yatırıyordu. Devlet bu işe direkt müdahil olarak hem yeraltına gidecek parayı sisteme çekmiş oldu hem de o paralardan hatırı sayılır miktarda vergiyi alarak ekonomiye ivme kazandırdı diyenler olabilir. Öte yandan 'İyi; mademki amaç yeraltını yer üstüne çıkarmak; öyleyse oldu olacak uyuşturucuyu da devlet satsın; hem para kazanır hem de kim müptela kim değil herkes bilir!' diye yorum yapmak da mümkün.

Son yapılan ihalede % 1,4 ile yetinilerek teklif verilmesi aslında konunun vahametini gayet iyi anlatıyor. İddaa ihalesi bir yerde rekabetin, şeffaflığın ne denli büyük yararlar sağladığının son kanıtı oldu desek yanlış olmayacaktır. % 10'ların üstünde teklif verenlerin daha sonra % 1'le yetinmesi pastanın büyüklüğünü ne de güzel anlatıyor değil mi? Dikkat edin konu garanti para olunca 'ilke, prensip, kamu yararı' gibi konular asla gündeme gelmiyor, getirilmiyor; varsa yoksa para kazanmak, daha fazla kazanmak. Yanlış anlaşılmasın, o tip bahislere başından sonuna kadar her kademede karşıyız lakin milletin ekserisi bu tip oyunlara aç kurtlar gibi saldırırken devletin kimi noktalarda aciz kalabileceği; dolayısıyla da 'Engelleyemiyorsak bari kontrolümüz altında oynatalım' demesi yabana atılacak bir düşünce değil.

Süper Lig takımları dışında kalan ekiplerin İddaa'dan gelecek parayı asker yolu bekler gibi hasretle beklediği noktası da sır değilken hadi gelin de karar verin; İddaa oyunu kumar mı yoksa devlete ve kulüplere önemli bir gelir kapısı mı? Elbette bunu sizler ve bizler aramızda tartışıyoruz yoksa devletin böyle bir tasası asla yok, hiçbir zaman olmayacak da! Oluk oluk paralar akarken insanlar serbest iradesiyle kumar oynamak istiyorsa devlet baskı yaparak onları bu işten neden vazgeçirmeye çalışsın ki?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rakip Ermenistan değil, kendimiz

Fatih Uraz 2008.09.05

Tenisin efsane isimlerinden Boris Becker'in iki gün önce Amerika Açık yarı finali öncesinde kendisine yöneltilen soruya verdiği cevaba bayıldık.

'Tenisin zirvesindeyken en çok çekindiğiniz rakip kimdi?' sorusuna Alman tenisçi kısa, öz ve sıradışı karşılık verdi: 'Kendim!'

Başarılı sporcular zaman zaman kabul etmede, kendi kendilerine itiraf etmede zorlansalar da insanın en zorlu hasmı kendisidir. Hiç şüphesiz aynı durum takımlar için de geçerlidir; geçmişe bakıldığında nice başarılı ekibin ufak tefek bahanelerle sahneden pek çabuk indiği görülür. O da normaldir çünkü başarıyı paylaşabilmek, ortaya konan ödül eşit dağıtabilmek, kendini lüzumundan fazla önemsememek hayli zor bir iştir.

2010 Dünya Kupası'na başlangıç maçını biz fazlasıyla önemsiyoruz; çünkü 2002'nin ardından boşa geçen 5 sene henüz hafızamızdan silinmedi. Rakip bizi zorlayabilecek Belçika ya da bizden daha güçlü İspanya olsaydı inanın daha rahat olurduk. Tecrübeler gösteriyor ki Milli Takım'ımız olaya konsantre olduğu, rakibi ciddiye aldığı 90 dakikaları sonuç nasıl olursa olsun alınının aklıyla tamamlıyor. Problem rakibe gereken saygıyı göstermediğimiz veya havaya girdiğimiz dönemlerde ortaya çıkıyor.

Ermenistan maçı, içine gereksiz politik amaçlar sokularak basın tarafından başka kulvarlara çekilmeye çalışıldı. Öyle ki kimileri yetki ve sorumluluklarının dışına taşarak işi Cumhurbaşkanı'na akıl vermeye kadar götürdü. Elbette her makama ve kişiye üsluba özen gösterilerek uyarı yapılabilir, dikkat etmesi gereken noktaların altı çizilebilir; ancak Türkiye Cumhuriyeti'nin en başındaki isme 'şunu yap, şuraya git, buraya gitme' diye direktif vermek kimsenin haddi olmasa gerek.

Dahası sporun en büyük amacı dostluk köprüsü oluşturmak, insanlar arasında sıcak ilişkiler geliştirmek değil midir? Uzun yıllardır çeşitli sebeplerle değil bir araya gelmek birbirinin ismini dahi anmaktan çekinir olmuş iki ülke insanı arasında güzel bir açılım yapmak adına bundan daha iyi fırsat mı olur? Zannetmemekle birlikte farz edin ki Cumhurbaşkanı'mız yuhalandı; ülkemiz ve insanımız bir şey kaybeder mi? Bazı tabuların yıkılması adına bu kaçırılmaması gereken bir fırsattır ve unutulmamalı ki sporun gücü bazen kelimelerin tükendiği noktalarda ortaya inanılmaz fırsatlar çıkarabilir. Denersek ne kaybederiz ki?

Geçen sene Amerika'nın en büyük mağaza zincirlerinden birisinde alışveriş yaparken 60 yaşlarında satış görevlisi bir bayan tesadüfen bizimle ilgilenmişti; ta ki karşılıklı olarak nereli olduğumuzu sorana kadar! Bayanın Ermeni olduğunu duyan biz dilimizin döndüğü kadarıyla tarihte yaşananların orada kaldığını, dost olduğumuzu söylemeye çalışırken onun yüzü anında değişmiş ve sevecenliğinin yerini açık bir öfke almıştı. Tarihi yanlış ya da eksik bilmesi bunun nedeni diyerek konuyu uzatmayıp geçip gitmiştik. Ne var ki devleti yöneten insanların sorunları görmezden gelme hakkı yoktur; onlar çözüm aramak ve bulmak zorundadır. Kanaatimizce Milli Takım'ımızın ve devletimizin başının Ermenistan'a gidişi, değerlendirilmesi gereken bir büyük fırsattır. Oyuncularımız eğer maç öncesinde yaşanabilecek ufak tefek tahriklere karşı serinkanlılıklarını korumayı başarabilirse; ne iki ulus arasında köprü tesis edilmesinde ne de 3 puan alma bağlamında bir sorunla muhtemelen karşılaşmayız.

2002'de dünya üçüncülüğünü taşımakta da, sindirmekte de hayli zorlanmıştık; dileğimiz Avrupa üçüncülüğünü hazmetmekte zorlanmamamız. Yoksa rakip bizimle aynı sıkletin oyuncusu değil; demek ki rakip yine kendimizden başkası değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hırsızı yakalamaktan korkan ülke; Türkiye!

İnanılır gibi değil; son senelerde ne vakit sporumuzla ilgili bir yolsuzluk iddiası gündeme gelse otomatik bir el devreye girerek önce olayı küçültüyor, sonra göstermelik bir kurban buluyor ve dosyayı tozlu raflara havale ediyor.

Şu koca memlekette şaibe çamuruna batmamış, cesur, kimseye diyet borcu bulunmayan vatan evlatlarını analar ne zaman doğuracak merak ediyoruz.

Geçen sezon Beşiktaş'ın yaptığı hata belli ki Futbol Federasyonu katlarında gideceği adresi şaşırmış ve Türk bürokrasisinin en sevdiği yer olan 'sümen altına!' yollanmış. Kimse kendini kandırmasın, sıradan memurların becerebileceği, sorumluluk üstlenilebileceği bir durumla karşı karşıya değiliz. Alt kademede birileri anlaşıldığı kadarıyla işe zamanında uyanmış ve vakit geçirmeden üstlerini konudan haberdar etmiş; üst ya da üstler de hadisenin örtülmesi talimatını vermiş.

Bizim ülkede nedendir bilinmez bazı sözcüklerin manası açık değildir; örneğin 'hırsız' denildiğinde insanımız aklına birinden bir şeyler çalan kişiyi getirir. Görevi denetlemek olduğu halde gereğince denetlemeyen, yahut da gördüğü, bildiği halde yapması gerekeni yapmayıp susanın da 'hırsız'la eşdeğer olduğu hususu es geçilir. Oysa Eflatun'un dediği gibi: 'Bilirken susmak bilmezken söylemek kadar çirkindir.' Hem sonra 'İtirazın süresi geçti!' denilerek Sivasspor'un hakkının gasp edilmesi neyin nesi oluyor? Burası sanki Japonya; hangi suçu işlerseniz işleyin 7 sene yakalanmazsanız sanki serbest kalacaksınız, hakkınızdaki suçlamalar geçersiz sayılacak.

Ortada mutlak surette büyük paraların dönmüş veya önemli taahhütlerin verilmiş olması gerekiyor; çünkü olay ligin bitiminden önce basına sızdırılacak veya ilgili kulüplerin önüne konulacak olsa devasa paralar kolaylıkla havada uçuşabilirdi. Ya verilen sözler tutulmadı, ya bir hesaplama hazırlığı var, ya da tesadüfen ağızlarından laf kaçtı! Basketbol camiasından futbola transfer edilen zamanın genel sekreteri yangından mal kaçırılırcasına suçsuz ilan edilmeye çalışılıyorsa, Beşiktaş'ın dilinde kemiği olmayan konuşkan başkanı sus-pusu oynuyorsa, hakkı gasp edilen Sivas'ın sesi gereğince gür çıkmıyorsa, bilgisayar kayıtlarından kolaylıkla bulunabilecek bir ayrıntı liglerin tescilinden sonra servis ediliyorsa; gelin de işkillenmeyin!

Öte yandan efsanevi sporcu Marion Jones geçen hafta cuma günü hapisshaneden salındı; neydi büyük şampiyonun suçu? Federal ajanlara yalan söylemek! Peki kimdi bu Marion Jones? Sidney Olimpiyatları'nın 3 altın, 2 bronz madalyalı şampiyon atletti. Düşünüyoruz da ne bahtsız, şansız bir atletmiş! Eğer Türkiye'de doğmuş olsaydı, üstelik de 7 sene, 9 sene önce kullandığı yasaklı bir madde yüzünden ondan hesap sormaya kalkışacak kişiyi 'utanmaz adam' deyip tükürük denizinde boğarlardı. Neylersiniz ki kanunların, yönetmeliklerin tıkr tıkr işlediği bir ülkede yaşamasından ötürü hem madalyaları geri alındı, hem de 6 ay hapis cezası aldı; olimpiyat kayıtlarından adının silinmesi de cabası. Altı-üstü adına steroid denilen bir maddeyi kullandı diye dünya şampiyonu bir atlete yapılan muameleye bakın; bir de derebeyi gibi davranarak Türk sporunun canına okuyan adamların hâlâ ortalıklarda 'adam' diye dolaşmasına bakın.

Türkiye'de unutulmasını ki şahısların gücü sıfırdır; müesseseler güçlüdür; ancak onların gücü de kararlılık gösterildiğinde su yüzüne çıkan yanlışları örtmeye yetmez. Bu kadar mı zor gerçeklerle yüzleşebilmek?! Bu kadar mı zor yanlış yapanların ipini çekebilmek?!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O Belçika defansının...

O söz bize ait değil; tam 10 sene önce 1998 Dünya Kupası elemelerinde Belçika'ya inanılması zor bir gol atan Oktay'a takım arkadaşı Alpay'ın söylediği, (O Belçika defansının içine tüküreyim) yerden göğe haklı sebepler içeren sihirli kelimeler onlar.

Hafta içinde Oktay'la yapılan mülakatı görünce hafızamız bizi geçmişe götürerek kimi hatıraları yeniden yad etmemizi sağladı. Oktay yedi çalım atıp 6 kişiyi geçerek (Belçikalı bir oyuncuyu iki kere ekarte etti) o mucizevi golü attıktan sonra bırakın maçları, idmanlarda dahi 'pas vermenin' ne olduğunu uzunca bir süre unutmuştu! Kendisine verilen hemen tüm pasları 3 ya da 4 kişiyi geçerek değerlendirmeye kalkışıp; hemen hepsini de kaptırınca takım arkadaşlarının sabrı haklı nedenlerle tükenivermişti. İşte yine o günlerin birinde antrenman esnasında Oktay kendisine verilen topla karşı takımın kalabalık defansının arasına girerek alışılmış top kaybını yapınca onunla aynı renk formayı taşıyan Alpay'ın ağzından o sözler döküldü: 'Her şey sen o golü Belçika'ya attıktan sonra oldu. Sana o golü attıran Belçika defansının ta içine tüküreyim!'

42 sene önce stadyumlara giderek maç seyretmeye başlayan bir kişi olarak Oktay'ın Belçika'ya attığı gol tarzında çok az sayıda gol hatırlıyoruz. İki tanesini 1986 Dünya Kupası'nda futbolun büyük yıldızı Maradona atmıştı; birini İngiltere kalecisi Shilton'a, diğerini Belçika'nın file bekçisi Pfaff'a. Vakti zamanında Ronaldo ve yakın zamanda Messi'nin sihirli ayakları derken o türde başka gol varsa da biz hatırlamıyoruz. Ancak attığı muhteşem golün Oktay'a uğurlu gelmediğini gayet iyi hatırlıyoruz.

İki gün önceki maça kısaca değinelim derken bir anda nerelere gidip geliverdik. Çarşamba akşamı kimilerine göre beklenen kimilerine göre kestirilemeyen 2 puan kaybının arkasından değerlendirme yapmadan Gerets'in o meşhur sözünü yeniden hatırlatalım. Belçikalı hoca 'Maçın ardından yaptığımız hataları ben de sizin gibi görüyorum, iş onları maçtan önce görebilmek' demişti. O yüzden maç sonrası yorumları fazla ciddiye almamak lazım. Milli Takımımız uzunca bir süredir iyi işler çıkartıyor, taraflı-tarafsız hemen herkesin beğenisini kazanıyordu. Netice itibarıyla eski gücünde olmasa bile 1980'li yıllara damgasını vurmuş, her dönem top oynamaya çalışan, futbol oyununu bilen bir ekiple oynadık ve puan kaybı yaşadık. Kanaatimizce bu maçın en olumsuz yönü Bosna-Hersek ile Belçika'yı morallendirmiş oluşuydu.

Duran toplar ve defans kurgusu hakkında Milli Takım sorumlusundan önce kulüp hocaları kendilerine çekidüzen vermeli. Yenen her golün ardından benzer eleştirileri yapmaktansa defans oyuncularının temel eksikliklerini kendi takım idmanlarında gidermeye kalkışmak daha akılcı yol gözüküyor. Ülkemizde nedense en zor defans oyuncusu yetişiyor; kesicilik özelliğinin yanına iyi top kullanmayı ekleyemeyen savunma oyuncularıyla yüreklerin ağza gelmemesi güç.

Nihat, Tuncay ve Hamit hakikaten önemli eksikler; onların sağlam ve istekli olduğu günlerde takımımızın gol sorunu yaşaması neredeyse mümkün değil. Öte yandan çabuk oynayan, iyi pas yapan, disiplini elden bırakmayan takımlar karşısında da sıkıntı yaşama ihtimalimiz yüksek. Sözümüz sakın yanlış anlaşılmasın lakin defans oyuncusu dediğın bir parçada zeki olmalı. Hatırlarsanız süratli bir oyuncu olmamasına karşın Popescu daima zirvede kalmayı başardı; zira çok zekiydi.

Bundan sonra atılması gereken ilk adım taktik zekası yüksek, takım idare etme özelliğine sahip, oyun kurmayı becerebilen (beceremese bile hiç değilse az top kaybeden) defans oyuncuları bulmak olmalı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye, Fatih Terim'i gözden çıkarabilir mi?

Anlaşıldığı kadarıyla Fatih Terim, İsviçre maçında ateşlediği fitilin Türk futboluna ve kendi imajına verdiği zararı gereğince değerlendirememiş.

İşin daha vahimiyse hata yapması bir yana; hatayı özür dileyerek telafi etmeye çalıştığı anlarda bile agresifliğinden vazgeçmiyor, hadiseleri ve olup biteni olgunlukla kritize etmeyi başaramıyor.

Telefonda bir basın mensubuna sarf ettiği ve değil onunla muhatabına, kolayına hiçbir faniye yakışmayacak sözlerinin arkasında durduğunu beyan edişi, yaptığı hareketi kendi benliğinde tasvip ettiğini gösteriyor ki; nereden baksanız kabul edilir yanı yok. Bu nasıl bir federasyondur, bu nasıl bir zihniyettir ki sözleri ve davranışlarıyla hocalık noktasında değil, temsil noktasında ülke futboluna ağır darbe vuran birine ağızlarını açmaya korkuyorlar! İsviçrelilerden sonra nasıl olmuşsa Belçikalılar da hocayı provoke etmiş; ya milletin işi gücü yok ya da akıllarından zorları var; çünkü akıllı olsalar oyuncularımızı provoke edip attırmaya çalışırlar da ondan!

Bir konuyu spor kamuoyunun bilmesinde fayda var; Türk futbolu kim ne derse desin kabuğunu yırtmıştır ve bu saatten sonra yönetici, hoca, futbolcu üçgeninde nasıl değişiklikler olursa olsun bu kervan yürüyüşünü sürdürür. Bazen duraklayabilir, bazen sendeleyebilir ama ileriye gidişini sürdürür, zira Türk futbolcusu artık neler yapabileceğinin farkına vardı. İyi gününde herkesi yenebileceğini biliyor ve inanıyor. Bunları söylüyoruz çünkü değişimden korkanların geçmişte yegane dayanağı olan 'İşler iyi giderken tekere çomak sokmayalım' sözü geçerliliğini yitirdi. Gelenin gideni arattığı devirlerin geride kaldığını insanlar kafalarının içine yazmalı.

Sporculuk yıllarında sergilediği futbol beğenilse de Terim'in genel oyuncu profili tartışmaya açıktı. Ankaragücü ve Göztepe'de yaşadığı antrenörlük deneyimlerinin ardından ne zaman ki federasyon çatısı altında çalışmaya başladı; ondan sonra toplumun geniş katmanlarından tasvip görür oldu. O yeniden doğuşu kimisi Piontek'e, kimisi eşine ve ailesine, kimisi yakın çevresine, kimiye hocaların kendisinde bulunan potansiyeli keşfetmesine bağladı; ancak sebep değil sonuç önemliydi ve ortaya çıkan Terim sevildi, benimsendi. Hocalar onu taklit etmeye, o kupaları toplamaya, Türk futbolu şahlanmaya başladı; ta ki Terim, İtalya yolunu tutuncaya dek. İster kabul etsin ister etmesin Milan'dan ayrılış biçimi onda silinmeyecek izler bıraktı.

İsviçre maçında dibe vuran imajı; hırsı, azmi, şansı ve futbolcularımızın üstün performansı ile son Avrupa Şampiyonası'nda tavana vurduktan sonra yine hırçınlığına geri dönüş yapmasıysa aslında çok şey anlatıyor; değişmediğini, değişmeyeceğini, olaylardan ders almadığını, yine kimseyi takmayacağını, yerinin doldurulabileceğini aklına getirmediklerini. Epiktetos 'Alışkanlıklar zıt alışkanlıklarla önlenir' diyor ama Terim'in böyle bir niyeti yok ki; zira o kavgadan besleniyor, öfkenin ona yakıştığını düşünüyor.

Aslında yapması gereken şey çok basit, hayır, hayır istifa etsin, çeksin gitsin, Tamburacı'dan özür dilesin diyecek değiliz. Diyeceğimiz şu: 1990-2000 arasında hemen herkesin sevdiği bir hocayken, şimdilerde çoğunluğun hoşlanmadığı bir hocaya dönüşmesinin ardında yatan nedenleri acaba düşünüyor mu? Eskiden kaybettiği anlarda saldırganlaşıp, yenince sevecenleşirken şimdilerde sonuç nasıl olursa olsun çatacak bir şeyler buluyor.

Epiktetos'a değinmişken bari yazıyı da onunla bitirelim: 'Sana zarar verebilirim, tekme atabilirim diyorsan bil ki insana ait bir özellikle övünmüyorsun!'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe kaleci de arasa iyi olur

'Futbol arenasında en sakin olması gereken oyuncu kimdir?' sorusunun cevabı çok açıktır; kaleci. İyi bir kaleci sadece sakin olmakla yetinmeyip aynı zamanda arkadaşlarına da pozitif elektrik veren kişidir.

Ne var ki görüldüğü kadarıyla dünya kulübü olma yolunda kendisine büyük hedefler koymuş Fenerbahçe'nin kalesini koruyan Volkan Demirel, görevinin yalnızca topları kurtarmak olduğunu düşünüyor ve tabii ki yanılıyor!

Yakın geçmişte biri kupa, biri Avrupa, biri de lig olmak üzere 3 kırmızı kart görerek kendi çapında bir rekora imza atan Volkan'ı; eğer Fenerbahçe kulübü kaybetmek istemiyorsa canını fazlasıyla acıtacak bir cezayla birlikte onu zorlayacak bir kaleciyi almak zorunda. Ve ciddi biçimde bir mentöre, psikoloğa ihtiyacı var; ihtiyacı var zira başkalarının gülüp geçeceği hadiselerle inanılmaz boyutlarda tepki veriyor, zıvanadan çıkıyor.

Onu zorlayacak kaleci ise maalesef şu anda ligde mevcut değil. Bu arada Serdar niye gönderildi diye soranlara Kayseri-Kocaeli maçında yediği golü hatırlatmak isteriz. Kornerden ortalanan ve neredeyse kalenin içine düşen bir topa müdahale edemeyen kaleci Fener'e ilaç olabilecek bir kaleci değildir; tabii anlayana!

Yalnız iyi bir kaleci almak da kesin çözüm olmayabilir zira inanılmaz bir şansı var Volkan'ın. Hatırlarsanız Recep'in, Rüştü'nün, Serdar'ın arkasında beklediği anlarda rakipleri ya inanılmaz hatalar yaptılar ya da sakatlandılar. Hani halk arasında şansı yaver gitmeyen insanlara yıldızı düşük derler ya; Volkan'ın yıldızı galiba en yüksek yerlerde!

Gelecek günler Volkan'a uğur getirmeyebilir zira artık herkes anladı ki onun yumuşak karnı öfkesi! Kolaylıkla öfkelenildiği apaçık ortaya çıkmışken ilerleyen haftalarda onu biraz tahrik edecek kişi kolaylıkla Fenerbahçe'nin 10 kişi kalmasını sağlayabilir. Sinirlendiği anda kontrolden çıkan bir kaleciye ne kadar güvenilebileceğinin hesabını umarız Aragones ve Aziz Yıldırım yapıyordur!

Belirli özelliklere sahip olmasına karşın moral eksenli kalecilik yaptığından ötürü sanmıyoruz ki Fener seyircisi 'Kalemizde Volkan var, kalemiz emin ellerde!' diyebilsin. İnanılmaz toplar da çıkarabilir, rakibe hak etmediği hediyeleri de verebilir. Geçen sezonu hatırlayın Ali Sami Yen'de yaptığı büyük hata şampiyonluğu kaybettirirken Sevilla deplasmanında az daha takımını ipe çekiyordu. Oyunu kendi kale çizgisi üzerinde takip etmeyi inanılmaz bir ısrarla sürdürdüğünden dolayı defans arkasına atılan toplarda takımının kâbusu olmasınaysa artık söyleyecek lafımız yok.

Bazı kaleciler vardır; örneğin Buffon gibi Casillas gibi; o tarz klas kaleciler zaman zaman az çalışsalar dahi çok çabuk ve zeki olduklarından dolayı performanslarında anormal düşüş yaşamazlar. Kimi kalecilerse sınırlı zekâyâ ve kapasiteye sahip olduklarından ötürü çalışma temposunu bir parça düşürecek, oyuna bir parça daha az konsantre olacak, biraz morallerini yitirecek olsalar kolaylıkla yakan topa dönüşebilirler. Bir kalecinin yapması gereken ilk şey 'haddini bilmek' olmalıdır. 'Çalışmama' gibi bir lüksleri olamaz. Dahası kaleciler kendi yeteneklerinin elverdiği işleri yapmaya kalkışmalıdır. Yani başka bir ifadeyle kaleciler başkalarının onlara verdikleri role soyunmamalı, kapasitelerinin gereklerini yerine getirmeye çalışmalıdır. Casillas tarzında kalecilik yapmak istiyorsanız önce Casillas kadar çabuk olmalısınız, yoksa sadece kendinizi ve takımınızı yakmakla kalırsınız!

Volkan bizce her şeye karşın kaybedilmemesi gereken bir kalecidir; ne var ki düşünce yapısını ve tavırlarını değiştirmek, öfkesini dizginlemek zorunda. Ters bir durum muysa düşünmek bile istemeyiz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe Aragones'i yedirirse kendini inkâr eder!

Fatih Uraz 2008.09.24

Ah ne olurdu elimizde bir kereliğine sihirli bir güç olsaydı da 'İspanya'yı herkes şampiyon yapar' diyen gruba İspanya'yı teslim ederek 'Hadi gösterin bakalım; engin bilginizi ve dehanızı!' diyebilseydik.

Yurdum insanının en iyi bildiği iş 'Kendi yaptıklarını yüceltirken elalemin başarılarını sürekli küçümsemek ve birtakım mazeretlerle konuya açıklık getirmeye çalışmaktır!' Köylü Hiddink dünyanın en iyi hocaları arasında gösteriliyor, Löw Almanya'ya final oynattı, Gerets ayrılır ayrılmaz iyi bir kulüpte çalışmaya başladı, Daum hâlâ el üstünde tutuluyor ama önemi yok! Ha şu husus aklımıza gelmiyor değil; belki de ülkemize gelen hocalar hakikaten 'Bilgisiz, görgüsüz, vizyonsuz adamlardı ancak eski hocalardan ve basın mensuplarından aldıkları eşsiz derslerle kendilerini geliştirip saygın birer teknik adama dönüştüler!' Neymiş; İspanya'nın başında kim olursa olsun 2008'i yine de kazanırmış! Peki, yıllardan beri kulüp bazında üst düzey yabancı oyuncuların büyük katkısıyla ortalığın tozunu attıran ama Avrupa'da 44 ve 24 yıl önce oynadığı iki finalle, dünyada ise 58 sene önce oynadığı yarı finalle avunan İspanya; Michel'ler, Butragueno'lar, Zubizarreta'lar, Hierro'lar, Raul'lar ile şampiyon olamazken Senna, Puyol, Casillas, Torres ile şampiyon olmayı nasıl başardı dersiniz? Bunda Torres gibi dünya starını hemen her maç Güiza ile değiştiren, futbol arenasının en yetenekli orta saha oyuncularından Fabregas'ı çoğunlukla ikinci yarıda oyuna alan, tüm ısrarlara karşın Raul gibi efsaneyi kadroya dahi çağırmayan Aragones'ın hiç mi katkısı olmadı? İnsanı güldürmeyin; hadi futboldan anlamıyorsunuz bari kafanızı az biraz çalıştırmayı deneyin.

Bizce yurtdışından gelen hocaların en büyük handikapı isim yapmış oyuncularımızın antrenman yapmaktan pek hoşlanmadıklarını ancak maça gelince varlarını yoklarını ortaya koyduklarını geç anlamaları ya da anlayamamaları. Dikkat edin idmanda çalışmamaktan değil yüzde yüz çalışmamaktan söz ediyoruz. Dahası adamlar haklı olarak ülke içinden onlara yardım edebilecek yerli hocaların oyunculara duygusal yaklaşımlarından ve yönetimlere laf götürüp getirmelerinden korkarak mesafeli duruyor.

Futbol uleması takmış 'Alışılmış mevkilere yeni arayış çabalarına!' Bir hoca niçin arayış içerisine girer; o bölge oyuncularını yeterli görmediğinde veya mecbur kaldığında. Öyleyse müsaade edin de kendisine yetki verilmiş hoca takımı üzerinde rötuşlar yapabilsin. Fatih Terim futbola santrfor başlamışken ilerleyen zamanlarda önce orta sahaya sonra da liberoya geçti. Gelmiş geçmiş en iyi libero kabul edilen Franz Beckenbauer, bakın bakalım 1966 Dünya Kupası'nda hangi mevkide oynamış. Breitner 1974 finallerinde defansta, 1982 finallerinde orta sahada oynarken yaşayan efsane Raul, son senelerde pasör özelliğiyle ön plana çıkmaya başlamadı mı?

Çoğunluğun Zico'ya acımasızca yüklendiği anlarda onun arkasında devamlı duran birisi olarak diyoruz ki 'Aragones büyük futbolcu olduğu gibi büyük de hocadır; sonuçlar nasıl olursa olsun F.Bahçe adı neredeyse disiplinle özdeşleşmiş bu ihtiyar delikanlıdan vazgeçmemelidir.' Aragones tarafında problem gözüküyor zira tecrübeli çalıştırıcı hem Türkçe bilmiyor hem de yazılıp-çizileceklere aldırış edecek tıynetle değil. İşin rengi sakatlar iyileştiğinde, Alex'le Güiza'nın hırsına diğer oyuncular birer-ikişer ayak uydurmaya başladığında değişecektir; yeter ki olaya kısa vadede yaklaşılsın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz hakkımızı helal ediyoruz Kazım ağabey!

Fatih Uraz 2008.09.26

Tam 16 sene önce söylemediğimiz ama senin yazdığın sözler yüzünden tüm Siirtlilerden özür dilemek zorunda kalmıştık sevgili Kazım ağabey; başkanından gazetecisine varıncaya dek. Ancak ne tekzip göndermiş ne de

sana en ufak bir imada bulunmuştuk; bulunmamıştık çünkü hakikaten sevimli bir insandın hoşsohbet bir insandın.

1980'li, 90'lı yıllarda ülkemizin bazı bölgelerinde top koşturmak deplasman takımları için hakikaten güçtü; öyle ki devlet destekli baskı, stadyumların yanına bile yaklaşmadan sizi pençesine alıverirdi. Amigoları aratmayan milletin vekilleri, devletin valileri-belediye başkanları, emniyet müdürleri hamiliğindeki ev sahibi takım taraftarları misafirperverlik sanatının her türlü inceliklerini sırf kazanma adına rakip takımlara gösterirdi. İşte o günlerin birinde Kayseri takımıyla yolumuz Siirt'e düşmüştü; ne var ki oraya gitmeden sözde orayı iyi bilen birkaç dostumuz öylesine hazin bir tablo çizmişti ki, anlatmak ne mümkün! Sanırsınız o gidişin dönüşü olmayacak.

Siirt'e vardktan ve orada iki gün kaldıktan sonra il sınırı dışına çıkıncaya kadar geçen sürede bize gösterilen konukseverliği, insanlığı görünceyse hayretler içine düşmekten kendimizi alamamıştık. Üstelik de seneler sonra onları sahasında yenen ilk takım olduğumuz halde. Gel zaman git zaman aradan süre geçmiş ve bizim de yolumuz İstanbul'a, Kazım ağabeyin çalıştığı gazeteğe düşmüştü. Ona ülkenin doğusunda futbol oynarken yaşanan bazı zorlukları anlatırken Siirt'te bize gösterilen büyük ilgiden ne denli memnun kaldığımızın altını ise özellikle çizmiştik. Tercüme hatasından olsa gerek sözlerimiz her nasılsa gazetesinin sayfalarına 'Siirt'te kalemin önüne akrep atılır!' diye akıllara ziyan bir biçimde yansımıştı! Siirtspor'un o zamanki başkanı haliyle olaya sert tepki göstermiş ve gazetelere 'Biz ona ve arkadaşlarına çok iyi davrandık' deyip bizi doğruyu söylememekle itham etmişti. Başkanı arayarak defalarca özür dilemiş ve o sözlerin ağzımızdan çıkmadığına kendisini zar zor inandırabilmiştik.

Bu küçük hatırlatmayı 16 senelik gecikmeyle yapmamızın altında elbette yatan bazı sebepler var. Kazım ağabeyi tenzih ederiz; zira tabloda rötuş fırçasıyla kolayca kapatılacak kusurlar için resmin güzelliği görmezden gelinmez. Ancak Kazım ağabeyin öyle meslektaşları var ki Yaratan gecinden versin, hak vaki olursa usta ressamılar dahi üzerinde günlerce, aylarca çalışsa onların resimlerindeki hataları tolere edemez! O yüzden özellikle Kazım ağabey hakkında gazete sayfalarına yansıyan vatandaş yorumlarını eli kalem tutanların dikkatlice okumasında fayda var. Kazım ağabeyin samimiyeti, istemeden yaptığı birçok hatanın görülmemesini sağlamıştı; samimiyet eksikliğinden ve yanlış tutumdan ötürü hayli sayıda kişi öylesine yoğun ilgiyi bulamayabilir görüşünderiz.

Yine Kazım ağabeyi tenzih ederek söylüyoruz, büyük düşünür Geothe 'Mezardakilerin pişman oldukları şeyler için dünyadakiler birbirini yiyor' diyor. Aynı Geothe'nin 'Samimi olmayı vaat edebilirim, tarafsız olmayı asla' deyişi var ki; sanırsınız bizim yerli malı gazetecilerin gözünü açmaya çalışıyor!

Velhasıl hoşgörüsüyle ve kıvrak kalemiyle gönüllerde yer eden bir Kazım ağabey vardı ve yaşadığı onca ıstıraba rağmen son ana kadar pes etmeyerek, sızlanmayarak, hayata küsmeyerek kubbede hoş sada bıraktı ve gitti. Biz o küçücük hakkımızı kendisine gönülden helal ederken diğer alacaklılarına diyoruz ki; iyi bir insanı duasız ve helalliksiz uğurlamayın, o bunu hak ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sonucu hakemler değil, futbolcular belirlemeli

Fatih Uraz 2008.10.01

Maç sonuçlarına, takım ve futbolcu adlarına, federasyon ve MHK'yla kurulan ilişkilerin sıcaklığına-soğukluğuna aldırış etmeden hızlı bir şekilde halletmemiz gereken bir mesele var; yerli hakemlerin sonuçlara yaptığı etkiyi

sınırlamak.

Bu ülkede ama kasıtlı ama kasıtsız, ama bilerek ama bilmeyerek yapılan hataların hemen hepsi küçük takımları yakıp kül ederken bile onların sesi kısık çıkıyorken; ne hikmetse adlarının önüne büyük unvanını kimin eklediği bilinmeyen İstanbul ekiplerinin canı yandığında 'Patrona Halil isyanları!' yaşanıyor. Kimse, basın İstanbul kulüplerinin arkasında olduğundan ötürü Anadolu'dan yükselen feryatlara kulak asılmıyor demesin; ne yapsalar ne etseler Anadolu kulüpleri de biliyor ki, ellerine bir şey geçmeyecek, boşuna niye nefes tüketelim ki deyip geçiyorlar. Dikkat edin, yalnızca yenilen haklarının üzüntüsü devam ederken sıcaklığı sıcaklığına bazen sert açıklamalarda bulunuyorlar; öfkeleri geçince de 'Böyle gelmiş böyle gider, bari federasyonla, hakem camiasıyla kötü olmayalım' moduna dönüveriyorlar.

Duygusal insanların yaşadığı şeffaf olmayan ülkelerde adil olmak, adalet dağıtabilmek ulaşılabilecek zor bir hayaldir. Geçmişte hakem camiasının yükünü genellikle ordu mensupları çekerken zaman ilerledikçe avukatı, doktoru, yöneticisi, öğretmeni, memuru da o yüke ortak oldu. Hakem camiası belirli mesleklerin etkisi altındayken kimileri 'Emir komuta zinciri içerisinde yaşamaya alışmış insanlardan inisiyatif kullanması beklenemez' diyordu; ama görüldüğü gibi meslek çeşitlenmesi de artsa, eğitim düzeyi de yükselse değişen şeyler hayli sınırlı. Çünkü iş gelip 'genlerinize, cesaretinize, sabrınıza, stres toleransınıza' dayanıyor. Maçtan korkan, takımların ve oyuncuların isminden korkan, ters bir neticede kara listeye alınmaktan korkan, köklü kulüplerin taraftarlarınca taciz edilmekten korkan hakemlerin her gördüğünü çalabilmesi mümkün değildir.

Şimdilerde bir parça vaziyeti umumiye değişmiş olsa da yine hakemler sosyal hayat içerisinde futbolun aktörleriyle bir araya gelmekten, onlarla sağlam dostluklar kurmaktan ısrarla kaçınıyor. Zira biliyorlar ki, işler sarpa sardığında o ilişkiler getirilip önlerine servis yapılacak. Nedense saha dışında iyi ilişkiler kurmanın saha içinde iltimas geçmek olmadığı noktası göz ardı ediliyor. MHK mı bu yönde tavsiyede bulunuyor, yoksa hakemler mi kendilerini futbol dünyasından soyutluyor doğrusu pek de önemli değil; kendisine güvenen, hakkaniyetine güvenen, çaldığı düdüğün arkasında durabilen, diyet borcu olmayan hakemler istedikleri kişi ve kurumlarla görüşebilmeli, konuşabilmeli.

Geçen hafta sonu Beşiktaş-İBB maçının ardından yaşanan düşündürücü olayı da anmadan geçmeyelim isterseniz. Gol nizamiydi-değildi, Nobre faul yaptı-yapmadı tartışmasından önce konuşmamız gereken konu 'Teknik adamın oldu dediği olaya hakemin olmadı' demesiydi. Bunun açılımı aslında çok basittir; ikisinden biri yalan söylüyor; hangisi söylerse söylesin önemli değil; altı-üstü bir maç ve de bir pozisyon; bizce ikisi de saygın insan, ancak belli ki birisi doğruyu söylemiyor. Adımız gibi eminiz ki Ertuğrul Sağlam'ın da, Bülent Yıldırım'ın da etrafında özür dileme (Ya da dilememe!) diyalogu esnasında insanlar vardı; neden bir tanesi çıkıp da 'Bu doğruyu söylüyor' ya da 'söylemiyor' demez yahut diyemez!

Kanaatimizce hakemlerde şimdiye kadar aranan özellikler dikkate alınmamalı ve ilk etapta sadece 'cesaret, kararlılık ve adamlık'a bakılmalıdır; bunlar tamam olduktan sonra kural öğrenmek ve düdük çalmak dünyanın en kolay işi olsa gerek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yabancı hoca yasaklanmalı!

Fatih Uraz 2008.10.03

Galiba ciddi ciddi 'Yabancı teknik adamların Türkiye'de çalışmasını yasaklamayı!' düşünsük iyi olacak!

Gelen yabancıların kaliteli olup olmamasının ülke futbolunun aktörleri nezdinde önemli olmadığı anlaşıldığına göre 'Türk takımlarını Türk hocalardan başkası çalıştıramaz' demek için ne bekleniyor ki!

Ne günlere kaldık! Daha birkaç sene öncesine dek yerli hocalar 'Bizlere gereken sabır gösterilmiyor' diye yüksek perdeden ağlarken, şimdilerde geçmişî nasıl olursa olsun yabancı hocalar acımasızca eleştiriliyor, yerden yere vuruluyor, yetersizlikle suçlanıyor.

Sakin yanlış anlaşılmasın, yabancı hocaları savunuyor değiliz; yalnızca her şeyi bildiğini düşünen insanların yaşadığı ülkemizde Türk olmamanın avantajlı olduğu günlerin geride kaldığını düşünüyoruz. Geçmişte kariyeri nasıl olursa olsun gelen yabancılar en azından işin başında mahalle bakkalının zengin müşterilere tanışmış olduğu 'Açık hesap' gibi sınırsız ayrıcalık tanınırken; bugünlerde rüzgâr tersinden esmeye başladı.

'O takımı babam da şampiyon yapar, ne bitmez arayışmış bu, rakip takımın hocasını dahi tanımayan adam, buraya staj yapmaya gelmiş, büyük camianın ağırlığını taşıyamıyor, emekliliği gelmiş adamdan hayır gelmez, iyi insan iyi hoca değil' tarzında garabet kokan eleştirilerin yabancı hocalara reva görülmeye başlanması eğer yerli hocaların bedduası değilse, doğrusu hayli ilginç. 'Mesleğe saygı, insana saygı, geçmişe saygı' gibi kavramların yabancı hocalar için de ters-yüz edilir oluşu dikkat çekici.

Dışarıdan gelenlerin elinde kapı gibi sağlam mukavelelerin olması geçmişte bir anlam ifade ederken şimdilerde etmiyor! Hatırlarsanız Beşiktaş Başkanı Demirören aradan geçen onca zamana karşı ne zaman Del Bosque'den konu açılrsa 'En büyük hatam onu erken göndermek oldu' diye hayıflanıp duruyor. Düşünün ki koca bir kulübün neredeyse tek başına mali yükümlülüğünü üstlenmiş bir insan bile gün geliyor 'Beğendiği, istediği, uzun süre çalışmayı arzuladığı' teknik adamla yollarını ayırmak zorunda kalabiliyor. Çünkü biliniyor ki tribünden esmeye başlayan sert rüzgârlara karşı direnmeye çalışmak, hocayla beraber başkanların da sonunu getirebilir.

Hemen tüm stadyumların kötü tezahürata teslim olduğu zamanlarda Şükrü Saracoğlu'nda istisnai durum yaratmayı başarmış Aziz Yıldırım'ın bile 'Protestoları önlemek adına stadın ışıklarını kapattırdığı' konuşuluyorsa, gidişin iyi olduğu söylenemez. Bu noktada ışığı kimin kapattırdığı, yahut neden kapatıldığı pek de önemli değil; önemli olan sonuçlar kötü gelmeye başladığında geçmişte yaptığı onca mühim işin Aziz Yıldırım gibi kudretli, dediğim dedik bir başkanı dahi kurtaramayacağının anlaşılmış olması!

Galatasaray bir iki istisna dışında sezon içerisinde hoca göndermeyen sıra dışı bir kulüp ama burada bir parantez açarak soralım; eğer son iki haftada dörder golle gelen altı puanın yerine bir-iki puan alınmış olsaydı, Skibbe görevine devam edebilir miydi? Belki ederdi, fakat nereye kadar?

Eskiden anlaşmalara koydurulan yüklü tazminatlar yabancı hocalara uzun süreli dokunulmazlık sağladı. Başarısız olunan haftalarda kritiklerin dozajı arttığında 'Verin adamın parasını, hemen gönderelim' denirdi. Bugün mukavelelerde kaç milyon dolar yazarsa yazsın 'Ödeyin ve gönderin' denmeye başladı. Sabrı sevmediğimize, eleştirilere göğüs geremediğimize, kim gelse beğendiremediğimize göre yabancı hocaları yasaklamak en iyisi! Allah'tan adamlar Türkçe bilmiyor; yoksa yazılanların onda biri onları ruh hastası yapmaya yeter!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sağlam'dan Ferguson olur mu?

Çok değil yalnızca 2 hafta önce gazetelere 'Beşiktaş'ın Alex Ferguson'u olacağım' diye son derece iddialı bir demeç veren Beşiktaş hocası Ertuğrul Sağlam; hiç temenni etmeyiz ama muhtemelen Ferguson'un 10'da 1'i kadar süre bile takımın başında kalamadan Siyah-Beyazlı renklere elveda diyebilir.

Dile kolay tam 22 seneden beri Sir Alex Ferguson, Manchester United'ın başında ve heyecanını, disiplinini kaybetmeden, prensiplerinden taviz vermeden yolunda ilerliyor; hem de 67 senenin yorgunluğunu üstünde taşıırken. İlk kupasını Aberdeen ile 38 yaşında kazanan Ferguson, Avrupa'da varlığını hissettirdiğindeyse 42 yaşındaydı.

Ertuğrul Sağlam, kendisine son derece yanlış bir hedef seçmiş çünkü bırakın 20 seneyi, 10 seneyi bile devirebilecek bir hocayı bu topraklar çok zor çıkarır. Ferguson, Manchester'le ilk başarıyı tattığında 52 yaşındaydı ve kulübünde 7'nci sezonunu yaşıyordu. Kupasız geçen 7 senenin ardından ilk önce o hocayı göreve getiren ve kulübün başında tutan yönetimi alkışlamak gerek; değil mi?

Ancak yönetimin hakkını verdikten sonra Ferguson'un da hakkını yememek lazım! David Beckham'ın İngiltere dışına transfer olmasının beklendiği günlerde kurt hoca, kaptanından mukavelesini uzatmasını istemiş ve istediği cevabı alamayınca da Beckham'a önce kulübenin sonra tribünün yolu gözükmişti. Rivayetler muhtelif olsa da soyunma odasında Alex Ferguson'un Beckham'a fırlattığı ayakkabının yıldız futbolcunun yüzünde patlamasının ardından mukavelenin uzadığı hususu uzun süre adada konuşulup durmuştu. Ve tüm bunların neticesinde Real Madrid, Beckham'ı kadrosuna katabilmek adına milyonlarca Euro ödemek zorunda kalmıştı.

Hali hazırda sokaktan çevirdiğiniz 10 futbolsevere 'Dünyanın en iyi futbolcusu kim?' diye sorsanız, ekseriyetin cevabı 'Christiano Ronaldo' olur; geri kalanlar da Messi ya da Kaka der. Hatırlarsanız Ronaldo için yaz aylarında Manchester'e 120 milyon Euro gibi akıllara ziyan bir bonservis bedeli teklif edilirken, Ronaldo'nun gönlü ayrılmadan yanaydı. Sonra ne oldu; ne olacak kurt hoca üşenmeden, dünyanın en ünlü hocasıym demeden kalkıp Portekiz'in yolunu tuttu ve bire bir görüşmenin ardından Portekizli oyuncuyu kulübünde kalmaya ikna etti. Yani sizin anlayacağınız, takım çalıştırmakla, kupaları almakla büyük hoca olunmuyor; gerekeni yapmakla, dostun-düşmanın saygısını kazanmakla, kulübünün haklarını korumakla, kulübe ve oyunculara hükmedebilmekle efsane olunuyor.

Bu arada Ukrayna takımının yeterince etüt edilip edilmediğine, çıkan kadronun doğru olup olmadığına takılıp kalmadan bir hatırlatma yapmak istiyoruz. Beşiktaş'ı yıkan gol ilk goldü ve bırakın Hakan'ı; dünya üzerinde gelmiş geçmiş hiçbir kalecinin; ne Yaşin'in, ne İribar'ın, ne Banks'in ne de Buffon'un tesadüfen o direğe yakın yerde durarak pozisyon alması dışında o topu kurtarma şansı yoktu.

Velhasıl bugün basın toplantısı yapılsa da, iptal edilse de; bu yazı çıkana dek istifa gelse de gelmese de, başkan hocanın görevine son verse de vermese de artık önemi yok; yönetimin, taraftarın, basının genelinde desteğini yitiren bir hocanın Beşiktaş'ta uzun süre çalışabilme şansı yok denecek kadar azdır. Yerliye tahammül edemiyoruz, yabancıya sabır edemiyoruz; sonumuz hayırlara gelsin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sağlam başarısız değildi; peki başarılı mıydı?

Fatih Uraz 2008.10.10

Spor, siyaset, sanat, bilim derken aklınıza gelen-gelmeyen hiçbir saha yok ki, olayın içine duygusallığı karıştırmayalım. Birini gerçekten seviyorsak iki gözümüzü anında kapatıyoruz, sevmediğimize kusur bulmak içinse büyüteç ve mikroskop kullanıyoruz.

Ertuğrul Sağlam, başarılı ya da başarısız demek kolay değil çünkü öncelikle başarıdan ne anladığınızı açıklamanız gerekir. Kimine göre oyuncu yetiştirmek kimine göreyse kupaları toplamak başarı sayılabilir; öte yandan zaman faktörü de işin olmazsa olmazı. Hangi sürede nereleri hedeflemiştiniz, yüzde kaçına ulaşabildiniz sorusunu cevaplamamız gerekebilir.

Sonra çalıştığınız ülke de çok önemli; eğer Türkiye'de doğmuş ve belirli bir süre yaşamışsanız bu topraklarda 'Ahde vefa kavramının olmadığını ve yeri geldiğinde 24 saatin bile uzun süre sayılacağını' unutmamalısınız. Real Madrid etiketli Del Bosque hadi başarısızdı diyelim, hadi federasyona gönderdiğiniz mukavelenin baz alınacağını düşündüğünüzden ötürü ona tazminat ödemeyiz zannedip yanlış yaptınız diyelim; peki Tigana'yı nasıl açıklayacağız! İki senede iki kez Federasyon Kupası'nı kazanan, üstelik de halihazırdaki kadroya nazaran daha zayıf kadroyla kazanan Fransız'ı ülkesine göndermeyi nasıl açıklayacağız?

Öteden beri başkalarına yanlış yapanların bizi pas geçeceklerini düşünüp aldanmışsızdır çünkü hem tarih bilginiz milletçe zayıftır hem de kendimizi öncekilerden nedense farklı görüp durmuşuzdur. Beşiktaş başkanını elinize alıp sabahtan akşama kritize etseniz muhtemelen yüksek isabet oranına ulaşırsınız; ancak unutmayın ki Demirören bir günde böyle olmadı; göreve başladığı andan itibaren Beşiktaş'ı ister beğenin isterse beğenmeyin böyle yönetti. Tarzı, yönetim anlayışı, söylemleri, taahhütleriyle kırık karneye sahip bir başkanın UEFA finalinin hedeflendiği bir sezonda Avrupa'nın dışında kalınmasının hesabını sormayacağını zannetmek sizce de gerçekçi bir yaklaşım mıdır?

Dahası iki sezondan beri Demirören'i sevmiyorsunuz diye Sağlam ve Engin'in kefil olduğu yığınla futbolcuya on milyonlarca dolar para ödediğini unutmanız da adil olmayabilir. Camiadan şiddetli protestoların yükseldiği ve sabırların gerçekten taşıdığı anlarda Beşiktaşlılar gayet iyi bilir ki, o akıntıya kimse karşı koyamaz. Koca çınar Seba bile tribünlerden taşan öfkenin mağdurlarından değil miydi? Resmin iyi yanını görmek isteyenlerdenseniz geçen sezon Şampiyonlar Ligi'nde 6 puan alındığını, genç oyuncuların takıma kazandırıldığını, bu sezon Beşiktaş'ın henüz ligde mağlubiyetle tanışmadığını ileri sürebilirsiniz. Resmin kötü tarafını görmeyi arzu edenlerdenseniz geçen senenin kupasız bittiğini, dahası değişik bir averaj hesabıyla son saniyede Avrupa yolunun açıldığını, Liverpool'dan yenilen 8 golün daha acısının geçen hafta Ukrayna takımından alındığını söyleyebilirsiniz.

Şimdi görüldüğü kadarıyla Lucescu'dan boş kalan eller mecburiyetten Mustafa Denizli'ye dönmüş gözüküyor. Biliyorsunuz, tecrübeli teknik adam Fenerbahçe haricinde bir takımla şampiyonluğa ulaşamadı. Futbolcularına oyun alanı içinde büyük serbestlik tanınması, pozitif futbol sevdalısı olması, tecrübesi avantajlarken; idmanlarının yeterliliği devamlı tartışma konusu olmuştur. Eğer BJK, sezon başını iyi değerlendirmişse futbolcularını iyi motive etmesiyle tanınan Denizli; yorumculuğu esnasında gördüğü eksiklikleri kapatmada başarılı olabilir!

Beşiktaş'ın kadrosu lig için fazlasıyla yeterli ancak unutulmamalı ki Demirören ve yönetimine aileleri dışında kimsenin güveni kalmadı! Bununsa manası şudur; takım en kısa zamanda liderliği ele geçirip de sezon sonunu mutlu sonla tamamlayamazsa BJK tarihinde yeni sayfaların açılması kaçınılmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çanlar artık Aziz Yıldırım için çalıyor

F.Bahçe'den Ajda Pekkan'ın unutulmaz şarkısında söylediği gibi 'Kimler geldi kimler geçti' ancak 'Hiçbiri Aziz Yıldırım kadar az sevilmedi!' Oysa şarkının orijinali 'Hiçbirisi hasretini gidermedi, en güzeli senin kadar sevilmedi' diye devam ediyordu!

O kadar yoğun mesai, onca başarıyla kotarılmış iş, güçlendirilmiş finansman yapı, tesis atağı, dünya yıldızlarını transfer, amatör branşlarda atılan dev adımlar derken heykeli dikilmesi gereken bir başkanın içine sürüklendiği çıkmaz herkese ibret olmalı. 'Her şeyi ben bilirim, ben ne dersem doğrudur, önümüzü kesmek istiyorlar, bizi kısıkanıyorlar' tavırları içerisine giren bir insanın şimdiye kadar sevildiği görülmüş müdür ki, bundan sonra görülebilsin! Kimse kimseyi sevmeye mecburiyetinde değildir, kabul; ancak durduk yerde onunla bununla tartışmanın, kışkırtmanın ne gereği var ki! Dahası sempati kazanmaya çalışmanın kime zararı dokunmuş ki, Aziz Yıldırım'a dokunsun!

Bu sezon tribünlerden yükselen hoşnutsuzluk seslerini taraflar nasıl açıklamaya çalışırsa çalışsın bizce hadisenin özeti şudur: Ortada seilmeyen, tasvip edilmeyen, sinirli, aşırı dominant bir başkan var ama işler iyi giderken kimse yürüyen arabanın tekerine çomak sokmak istemiyordu! Şimdilerdeyse ne gidişat iyi ne de gecenin ardından güneşin ne vakit doğacağı; öyleyse gerçeklerle yüzleşmenin tam zamanı!

Fenerbahçe başkanlığını bıraktıktan sonra korkumuz odur ki Aziz Yıldırım bazı gerçeklerin ancak farkına varabilecek. Sokaklarda normal vatandaş gibi dolaşırken vatandaşların sevgisine ve ilgisine mazhar olabileceğine doğrusunu isterseniz ihtimal vermiyoruz. Fenerbahçe'nin menfaatlerini korumaya çalışmanın diğerlerinin ayaklarına basmak demek olmadığını keşke görev başındayken idrak edebilse, keşke daha sevecen olabilse, keşke rutin işlerle kendini harap etmese, keşke söz ve tavırlarını nezaket süzgecinden geçirebilse!

Diğer köklü İstanbul kulüplerine objektif gözlerle bakmayı bir başarabilse inanıyoruz ki bazı acı gerçeklerin farkına varabilme şansını yakalayacak. Şöyle ki, belki Süleyman Seba'nın Beşiktaş'a verdiği nispette kulübüne büyük hizmetler verdi ama görevini devrettikten sonra Seba'nın gördüğü saygının onda birini görür mü, görmez mi belli değil! Özhan Canaydın'ın başkanlığı tartışmaya açtı ancak asaleti, kibarlığı, zarifliği dillere destandı; Aziz başkanın arkasından sizce 'Ne zarif, ne bilgili, ne hoşgörülü insandı' diyecek tek bir fani bulunabilir mi? Kendinden önceki Başkan Ali Şen'in tarzını, söylemlerini, icraatlarını beğenen-beğenmeyen yığınla insan bulabilirdiniz ama sempatik olmadığını, karizmatik olmadığını söyleyen kimseye kolayına rastlayamazdınız. Korkarız kıyaslanacağı tek başkan Yıldırım Demirören olur ki; hal ve tavırlarıyla değil de Fenerbahçe'ye kazandırdıklarıyla bu da hiç adil değil!

Aziz Yıldırım'a vakti zamanında Malcolm Allison'un başına gelen bir olayı hatırlatmak isteriz. Büyük ümitlerle ve dev transferlerle sezona başlayan Allison'un takımı ilk 5 maçta 0 puan çekince kulübün başkanı onu çağırarak 'Seni endişelendiren konu mukavelenin 3 yıllık olması mı?' deyip cevabı beklemeden mukaveleyi 5 seneye uzatmış, takım da çabucak toparlanıvermişti! Bunu niye mi hatırlattık; doğru ya da yanlış (bizce yanlış değil) ünlü bir hocaya takımı teslim ettikten sonra bu denli sabırsızlık niye? Bazen maç bazen sezon kaybedilebilir ancak verilen kararların arkasında durmak kulüplere ve onu yönetenlere saygınlık getirir. Büyük kulüpler dolduruşa gelmez, anlık kararlar vermez; değil mi Aziz başkan!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fatih Terim sihirbaz değil ki!

Yeri geldiğinde Çek Cumhuriyeti gibi güçlü bir ekole ve sağlam fizik yapısına sahip takıma karşı 15 dakikada 2-0'dan maç çevirebilen, Almanya gibi olağanüstü tecrübeye sahip bir ekibe 9 önemli eksikle kafa tutan ekibimizin Malta ve Moldova'nın ardından dünya üzerinde esamisi okunmayan Estonya'ya karşı da iki puan kaybetmesi şaşırtıcı.

Topla fazla oynamak, rakip kaleye sayısız şut atmak-korner kullanmak, sahaya hakim olmak elbette önemli; ancak ne yazık ki istenen netice alınmayınca istatistik üstünlükler anlamını yitirebiliyor.

'Rakibi küçümsedik, zemin futbol oynamayı güçleştiriyordu, sakat oyuncular aradık, bir puanın üzerine yatmaya çalıştılar, üzerimize dahi gelemeler' gibi mazeretlerin arkasına çok şükür ki artık saklanmaya çalışmıyoruz. Gerek futbol kültürümüzün artışı gerek uluslararası platformda alınan başarıların getirdiği özgüven bize hem oyunun kurallarını özümsetiyor hem de gereksiz özürlerin arkasına saklanmamayı öğretiyor.

Fatih Terim ismi kanaatimiz odur ki gereğinden fazla ön plana çıkarılıyor. Ne kadar iyi olursa olsun bir hocanın takımına vereceği şeyler sınırlıdır; her ne kadar kimileri teknik adamlara ekstra görevler yüklemeye çalışsa bile netice itibarıyla iş futbolcuların kafalarında ve ayaklarında şekillenir. Fatih hoca sihirbaz değil, diğer tüm hocaların da olmadığı gibi!

Ezelden beri nedense motivasyonun gücünü abartmışızdır; gücün, stratejinin, birbirini anlayan ve tamamlayan oyuncuların, yüksek teknik kapasiten olmadıktan sonra sabahtan akşama eskilerin deyimiyle futbolcularını doldursan, yenilerin deyimiyle motive etsen ne değişir ki? Galatasaray'ın UEFA Kupası'na uzandığı yıllarda Fatih Terim'in soyunma odasında söylediği iki can alıcı cümlelerin futbolcuları şahlandırdığı dilden dile anlatılıp durunca galiba birileri etkilenmiş! Tabii ki bu gerçek değildir; hocanın oyuncularına mutlak surette etkisi oluyordur ama düşünüldüğü oranda değil. Tuncay, Nihat, Hamit gibi Milli Takım forması altında kulüp takımlarına göre daha yüksek verimle oynayan tecrübeli ayaklara, görüldüğü gibi Estonya gibi sıralamada hayli altlarda yer alan takımlara karşı dahi şiddetle ihtiyaç duyuluyor. Biz bilhassa Hamit'in kimi zaman görünen kimi zaman görünmeyen kahramanlardan olduğunu düşünüyoruz.

Milli Takım oyuncusu diye bir kavramın varlığına inananlardanız; bazı oyuncular ligde ne denli üstün performans gösterirse gösterebilir aynı başarıyı milli maçlara taşımakta güçlük çekmiştir. Ancak hayalinizde bu kurgulamayı yapamazsınız; örneğin Mehmet Yıldız'ı en az 4-5 maç kendisini gösterebilecek zamanı vermeden kulübüne geri gönderemezsiniz. O kadar eksiğin olduğu bir ortamda Halil tercihi elbette doğruluğu tartışılmayacak bir seçimdir; ama Estonya karşısında Mehmet Yıldız gibi topu iyi saklayan ve gol şansı olan bir oyuncu maçın gidişatında kolaylıkla düşünülebilirdi. Tamam; Fatih hoca kazanmayı sizden, bizden daha çok ister ancak bazı oyunculara ister kabul etsin ister etmesin sanki önyargıyla yaklaşıyor gibi!

Son maçı iş kazası gibi algılamak ancak Belçika ve Bosna Hersek'in de Estonya önünde puan yitirmesiyle mümkün olabilir. Küçük takımlara karşı puan kaybetme alışkanlığımızın devam ediyor oluşu ikincilik yarışının çetrefilli geçmesini kaçınılmaz kılıyor. Gol fırsatlarını heba etmeyi zayıf-güçlü fark etmez her ekibe karşı gol pozisyonu vermeyi sürdürdüğümüz müddetçe, duran toplardaki zaafımız da dikkate alındığında anlaşılıyor ki son maça kadar rahat olamayacağız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aman dikkat; kulüplerin topu patlayabilir!

Tüm dünyaya dalga dalga yayılan ve sarsılmaz sanılan dev şirketleri, bankaları yerle bir eden son ekonomik krizin futbolumuzu etkilemeyeceğini düşünmek aşırı iyimserlik olur. Bu sebeple futbol federasyonundan kulüplere, futbolculardan teknik adamlara, spor basınından kulüp yöneticisine varıncaya kadar atılan ve atılacak adımları düşünüp tartmakta yarar var.

Öncelikle konuyu açmadan son günlerde gündemi oluşturan 'Fatih Terim'e ödenen maaşın azlığını-çokluğunu' tartışmak gerek. 'Futbol Federasyonu özerktir ve kendi gelirlerini istediği biçimde harcar' anlayışı sakat bir anlayıştır, gereksiz zorlamadır. Evet, federasyon özerktir ancak federasyonun 'nasılsa ben kazanıyorum' diyerek keyfe keder o paraları harcama hakkı yoktur; elbette hukuki yönden değil ahlaki yönden! Kaldı ki federasyonun asıl görevi birilerinin değil herkesin kazancını artırmak; özellikle de futbolu yaygınlaştırmak ve sağlam temeller üzerine oturtmaktır.

İki sene daha mukavelesi bulunan Terim'e yangından mal kaçırmaya aşırı iyileştirmelerde bulunmanın anlamını bulmakta zorlanıyoruz. Yediden yetmişe herkesin sıkıntılı bir dönemece girdiği şu günlerde zaten mukavelesi bulunan bir hocayla, üstelik de ağızlara sakız olunarak nikah tazelemeye çalışmak hak etmediği halde Fatih Terim'e de eleştiri oklarını yöneltiyor ki, hem gereksiz hem anlamsız. Sonra ne malum gruptan çıkacağımız; ya maazallah korkulan olur ve Türkiye finallere katılamazsa başarısız duruma düşecek bir hocaya neden kamu vicdanını yaralayacak para boşu boşuna ödenmiş olsun ki! Terim'in kulüplerde çalışırsa Milli Takım'dan fazla kazanacağı hususu muhtemelen doğru olsa bile; 'ben para konuşmam' diyen bir hocanın hassas dengeleri dikkate almasında fayda var.

Dünyanın en büyük bankalarının, şirketlerinin etkilendiği bir ortamda Türk futbolunu destekleyen sponsorların hesaplarını, kitaplarını masaya yatırmaları, gerekirse bazı kısıtlamalara gitmesi bizce kaçınılmaz. Hatta korkumuz odur ki, kriz beklenenden uzun sürerse naklen yayın gelirlerinde dahi indirimler gündeme gelebilir. Yüz milyarlarca doların havada uçtuğu ve buharlaştığı bir zaman diliminde zaten pamuk ipliğine bağlı kulüplerin kriz masası kurmasını kendilerine hararetle tavsiye ediyoruz. Fener, Beşiktaş ve Galatasaray dahi ekonomik gidişattan beklenmedik darbeler yiyebilir. Türkiye'de şartlar, gündem ve dengeler bilindiği üzere çok kolay değişir! Ne Demirören ne Yıldırım ne Polat sanmıyoruz ki şimdilerde geçmişte olduğu gibi bonkör harcamalar yapabilsin.

Federasyon Terim'in maaşını yeniden düzenleyeceğine kulüplerden kapsamlı borç listesi istese ve aşırı borçlu kulüplere transfer yasağı getirse kötü mü olur? Kulüpler Birliği acil toplanarak kendi aralarında centilmenlik anlaşması yapsa ve fiyatları-masrafları aşağıya çekmenin yollarını arasa fena mı olur? Milli Takım hocası bugün itibarıyla görevinden ayrılrsa iyi-kötü muadili bulunur; ismi ne olursa olsun yıldız futbolculardan birisi yurtdışına transfer yapsa öyle ya da böyle yeri doldurulur; ancak kulüpler batacak olursa ne yapılacağını bilen bir kişinin aramızda yaşadığını tahmin edemiyoruz.

O nedenle Skibbe ve Aragonés'i her gün gönderip ertesi gün geri getirmeyi, Terim'in maaşını her saniye değişik oranda artırıp eksiltmeyi bırakarak ciddi işlere konsantre olmakta, fikir üretmekte fayda var. Zor günler kapıda!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mustafa Denizli, Beşiktaş'ın ilacı mı?

Aslında zor gibi gözüken 'Denizli, Beşiktaş'ın ilacı mı?' sorusunun cevabı sanılanın aksine basit ancak cevap vermeden önce kontra bir soruya ihtiyaç var; hangi Denizli'den bahsedeceğiz?

İnsanlar, devletler, şirketler, takımlar derken fani olan her şeyin ama uzun ama kısa bir hikâyesi var, bir gelişimi, bir bitişi var. Başlıyorsunuz, geliyorsunuz, inişler-çıkışlar yaşıyorsunuz ve gong vurunca da sahneden çekiliyorsunuz. Mustafa Denizli, 1980'li yılların ortasında hatırlanacağı üzere futbol dünyamıza hızlı bir giriş yapmış, kılık-kıyafetiyle, iddialı konuşmalarıyla, duruşuyla, sunumuyla, değişik motivasyon yöntemleriyle şöhret basamaklarını çabucak tırmanıvermişti.

Jupp Derwall'ın yanında antrenörlük macerasına atılması onun açısından büyük bir şans olmuştu; ne var ki vakit geçirmeden kendi kanatlarıyla uçmayı öğrenerek farklılık sinyalleri verdiği de göz ardı edilemez. 1986 senesinde Derwall'ın Milli Takım'ın başına getirilmesi ve sayılı haftalar içinde sudan bir bahaneyle görevi bırakması zamanın Galatasaraylı federasyon başkanının atraksiyonu gibi görülmüş, o dönemlerde sert eleştiriler almış, yadırganmıştı. Hiçbir kademede tek başına takım sorumluluğu üstlenmemiş bir hocanın Ay-Yıldızlı ekibin başına geçmesi tasvip edilmemişti.

Sonrası bilinen bir hikâyedir; aşırı iddialı demeçlere karşın onunla çıkılan resmi maçlarda yalnızca İngiltere'den puan alınmış, son Yugoslavya karşılaşmasına kadar gol dahi atılamamıştı. 1989 senesinde Galatasaray'ın Şampiyon Kulüpler Kupası'nda yaşadığı yarı final hiç şüphesiz kariyerinin zirvesi olmuştu. Zaten Milli Takım'la yaşadığı çeyrek final ile Fenerbahçe'yle kazandığı lig kupası dışında Almanya'dan Kocaeli'ne, Manisa'dan İran'a başarı kazandığını iddia etmek zor.

Piyasada eli-yüzü düzgün, iki kelimeyi doğru-dürüst konuşan adam sayısının azlığıyla, basının güçlü kalemleriyle tesis etmiş olduğu sıkı dostluk ilişkileri hemen her dönem aranan bir isim oluşunun temel nedenleridir. Ancak futbolu bildiğini, hem de iyi bildiğini, güvendiği oyunculara sınırsız opsiyon tanıdığını, bir şeye inanmışsa kimseye aldırış etmeden bildiği yolda yürüyeceğini söylemeden geçmek olmaz. 20 küsur sene önce Samsunspor'da kadro dışı bırakılan Savaş'ı, yapılan onca negatif kritiğe, maç eksikliği handikabına karşın Milli Takım'a çağırmaya ve oynatmaya devam etmişti.

Rakipleri gözünde asla büyütmemesi, oyuncularını sahada ve özel hayatlarında özgür bırakması, her maça kazanma arzusuyla başlaması artılarıyken, kendisinin de oynadığı çift kale maçlarına olan tutkusu ile idman temposunun düşüklüğü el freniydi! Yurtdışına maça gittiğimizde 'Canınız ne istiyorsa yapın; ister sinemaya gidin ister tiyatroya, isterseniz gezin, yeter ki alışveriş yapmayın' deyişini daha dün gibi hatırlıyoruz. Uzun kampların stresini dağıtmak için her akşam değişik bir mekanda yemek yenilmesi, bir etkinliğe katılması onunla başlamıştı desek yeridir.

Ancak son senelerde gelen mesajlar vakti zamanında 'Statükoya meydan okuyarak, kanıksanmış alışkanlıkları yerle bir ederek' haklı bir üne kavuşan Denizli'yi, geçen yılların hayli değiştirdiğini söylüyor. Nerede zamanında federasyon başkanına dahi posta koyabilen Denizli; nerede kendisi hakkında ağır laflar sarf eden Demirören'in gel demesini ikiletmeyen Denizli!

Her şeye rağmen yeniden doğabilir çünkü Ertuğrul Sağlam futbol bilgisini ve kişiliğini Beşiktaş'a bir türlü yansıtamamıştı. Denizli'nin ise en iyi bildiği iş futbolcuları havaya sokmaktır; eğer Denizli kariyerinin ilk yarısında olduğu gibi hocalık yaparsa Beşiktaş uçar; kariyerinin ikinci yarısı gibi hocalık yaparsa Demirören-Denizli ikilisinin el ele Akaretler'i terk etmesi yakındır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya Türkçe öğrensinler ya konuşmasınlar!

Maç sonlarında sıcağı sıcağına önlerine uzatılan mikrofonlara 'Topu topu 100 kelime kullanarak konuşan, daha doğrusu konuşmaya çalışan futbolculardan, hocalardan, yöneticilerden hepimize gına geldi!'

İnanıyoruz ki normal bir insan saçmalamak maksadıyla dahi ağzını açsa, o güzelim lisanımızı bu kadar katledemez.

'Maçı kazanmayı çok istiyorduk ama olmadı; artık önümüzdeki maçlara bakacağız' muhabbetleri bitiyor 'Bu mağlubiyeti en kısa zamanda unutturacağız' geyiği başlıyor. 'Top bizi sevmedi' safsatası bitiyor 'Bu mağlubiyet bizi yolumuzdan çeviremez' atmasyonu başlıyor. Kimse sorunun muhatabından sular seller gibi akıcı Türkçeye, doyurucu, ikna edici cevaplar beklemiyor olsa da, insan hiç olmazsa utanma belasına meramını anlatmanın yolunu arayıp bulmalı, değil mi!

Mustafa Denizli'nin Kayseri'de bırakılan 3 puanın ardından söylediklerini dinleyince göz bebeklerimiz dumura uğradı desek sanırsız yalan olmaz. 'Rakibe pozisyon vermeden kalemizde golü gördük, oyuncularımın genel anlamda memnunun, rakip bizden daha çok kazanmayı istedi, bu mağlubiyet bizi hedefimizden saptıramaz, Beşiktaş'a yakışır bir oyun oynayamadık, kazanma isteğimize rağmen bunu gerçekleştiremedik, bazen kazanmayı başaramazsınız!' Şu sözlerdeki ahenge, uyuma bir bakar mısınız; sanki aşk, intikam, mutluluk, mutsuzluk, zenginlik, fakirlik derken hemen her konuya bir parça değinen ancak ne söylediği, ne anlattığı bir türlü anlaşılamayan eski Türk filmleri gibi!

'Pozisyon vermediyseniz ve de kendi kalenize de gol atmadıysanız nasıl yenildiniz, takımdan genel anlamda memnun olduğunda Beşiktaş'a yakışmayan oyun nasıl olur; mağlubiyetler hedeften saptırmıyorsa galibiyetler mi hedeften uzaklaştırır?' diye sorsak umarız ayıp etmiş olmayız. Bir de düşünün ki bu konuşmayı yapan adam futbolumuzun entellerinden ve de büyük bir tecrübeye sahip. Oysa Mustafa Denizli, hocalık yapmadığı günlerde kaleme aldığı makalelerde gayet güzel yazılar yazıyor, yerinde tespitler yapıyordu. Ya futbol oyunu televizyondan, tribünden seyredilince farklı gözüküyor ya da sorumluluk almadan akıl vermek, eksiklikleri görmek daha kolay!

Hatırlarsanız geçen sezon Liverpool'dan 8 gol yenmişti ve Siyah-Beyazlı ekibin hocasından futbolcusuna kadar hemen herkes 'Bu hafta ligde alacağımız galibiyetle Liverpool yenilgisini unutturacak, kendimizi affettireceğiz' diye akıllara ziyan demeç vermişti. Anlamakta zorladığımız husus, olayları aynı sıkletler içinde neden değerlendirmeye çalışmadığımız noktası. Avrupa'da fark yemişseniz telafiyi ancak Avrupa'da yapabilirsiniz. Örneğin son maçta Porto engeli aşılmış ve gruptan çıkmış olsaydı o maç telafi edilmiş, en azından acısı hafifletmiş olabilirdi; gerisi hikayedir; aynen Denizli'nin iki gün önce söyledikleri gibi.

Neyin özlemini çekiyoruz, biliyor musunuz; yenildiği zaman 'Oyun planım ve öngörülerim tutmadı; futbolcularımdan önce bir suçlu aranacaksa o ben olmalıyım, kaybettığımız bu puanları muhakkak çok arayacağız, galiba nokta atışı transferler yapamadık, sorumluluğu ben üstleniyorum' diyebilen 'A kalite insanları' görebilmek. Yabancı bir hocanın en azından başlangıçta bazı geçerli mazeretleri olabilir; doğduğu günden bu yana bu topraklarda soluklanan, hemen tüm maçları bir şekilde izleyen insanlarınsa ağızlarını açmaması gerekir.

Ligin çok su götüreceği apaçık belli ve muhtemelen en iyi değil en az kötü olan ilerleyen haftalarda avantajlı konuma geçecek. Anadolu takımları şimdi bir şeyler yapamazsanız, ne zaman yapacaksınız?

Golü alışılmadık şekilde atarsan ne olur?

Fatih Uraz 2008.12.02

1970'li, 1980'li yıllarda hangi akla hizmetle kurulduğu belli olmayan Amatör Milli Takım uygulaması dünya genelinde bir hayli popülerdi.

Belirli bir yaşı'n altında oyuncular eğer profesyonelliğe geçiş yapmamış iseler Amatör Milli Takımı'nda oynama hakkına sahiptiler.

Ancak bugün için o milli takımın neden lağvedildiğini değil hafızamızdan hiç silinmeyen bir kareyi, bir golü anlatmak ve üzerinde yorum yapmak istiyorum. İtalya'ya uzanarak nizami atılan ancak ahlakî olup olmadığı vakti zamanında hayli tartışılan sıra dışı bir golü, pozisyonunu ve sonrasını önce bir dinleyin; sonra fikrinizi söylersiniz.

Yaklaşık 35 sene önce İtalya Amatör Milli Takımı'nın santrforu, rakip kaleciyle karşı karşıya kaldığı anda güzel bir çalımla onu terse yatırdıktan sonra topu filelere gönderdi. Maçın hakemiyse eliyle orta saha yuvarlağını göstererek golü verdikten sonra hızlı adımlarla oyuncunun yanına yaklaştı ve en ufak bir tereddüt dahi göstermeden onu oyundan atıverdi. Görünüşe göre ortada kırmızı kartı hak edecek bir durum olmadığı gibi, muhtemelen kural kitabında da konuyla direkt alakalı bir düzenleme yoktu; ancak belli ki maçın hakemi sergilenen hareketi görmezden gelmeyi içine sindirememişti.

İtalyan oyuncu, kaleciyi ekarte ettikten sonra gol çizgisi üzerinde topu durdurmuş, sağına soluna bakarak kimsenin onu takip etmediğinden emin olduktan sonra; topu havaya kaldırıp birkaç kez saydırmış, akabinde de vücudunun arkasını dönerek kaba etleriyle meşin yuvarlağı ağlara yollamıştı. Şimdi kendinizi bir an için hakemin yerine koyun ve kararınızı verin; kural kitabında tanımı yapılmamış bu hareketi 'futbol zaten başlı başına bir şovdur ve ekstra hareketler o şovun vazgeçilmez unsurlarıdır' deyip geçer miydiniz; yoksa 'bu hareket rakibi aşağılamak, hakaret etmek, onunla dalga geçmektir' deyip sarı ya da kırmızı kartınızı cebinizden çıkarır mıydınız?

Geçen sene hatırlarsanız Sivaslı Balili'nin korner bayrağının yanında yaptığı hareketler devlet televizyonunda sert ifadelerle protesto edilmişti. İki gün önceyse Lincoln'ün yaptığı hareket bu kez Hacettepe hocası Erdoğan Arıca'yı öylesine çileden çıkarttı ki, az daha tecrübeli teknik adam Brezilyalı yıldızla fizikî temasta bulunacaktı. Biz bu ülkede kale direkleri arasından geçerek gol olan topu iptal ettirmek adına kramponlarıyla kale ağlarının yanını yırtarak hakemi aldatanları, kendisinin ahlakına güvenerek penaltı mıydı diye soran hakeme yalan cevap vererek puan hırsızlığı yapan oyuncular, saha içinde gelene gidene galiz küfürler sarf ettiği halde beyefendi sporcu diye lanse edilenleri, dirseği atıp tekme bastığı halde centilmen futbolcu diye takdir görenleri fazlasıyla izlediğimizden ötürü olup-bitenlere şaşırmıyoruz. Şaşırmıyoruz ama üzülüyoruz; zira kazanırken her şeyi mubah gören anlayış yediden yetmişe ruhumuzu esir almış durumda.

Örneğin kasım ayı içinde küçük satranççıların yurtdışında elde ettikleri neticelere sevinemedik; çünkü sandalyeye oturduğu zaman ayakları yere değmeyen küçücük bir kızın, çok değil 6 ay önce ülke içinde düzenlenen bir turnuvada babasından kaş-göz-baş işaretleriyle kopye aldığına şahit olmuştuk. Erdoğan hocanın o sinirli halini görünce ise seneler önce onu çıldırtan başka bir kareyi hatırladık; 0-0 süren maçta rakip oyuncu sakatlanınca hocanın takımı topu taca göndermiş, centilmenlik ruhundan bîhaber karşı ekip oyuncusuysa Erdoğan hocanın oyuncularına vermesi gereken topu ağlara göndermiş, maç da 1-0 bitmişti. Erdoğan hocanın 'Böyle oyuncuların lisansını yırtmalı!' deyişini hiç unutmuyoruz.

Neylersiniz ki 'Oyuncunun terbiyesiz, hakemin aciz olduğu beldelerde bırakın saha içinde içtihat yapmayı, var olan kurallar bile uygulanamaz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hangi takımın tabutunda yatmak istersiniz?

Fatih Uraz 2008.12.05

İnsanoğlunun yaratıcı fikirleri karşısında durabilmek ne mümkün! Taraftarlarından gelen yoğun isteğe dayanamayan kulüp yönetimi federasyona başvurarak gereken izni alınca cenaze düzenleyici bir şirket tabutların içine ve dışına Red Sox logosunu yazmaya başlamış!

Rahmetli babaannemiz yaşıyor olsaydı 'Başımıza taş yağacak; ne günlere kaldık!' diye feryadu figana başlardı. Zaten, nurlar içinde yatsın, ninemiz, Neil Armstrong'un Ay'a ilk adımını attığı dakikaları da radyonun başında dinlerken 'Kimsenin Ay'a filan gittiği yok; dünyada bir yeri bize ay diye yutturuyorlar.' diye kendinden son derece emin bir şekilde konuya açıklık getirmişti!

Cenaze törenlerinde yaslı ailelerden gelen talep sonucunda eskiden ancak gönül verdikleri takımlarına ait küçük hediyelik eşyalarla gömülebilen Boston Red Sox taraftarları, artık ebedi uykularını armalı tabutlarda uyuyabilecekmiş! Tabutun resmini alıcı gözle inceledik, hakikaten etkileyici; ancak kişisel fikrimizi sorarsanız öte tarafta işe yarayacağını hiç zannetmiyoruz. 'İşte kapitalizm bu!' özdeyişini bundan daha iyi anlatabilecek örnek galiba bundan sonra zor çıkar!

Aslında bizi ilgilendiren konu, dışarıda gördüğü hemen her şeye gözü kapalı evet diyen ülke insanımızın bu gelişmeyi nasıl yorumlayacağı noktası! Malumunuz üzere bizde ölene kadar insanlara sallamak serbesttir; ne zaman ki hak vaki olur; sonrasında rahmetliyi bir melek ilan etmediğimiz kalır! Çünkü gidenin arkasından konuşmak günahdır; oysa yaşayanın arkasından kötü şeyler konuşmak da günahdır, ayıptır. Her nedense yurdum insanı 'Kâfir diye astığını şehit diye gömmekte!' asla tereddüt göstermez.

Attıkları yanlış adımlarla kulüplerini uçan kuşa borçlu hale getiren yöneticiler bizce zaman geçirmeden bu konuya el atmalı! Neden mi? Alın elinize bir kamera ve sırasıyla düğün, nişan, sünnet, bayram, doğum gibi mutlu anları kaydedin; sonra aynı kamerayı gönül verdiği takımı, rakibini futbol ve skor yönünden ezerken aynı insanların yüzüne yeniden tutun; hangisinde daha tutkulu, coşkulu, mutlu olduğuna dikkatle bakın; sonuca şaşacaksınız! Öyleyse dinî açıdan bir sakıncası yoksa kulüplerimiz bu tabut işinden büyük paralar kazanabilir. Hatta inanıyoruz ki garibanlar dahi boğazından kısıp, âşık olduğu takımın tabutuyla âlem değiştirmeyi tercih edebilir!

Hadi bir akıl daha verelim de, bayram arefesinde yöneticiler sevin sin! Mademki maç seyretme kimi erkeklerin yaşamdaki en büyük gayesi; öyleyse tabutun içine televizyon koymanın da tam sırası! Hani utanmasak 'Digitürk'e de abone olun!' diyeceğiz ama bir husus bizi korkutuyor: Yazılı ve görsel basında bazen öyle acımasız eleştiriler yapılıyor ki, maazallah tabutun içinde ters dönmek ihtimali dahi gündeme gelebilir!

Tabii akıl vermek kolay da işe yarar akıl vermek zor; Amerika'da öldükten sonra koyulduğunuz tabut hem kaliteli hem de pahalı; bizdeyse biliyorsunuz tabutlar neredeyse portakal kasasını andırıyor! Yani Fener, BJK arması üstünde pek fiyakalı durmayabilir; öyleyse ilk işi olarak kaliteyi ve fiyatı artırmalı ki, sonradan görme zenginler ile kendisini takımının aşkından gayri hayata bağlayan şeyi olmayan garibanlar paraya kıyabilsin; kulüp armasının ve logosunun cazibesi ortaya çıkabilsin! Hatta kulüpler bu tabutları bizzat ürets in ve en pahalı

tabutları alan taraftarların cenazesine futbolcular da katılsın! Yüz bin dolarlık tabut alana örneğin Selçuk gider, beş yüz bin dolarlık tabut alanın cenazesine ise Roberto Carlos katılır!

Ama naçizane fikrimizi sorarsanız bizce dünyada iyi işler yapıp kalp kırmamaya özen gösterin; tabutun kalitesini ve logosunu boş verin; 400 küsur gramlık topa duyduğunuz sevgiyi de makul sınırlarda tutun; malumunuz hayatta çok daha önemli işler var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emre büyümeli, taraftar haddini bilmeli!

Fatih Uraz 2008.12.10

İtalya ve İngiltere gibi futbol devi iki ülkede top koşturmuş, Galatasaray forması altında büyük başarılarla imza atmış, Milli Takım kaptanlığına kadar yükselmiş Emre Belözoğlu'nun adı son senelerde futboluyla değil de; 'basın tribününe yaptığı hareket, sakatlıkları, beklentilerin altında kalan performansı, taraftarla atışması' ile gündeme geliyorsa, ortada görmezden gelinmemesi gereken sorunlar var demektir.

Futbolun birkaç istisna ülke dışında dünyanın hemen her köşesinde ilgi odağı olması dikkat oklarını futbolcu ve teknik adamlara yöneltiyor. Toplumun gözü önünde olan insanların kendilerine yöneltilen ilgiye elbette kayıtsız kalmaması gerekir. Üzülerek ifade etmek gerekirse basınla futbolseverlerin nerede duracağını bilememesi ortamı fazlasıyla geriyor. Ancak o gerginlik hiçbir şart altında taraflara fiziki teması ve hakaret etme hakkını vermez, vermemeli.

Kötü sözleri işitmeyi kimse istemez ancak sporcu da bilmeli ki 'toplumun tümünü eğitmek' onun asıl görevi değil. Biz örnek modellerden vazgeçeli çok oldu; sporcu abartılı hareketlerden kaçsın, yeter diyenlerdeniz! İlginçtir; ne vakit sporculara 'Küfürleri niye ciddiye alıyorsunuz? Kötü söz sahibinindir, hem sonra o sözler sevdiklerinize ulaşmıyor' desek anında kimilerinden 'İnsan şerefi için yaşar!' tarzında yakınmalar geliyor. Şeref, ahlak, haysiyet, terbiye hayatın tabii ki olmazsa olmazları da, kötü sözleri ciddiye almamakla o değerli kelimeler arasında ilişki kurmakta zorlanıyoruz. Dikkat edilirse olayı kişiselleştirmiyor ve bir camia çatısı altında mücadele veren insanlara karşı yöneltilen, terbiye sınırları dışına taşan toplumsal hakaretlerden dem vuruyoruz.

Düşünsenize Denizli Havaalanı'nda vuku bulan sataşma hadisesi sonrasında Emre 'Yapmamalıydım ama kimse bana hakaret edemez.' diyor. Orasına ne şüphe Emre; kimsenin seni rencide etme hakkı olabilir mi? Ancak insanlar senin yumuşak karnını öğrendikten, hassasiyetlerini anladıktan sonra, ileride kasıtlı biçimde aynı provokasyonları tekrar ettiğinde ne yapacaksın?

Kim bilir seni sevdiklerinden dolayı kaç bin kişi oğluna Emre adını koymuştur. Ama sen de bir parça daha duyarlı olmalısın; örneğin Galatasaray formasını giyerken Fenerbahçeli olduğunu kamuoyuna asla deklare etmemiştin; Fener'e geldiğinde de söylemesen ne olurdu? Ne olacak; şu anda daha çok Galatasaraylı taraftar seni sevmeye devam ederdi, daha az Galatasaraylı kalemin hedefi haline gelirdin. Sen sıradan bir futbolcu değilsin ki, yeni takımının tribünlerinde sempati toplamak için çocukluk yıllarına ait ifşaatlar yapasın!

Son Denizli maçında saha içinden ve çevresinden gelen haberler neyse ki Türk futbolu ve Emre adına sevindirici. Attığı güzel golle gelen 3 puan ve arkadaşlarını motive etmede gösterdiği hüner övgüye layık. 'Yapılan sataşma onu motive etti' tarzında yaklaşımsa zannımızca yersiz olur, yanlış olur. O kaliteye sahip herhangi bir oyuncu sakatlık handikabını aştıktan sonra mutlaka bir yerden yine çıkışa geçer nasılsa; iş ki bedenen ve ruhen müsabakaya hazır olunsun.

Öte yandan taraftarlar da bir şeylerin acısını futbolcudan çıkarma ucuzluğuna son vermeli. Takım desteklemek demek oyuncuya hakaret etmek, kavga etmek, aklına her geleni söylemek demek değildir. Ama o kadar akılsız adam ortada dolanıyor ki, onları eğitmeye ne ömür yeter ne de sabır; öyleyse kısa vadede futbolculara aklı selim tavsiye etmeye devam!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne işin var orada Volkan?

Fatih Uraz 2008.12.12

Senelerden beri hakkında iyi niyetle yazılıp çizilenlere gram aldırış etmeden bildiğini okumaya devam eden Volkan'ı, korkarız Dinamo Kiev maçı da kesmeyecek!

O futbolun içinde kaldığı müddetçe ondan benzer çıkış ve pozisyon hatalarını izleyip izleyip hayıflanacağız; ancak korkarız bunun Fenerbahçe'ye bir faydası dokunmayacak.

İsterseniz öncelikle geçmişe takılıp kalmadan son Dinamo Kiev maçını bir hatırlayalım: Orta sahadan final pası atılacağı anda uzunca bir sürenin ardından Volkan ilk defa doğru yerde pozisyon almış, genelde yaptığı gibi kale çizgisinin içine yaslanmamıştı. Ensantaneye dikkat ettiyseniz Fener defansının arkasına erken sarkan oyuncu ofsayt konumuna düşünce takım arkadaşı Milevskiy akıllı davranıp topu sol kanattan gelen Eremenko'nun önüne bıraktı. Biliyorsunuz kalecilikte saniyeler, hatta saliseler dahi büyük önem taşır ve genellikle ilk alınan karar en doğru karardır. Ancak burada bir parça şanssızlık faktörünü de göz ardı etmemek gerek; çünkü top Volkan'ın beklediği yere gelmiş olsa büyük ihtimalle topa ilk temas ondan gelecekti. Neylersiniz ki topun umulanın tersi bir yere gitmesi Volkan'ın hazırlıksız yakalanmasına, dolayısıyla dengesiz çıkmasına, en mühimi de bacaklarını gereğinden fazla açarak kontrolsüz atlamasına neden oldu. Yaptığı hata on saniye içinde maçı umut kapısı olmaktan çıkarıp formaliteye dönüştürdü, zira o Fenerbahçe'nin geçen seneki Fener ile uzaktan yakından alakası yoktu!

Volkan bu tip hataları gelecekte de yapacak; çünkü Epiktetos'un dediği gibi 'Bir insanın, bildiğini zannettiği bir şeyi öğrenmesi imkansızdır.' Volkan iyi bir kaleci, orasına ne şüphe; onun handikapı kendini geliştirmeyi beceremeyişiyse, moral eksenli kaleciliğin dışına taşamayış. Yaşı kırkın üzerine taşanlar hatırlayacaktır; yaklaşık 30 sene önce Fener'in kalesini Yugoslav İvanceviç korurken taraftarlar 'Kalemizde İvancevic var, geri dörtlü çelikten duvar' diye şarkı söylerdi. Şimdi zannetmiyoruz ki bir Fener taraftarı ortaya çıkıp 'Kalemizde Volkan var!' deyip güven ve huzur içinde maçı seyredibilsin. İyi gününde inanılmaz toplar kurtarabilen Volkan, kendini oyuna veremediği günlerde kolaylıkla yakan topa dönüşebiliyor.

Fenerbahçe'ye grupta oynadığı 6 maçta Volkan'ın kazandırdığı puan sayısı 1 olunca, takımın havası ve şansı da geçen seneye nazaran düşük kalınca büyük beklentiler başlamadan bitiverdi. Tahmin ediyoruz bunun faturası birilerine kesilecektir, kesilmelidir de! Ancak söylediklerimiz sakın ola yanlış anlaşılmasın, biz hâlâ Aragones ile mukavele bitimine kadar çalışılmasından yanayız. Kulüplerin temel prensiplere sahip olması ve uzun vadeli planlarını küçük tökezlemelerle değiştirmemesi gerektiğine inanıyoruz. Geçen seneki başarıları kim istemez ki; ancak bu noktada Aziz Yıldırım'ın aylar önce sarf ettiği bir sözü hatırlatmak isteriz. Başkan 'Önemli olan kupayı bir kere almak değil istikrarlı şekilde devamlı yukarıyı zorlamak.' diye hem ezeli rakibi Galatasaray'a gönderme yapmış hem de yol haritalarını deklare etmişti. Şimdi anlaşılıyor ki Fenerbahçe'nin kadrosu Şampiyonlar Ligi'nde yarı finali zorlayacak bir kadro değilmiş! Geçen sezon alınan başarılı sonuçları elbette takdir ediyoruz ancak bir hoca değişti bir Aurelio gitti diye bu takım 2 puanda kalmadığına göre değişim kaçınılmaz. Değişim rüzgarının şiddetini lig sıralaması belirleyecektir.

Bush çok iyi bir kaleci olabilirmiş!

Fatih Uraz 2008.12.17

Başkanlığı sırasında yaptığı-yapamadığı, söylediği-söyleyemediği nice şeyle yüz milyonların kaderini etkileyen George Bush'un üstlendiği görevin hakkını ne kadar verdiği hususu tartışmaya hayli açık; kalecilik yeteneğiye değil!

Irak'ta kendisine fırlatılan ilk ayakkabıdan kurtulurken gösterdiği refleks tek kelimeyle mükemmel. Ülke içi kalecilerden o reaksiyonu gösterecek babayiğit kesinlikle çıkmaz; yurtdışında ise belki Buffon belki Casillas, Bush'un performansına yaklaşabilir; ancak o da düşük bir ihtimal. Dikkat ederseniz Bush'un hareketini refleks diye tanımlarken Buffon ve Casillas'inkini reaksiyon diye tanımladık. Çünkü Bush hareketini spontane gerçekleştirdi ve hazırlıksız yakalandı; kalecilerse topları düşünerek, isteyerek, niyet ederek kurtarmaya çalışıyor. Bir hareketin refleks tanımına girebilmesi için istem dışı yapılması gerekir ki, bu da Bush'un hareketiyle bire bir örtüşüyor.

O yaşta bu çabukluğu gösterebilen, saniye değil saliseler içinde doğru karar verebilen Bush, eğer 15 yaşından önce kaleciliğe merak salmış olsaydı hiç şüphesiz İribar, Arconada klasında ve çevikliğinde bir kaleci olup büyük başarılarla imza atabilirdi. Buradan 'Bush'un düşünmeden yaptığı işlerde başarıya uzanma şansı düşünerek yaptığı işlere oranla daha yüksek!' diye bir genelleme çıkarılabilir mi emin değiliz; ancak dünya futbolunun vakti zamanında verilen yanlış meslek tercihi neticesinde büyük bir yıldız kaybettiğinden yüzde yüz eminiz.

Şiraz'ın büyük edibi Sadi'nin bir hikayesini yeri gelmişken anlatmadan geçmeyelim: Zamanının en zalim hükümdarı nasıl olmuşsa bir gün yaptıklarından insafa gelerek adamlarına en büyük alimi bulup kendisine getirmelerini emretmiş. İsteddiği yapılmıca da alime 'Çok kötülük yaptım; o yüzden bana en çok sevap getirecek şeyi söyle' demiş. Alimin cevabı ne olsa beğenirsiniz: 'Öğlen üzeri uyuyun, siz uykudayken insanlar şerrinizden emin olur!'

Bildiğiniz gibi Başbakan Tayyip Erdoğan da gençlik yıllarında ayağını topa sürenlerden; oynadığı gösteri maçlarında futbol topuna aşına olduğu her halinden belli; ama dersiniz ki 'politikaya atılacağına futbolcu olmayı' yeğleseydi ne olurdu; cevabımız 'mümkün değil, politik kariyerinin yanına dahi yaklaşamaz.' Bush'un durumuyca farklı; o reflesi gösterebilen bir insan çalıştığında muhteşem bir reaksiyona sahip olabilir, Lev Yaşin'i kışkırtılabildi.

Kalecilikte en önemli kıstaslardan bir diğeriye 'kararlılıktır.' Ve genellikle de 'ilk karar en doğru karardır'. Bush bilindiği gibi bir karar aldıktan sonra kolayına geri adım atmıyor ve doğru-yanlış olduğuna aldırmadan hareketin devamını getiriyor. Politikada o kararlarının neler getirip-götürdüğü elastiki bir konu olsa da konumuz kalecilik ve Bush kalecilikte karar kılmış olsaydı asla Volkan gibi 'ne yapacağı kestirilemeyen bir kaleci olmazdı!'

Kaleciliğin bir diğeri olmazsa olmazıysa zorlu pozisyonlarda kendine güveni kaybetmemek, her şart ve sonuç altında soğukkanlılığı yitirmemektir. Dünyanın en iyi korunan başkanının kendisine fırlatılan ayakkabı karşısında gerekeni yaptıktan sonra başarısıyla yetinmeyip, havaya girmeyip ikinci ayakkabı saldırısının da hakkını vermesi takdire şayan. Demek ki konsantrasyon kaybı yaşamıyor, işine iyi yoğunlaşıyor; yani Rüştü'nin sıkça yaptığı gibi güzel kurtarışın ardından ölümcül hata yapmıyor.

Görüyorsunuz değil mi meslek seçiminin önemini!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir sporcunun kendisini vurma hakkı var mıdır?

Fatih Uraz 2008.12.19

Eğlenmek için gittiği mekânda ruhsatsız tabancasıyla kendini vurmaya başaran; böylelikle hem kariyerini tehlikeye atmayı hem de zekâsını tartışmaya açmayı beceren Amerikalı sporcuyu görünce o suali sormak istedik; izin günlerinde bir sporcu istediğini yapmakta özgür müdür, değil midir?

Güzel ülkemizin geçmiş zamanlarına göz atıldığında 'Yeraltı dünyasıyla iç içe yaşamayı övünç kaynağı gibi görenleri, silahıyla poz verenleri, yasalara aykırı işlere bulaşanları' hatırlamak mümkün. Mümkün olmayan şeyse sporcunun tabancayla ve karanlık güçlerle nasıl ilişki kurduğunu; nedense sporcuyla silahı bağdaştırmakta, yan yana koymakta, aralarında ilişki kurmakta zorlanıyoruz.

Samsunspor'da oynadığımız yıllarda dilden dile anlatılan Özden hikâyesini de yeri gelmişken anlatmayı ihmal etmeyelim. İnanılmaz yeteneğine karşın pavyon tutkusunu bir türlü dizginleyemeyen Özden'e yapılan nasihatler ve tehditler fayda etmeyince 'Sen hangi ayağınla topa vuruyordun?' sorusunun ardından ayağına sıkılan kurşun futbol hayatını o an bitirivermişti. Elbette topa öylesine güzel hükmedebilen kramponları zorbalıkla yeşil sahalardan dışına itmenin tasvip edilir yanı yok. Ancak unutulmamalı ki eskiden taraftar duyarlılığı denilen bir olgu vardı, etki alanı hayli geniş görünmeyen bir kontrol sistemi vardı. Futbolcular hafta arası istenmeyen bir yerlerde mi göründü; anında birilerinin kulağına kar suyu kaçırılır ve asayiş tez elden sağlanırdı!

Güneydoğu'nun anlı şanlı takımlarından birisinin başkanının, karşısında ayak ayak üstüne atan oyuncuyu tabancasıyla vurmaya kalktığı günleri yâd edince futbolumuzun geldiği yerleri, kat ettiği mesafeyi takdir etmemek mümkün değil. Eksiklikler yok mu; olmaz olur mu; belki sayılamayacak kadar fazla eksik var; ama kabul edelim, alınan mesafe de övgüyü hak edecek düzeyde.

Bilindiği üzere maç kamplarını en çok seven hocaların, yöneticilerin yaşadığı bir coğrafyadayız. Baksanıza o kamplara ilk baş kaldıran hocaların başında gelen, Milli Takım'da bile alışveriş dışında her şeye izin veren Mustafa Denizli, 60 yaşına yaklaştığı günlerde kamp sever olup çıkiverdi! İşler istim üstünde gitmeyince prensipler, hayat görüşleri, entelektüel yaklaşımlar nasıl da anlamını yitiriyor!

Galiba Türkiye'de Dünya Kupası finali oynamaktan daha zor gerçekleşecek şey 'Önemli bir maça kamp yapmadan, evde yenen bir yemeğin ardından kulüp binasında yahut da stadyumun soyunma odasında toplanarak çıkmak' olacak. Çünkü kimse kendisinden başkasına yüzde yüz güvenmiyor, kimse bir başkasının da en az kendisi kadar duyarlı davranacağına ihtimal vermiyor.

Yeniden Amerika semalarına dönecek olursak, bizi cezbeden asıl hadise sakarlık değil 'Sporcu şöhretinin başlar belaya girdiğinde koruyucu kalkan görevi üstlenemiyor oluşu!' Bizde dikkat edilirse şöhretli oyunculara trafikten bürokrasiye varıncaya dek hemen her yerde suçlu olup olmadığına bakılmaksızın destek verilir, arka çıkılır. Bizde şöhretinin zirvesinde uyuşturucu kullandığı, ruhsatsız silah bulundurduğu, kavgaya karıştığı gerekçesiyle tutuklanan bir oyuncu hatırlıyor musunuz? Sporcunun, sanatçının, siyasetçinin suç işlediğinde sıradan bir vatandaştan ayrı muamele görmesi uygulaması ülkemize yakışmıyor.

Yurtdışında sporcular kontratlarında yazan miktardan fazlasını sponsorlardan kazandığından ötürü imajlarına önem vermek zorunda. Zira büyük firmalar imajlarını zedeleyen isimlerle yollarını ayırmakta tereddüt göstermiyor. Bizdeyse marka değerini bulmuş sporcu mevcut olmadığından ve sporcuların ürüne katkısı yok denecek kadar az olduğundan ötürü resim net değil. Neyse buna da şükür; başkasını vurmaktansa kendini vurmamak kötünün iyisi!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu Beşiktaş nasıl kurtulur Süleyman abi?

Fatih Uraz 2008.12.24

Türk futbol tarihinde yaptıkları, söyledikleri, asaleti, susulacak anı bilişi, verdiği sözleri yerine getirişiyle efsaneliği hak eden insanların başında gelen Süleyman Seba'yı, kırgın, bezgin, üzüntülü görmek yürek burkuyor.

Öncelikle ne kadar çabalasak da bir noktayı anlamakta hakikaten zorlanıyoruz; onun kimseye bir şeyi açıklamaya ihtiyacı yok ki! Dahası o zaten başkanlığı döneminde de az konuşur az maça gider, icraatlarıyla-eserleriyle- vakur duruşuyla konuşur; meramını da muhteşem anlatırdı.

'Beni küstürdüler, arkadan bıçakladılar' diyor; eğer Süleyman abi böyle diyorsa yüzde yüz doğrudur; birileri muhakkak onu incitmiş, o sevdalı olduğu Siyah-Beyaz renklere küstürmüştür. Ancak millet onu küstürenleri de iyi biliyor, onu da iyi biliyor. Baksanıza başkanlığı bırakışının üzerinden seneler geçtiği halde o onur burcunun üstündeki yerini muhafaza ederken, Beşiktaş'tan onu soğutanların adı anıldığındaysa insanlar açıyor ağzını yumuyor gözünü.

Yıllardan beri İnönü Stadyumu'na ayak basmadığından dem vuruyor Süleyman abi; oysa bırakın Beşiktaş'ta genel kaptan ya da başkan olarak sarf ettiği zamanı; yalnızca 1947 senesinde stadın açılış gününde attığı golün hatırı bile onu camianın içinde tutmaya yetmeli! 8 sene önce birkaç çapulcunun hangi amaçla başlattığı gayet iyi bilinen şahsına yönelik nahoş tezarühatları niye ciddiye alıyor ki? Bizce kendisine ve canından fazla sevdiği kulübüne yapılan yanlışları açıklarken diğer yandan olup biteni umursamayıp İnönü Stadyumu'nda yerini alması gerekir; gerisi teferruattır.

'Küfürlü tezahüratı sevmiyorum, beni futboldan soğutuyor' diyor Süleyman abi; ahlaksız insanlar dışında kim sever ki o tip bağırış-çağırışları? Ancak burada bir parantez açmak gerekiyor; örneğin biz desek ki 'futbola küstük, stadyumlarla aramıza perde koyduk', ahaliye vız gelir tırıs gider. Ama Süleyman abi gibi muhterem bir şahsiyet kötü söze karşı olduğunu beyan ettikten sonra tribünlerdeki yerini alırsa, adımız gibi eminiz en azından onun oturduğu yerin civarında bulunan insanlar sözlerine azami özen gösterir ki, bu az bir şey midir? Onun gölgesi stadyumların koltuklarına deyse belki birilerine zarafet bulaşır, insanlık bulaşır.

'Messi'yi seyrederim' demiş Süleyman abi; tabii ki seyretsin, ama gönül istiyor ki önce 'Delgado'yu, Holosko'yu, Nobre'yi seyretsin!', sonra televizyonun karşısına kurulup İspanya'ya, İtalya'ya, dünyanın her köşesine ulaşsın. Yokluğunun sadece Beşiktaşlıları üzmemle kalmadığını bilemiyoruz hatırlatmaya gerek var mı?

'Şerefli ikinciliklerle övünüyorum' diye anlamlı göndermeler yapmış Süleyman abi, elbette anlayana. Şurasına hiç şüphe yok ki Süleyman abiyi efsane yapan özelliklerin başında 'yenilirken dahi büyük kalmayı bilmesiyle organizasyon yapma kabiliyeti' geliyordu. Yoksa devlet memuru bir insan Şeref Stadi ile Akaretler Yokuşu arasına takılıp kalmış bir kulübün makus talihini nasıl değiştirebilirdi ki!

Onun kadar sevilen, sayılan, yaptıkları toplumun her katmanında tasvip görmüş, övgü almış bir insanın gazete sayfaları aracılığıyla serzenişlerde bulunması doğrusu hoş kaçmıyor. O tasvip etmediği adamların nicesi dünyaya henüz teşrif etmemişken Beşiktaş'a hizmet etmeyi yaşamının en önemli gayesi saymış bir insanın kulübüne küsmeye hakkı olamaz. Tamam, Süleyman abi hassas insandır, narindir, bir kere incindi mi kolayına affetmez, ama onur burcuna çıkmak ve orada kalmak da kolay değildir ki!

Ona yakışan, bıkıp usanmadan doğruları anlatmak, bu arada da saygınlığını kullanarak Beşiktaş'ı daha iyi yöneteceğine inandığı insanları kulübün başına geçmeye teşvik etmek olmalıdır. Çünkü iyice anlaşıldı ki 'Beşiktaş duruşunun ne olduğunu geçen onca yıla karşın hâlâ anlayamayan, kavrayamayan şahıslarla bu kulüp sürekli geri gidecek!'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

3 ay değil 3 yıl bile onu dizginleyemez

Fatih Uraz 2008.12.27

Sportif başarısızlık, yanlış hoca seçimleri, transferde kaptırılan milyon dolarlar can acıtsa bile futbolun cilveleri içerisinde kabul edilebilir. Ancak ne kadar ağır tahrik olursa olsun, ne denli büyük haksızlıklarla karşılaşılırsa karşılaşılın Beşiktaş gibi asırlık çınarı yönetmeye talip kişiler 'ahlakın, edebin, zarefet'in dışına taşamaz, kulübü temsil noktasında zaafiyete uğratamaz.

Matematiğin bile gün gelip tartışıldığı, katledildiği ülkemizde aynı kelimeleri değişik kulakların farklı algılamasına hiç şaşılır mı? Baksanıza Beşiktaş başkanı için birileri 'küfür etti' derken birileriye 'hayır, küfür etmedi, hakaret etti' diyor. İnsanların anlamadığı daha doğrusu anlamaya çalışmadığı husus şu: Yıldırım Demirören anılan kötü sözleri ister sarf etmiş olsun ister etmesin, önemi yok; asıl önemli hadise kişilerin bunu Yıldırım Demirören'e yani Beşiktaş başkanına yakıştırıyor oluşudur, gerisi ayrıntıdır.

Soruyu isterseniz başka biçimde soralım; yabancı birileri değil, en yakınlarınız, örneğin anne-babanız size dese ki 'G.Saray-Beşiktaş maçını şeref tribününde seyrettik ve Süleyman Seba maçın hakemine aleni tacizde bulundu!' İnanmazsınız değil mi? Ama Yıldırım Demirören hakeme küfür etti diye ortalığa bir söylenti çıkınca ne acıdır 'o adam etmiştir!' deniliyor; ve ne kadar yazıktır ki o insan Beşiktaş'ı yönetiyor.

Geçmişte söylemiştik, yeri gelmişken tekrar edelim: Demirören'i tanımamakla birlikte kendisi hakkındaki samimi inancımız Beşiktaş'ı gerçekten seven, bu uğurda ailesini ve işini ikinci plana itebilen, kulübünün başarılı olması için ömrünün kalan kısmından dahi fedakârlık yapabilecek bir insan, ancak iyi bir başkan değil, işin daha vahimiye kendisini bu konuda yenileyebilecek donanımına da sahip gözüküyor. Öyleyse bu kadar ısrar niye, milyon dolarları kulübe verip o kadar zılgıt yemek niye? Sanmıyoruz ki 'parasıyla rezil oluyor!' benzetmesine onun kadar şıp diye oturan bir başka başkan bulunabilsin.

Bu nasıl bir yönetim kuruludur, bu ne denli ilkel bir yönetim anlayışıdır ki sadece başkan değil neredeyse tüm yönetim kurulu üyeleri başkanla aynı düşünceleri paylaşıyor. Yok mudur aralarında 'aklı selim sahibi, öfkesine yenilmeyen, aynen Seba döneminde olduğu gibi 'gasp edilen puanlar karşısında vakarı muhafaza etmenin uzun vadede mutlaka kazanç getireceğini' düşünecek kıratta gerçek bir Beşiktaşlı?

Siyah-Beyazlı kulüp sıradan ticarî bir şirket olsa ve Demirören'in, Beşiktaş'a verdikleriyle Beşiktaş'tan alıp-götürdükleri masaya konulsaydı; muhtemelen dar boğaza girmiş bir şirket gibi algılanabilirdi. Tabii ki bu söylemimiz Galatasaray maçından önceydi; çünkü Beşiktaş tarihine kara gün olarak geçecek o maçın ardından yaşananlar şirketin iflas masasına vurması gerektirecek düzeyde vahim. Maçlar alınır-verilir, kupalar kazanılır-

kaybedilir; ne var ki 100 senede kazanılan itibar kaybedilince nereden baksanız yeniden saygınlığı kazanma adına iki kuşağın gelip-geçmesi gerekir.

Hey koca Beşiktaş hey; bir zamanlar transfer listesine koyduğun oyuncularına talip olan kulüpler başkanına telefon edip müsaade isterken, taraflı-tarafsız herkes sana sempati beslerken, yensen de-yenilsen de asaletini muhafaza ederken, borçlarıyla değil tutumluluğunla -yetiştirdiğin oyuncularınla- repoda bekleyen paralarıyla övünürken şimdi başın yerden kalkmıyor! Misafir olarak dahi kulübün kapısından girmemesi gereken kişilere ev sahipliği yaptırmak sana yakışmıyor Kara Kartal! Biliyoruz bunları da atlatacaksın, aşacaksın ama o enkazı kaldırmak hayli zaman alacak, ıstıraplı olacak!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray'ın başarısı ve dua

Fatih Uraz 2008.12.30

Doğru ya da yanlış her sözün ve yorumun duyulduğu andan itibaren eleştiri bombardımanına tutulduğu coğrafyalarda insanlar eninde sonunda düşüncelerini seslendirmemeye başlar ki; bir ülke için bundan daha kötüsü tasavvur edilemez.

Öte yandan öylesine gereksiz konuları tartışmaya açıyor, öylesine suni gündemler yaratıyoruz ki şaşmamak elde değil. Sanki ülkenin başka meselesi kalmamış gibi geçen haftaya da Galatasaray'ın kazandığı UEFA Kupası damgasını vurdu. Sarı-Kırmızılı ekibimiz 8 sene önce kupayı havaya kaldırmıştı çünkü 'Hocasından futbolcusuna, yöneticisinden taraftarına, seveninden sevmeyenine kadar herkes üzerine düşeni yapmıştı' da ondan. Şans faktörüyle ekstra zamanlarda futbolcuların yaptığı inanılmaz hareketler de işin tuzu-biberi oldu. Olayın dua boyutunu ise ayrı bir paragraf altında değerlendirmek gerekebilir.

Dua faktörü elbette önemli bir argümandır, ancak insanların dualarıyla kendisine müracaat ettikleri yüce Yaratan eğer ki 'İnsanoğlu için çalıştığından gayri bir şey yoktur' diyorsa biz neyi tartışıyoruz ki? Bir takımın başarıya uzanmasına giden yol bellidir: Vizyon sahibi ve akıllı insanlardan müteşekkil bir idare heyeti, işinin erbabı bir hocaya işbaşı yaptırdıktan sonra ona gereken zamanı ve parayı tedarik edecek yönetim anlayışı, başarıya aç oyuncuların arasına ustalıkla serpiştirilen klas ayaklar, sistemli ve yeterli çalışma, tıkr tıkr işleyen altyapı, nihayetinde de sabır. Ancak Avrupa kapısının Milan karşısında son dakika penaltısıyla aralandığını, Arsenal maçında Henry'nin kafasını Taffarel'in muhteşem kurtardığı halen hafızalarda. Keza hiçbir maçta Galatasaray'ın hakkının yenmediğini de hatırlatmak isteriz; iki İngiliz taraftarın ölümünden sonra Türk seyircilerin alınmadığı yarı final maçında penaltı düdüğü çalmak kolay mıdır? O zaman bırakın insanlar dua etmeyi, uğur tutmayı, onları rahatlatacak kimi alışkanlıkları istediklerince kullanıp dursunlar.

Trafik kazalarından korunmanın en kestirme yolu 'Arabanın bakımını düzenli yaptırmak, kurallara uymak, emniyet kemeri takmak, süratten kaçınmak, tüm dikkati yola vermek ve sık aralıklarla dinlenmek'tir. Ne var ki uyuyan bir şoför bodozlama gelip size çarpacak olursa aldığınız tüm önlemler boşa gidebilir. Ancak insanların yine de önlemleri alması gerekir zira uyuyan şoför on binde bir çıkacakken önlemleri almaksa milyonlarca canı kurtarmanın anahtarıdır. Öyleyse tedbirleri aldıktan sonra Yaratan'a veya her neye inanıyorsanız ona sığınmaktan doğal ne olabilir ki; yeter ki elden gelenler ihmal edilmesin.

Futbolculuk dönemlerimizde 'İster tesadüf deyin ister inanç, ister yüksek konsantrasyon deyin ister şans, Ramazan ayında kötü oynadığımız tek maç dahi hatırlamıyoruz'. Tam bu noktada kontra bir soru akla gelebilir; 'Peki ya diğer aylarda neden aynı performansı yakalayamadın?' Sürekli başarı için yeteneğin yanına iyi

çalışmayı, kendini sürekli yenilemeyi, kabiliyetli takım arkadaşlarını da eklemek gerekir. Demek ki bizde andığımız kimi hususlar zayıfmış, kimileriye mevcut değilmiş. Psikolojik destek insanları bir çizgiye kadar taşıyabilir, sonrasında mutlaka altını bilimsellikle, gayretle, yeniliklerle doldurmak gerekir.

Bu arada sık rastlanılan bir çiftte standarda da değinmeliyiz; dünyanın halihazırda en iyi üç futbolcusu arasında gösterilen Kaka, gollerini Hz. İsa'ya gönderdiğinde 'Ben ona aitim' dediğinde kimsenin sesi çıkmıyor. Bizdeyse işler iyiyken ağızlar kapanıyor, hele bir gözden düşmeye başlayın ya da tekleyin, anında ne zekânız, ne ahlakınız, ne geçmişiniz kalıyor. Kimseye bir şey empoze edilmiyorsa, kimse rahatsız edilmiyorsa insanların Yaratan'ına yönelmesinden doğal ne olabilir ki?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şükürler olsun tabutla kefenin farkını biliriz

Fatih Uraz 2009.01.02

Okurlarımızın bildiği üzere hakkımızda yazılıp çizilenlere cevap verme, başkalarına laf yetiştirme alışkanlığımız yoktur; üsluba dikkat edilerek yapılan eleştirilere doğru-yanlış olduğuna bakmaksızın saygı gösteririz. Ancak bu kez izniniz olursa cevap verme hakkımızı kullanmak istiyoruz.

Red Sox takımının taraftarlarından gelen baskılara dayanamayıp gerekli izinleri aldıktan sonra kulüp armasının tabutların üzerine konulmasına müsaade etmesini ironi yaparak; ve tabii ki bolca da ünlem koyarak dilimizin döndüğünce anlatmaya, karikatürize etmeye çalışmıştık. Geçenlerde tesadüfen internet sayfalarında dolaşırken bir de ne görelim; mizahtan anlamayan, işin daha vahimiyse ünlemin de ne anlama geldiğinden haberi olmayan birileri bizi 'Müslümanların tabutla değil kefenle gömüldüğünü bilmemekle!' itham etmiş.

Yaratan mekanlarını cennet eylesin, nice sevdiklerimizi toprağa verdik ve de verirken elimizden geldiğince son görevin gereklerini yerine getirmeye çalıştık; yani mevtaların tabutla defin edilmediğini bilenlerdeniz. 'Bir lafın neden söylendiği değil kimin söylediği önemlidir' diyen Churchill'e mi yoksa 'Akılsızlar en zararlı insanlardır, zamanınızı ve neşenizi çalarlar' diyen Geothe'ye mi kulak versek doğrusu kararsızız.

Bizim ülkede geçmişte 'okumadığı kitabı, seyretmediği maçı ve filmi, gitmediği oteli, tatmadığı yemeği' eleştirenlere rastlanıldığı için aslında kolayına bir şeye şaşmamak gerek. Ancak okuduğunu anlayamayan, mizah kavramından bihaber birisinin yalnızca bizi değil koca bir camiayı töhmet altında bırakmaya kalkışması cehaletten kaynaklanıyorsa da kötü, anlayışsızlıktan ve bilgisizlikten kaynaklanıyorsa da kötü. Din gibi çok önemli bir konuda yazı yazmaya soyunduysanız kul hakkını gözetmeye ziyadesiyle önem vermeniz gerekir. Büyük düşünür Sadi ne diyordu: 'Gıybet edecek olsam anamdan başkasına etmem. Zira böylece sevaplarım anama yazılmış olur.'

Yeri gelmişken yazıyı bir kere daha hatırlatmak isteriz: Kapitalizmin geldiği noktaya dikkat çekerek işin ucunda para oldu mu ölünün üstünden dahi kazanç sağlamak isteyenler çıkıyor diyerek 'Para gelsin de nereden gelirse gelsin' tavrına bürünen kulüplerimize gönderme yapmak, yüzlerde biraz tebessüm oluşturmak istemiştik. Hatta takımlarını canından çok seven o kadar çok taraftar var ki, cebinde para olup olmadığına bakmaksızın âşık olduğu renklerin tabutunda yatmak için her şeyi yaparlar diye topa duyulan ilginin gereksizliğinden dem vurmuştuk. Ve eklemiştik: '100 bin dolar verenin cenazesine Selçuk, 500 bin dolar verenin cenazesine Roberto Carlos katılsın!' Neylersiniz ki 'İnsanın ilmi anladığı kadardır.'

Bernard Shaw, 'Komik bir şeyle karşılaştığınızda arkasına gizlenmiş gerçeği arayın' diyor; aynı Shaw, 'İnsanların ölmesiyle yaşamın gülünçlüğü nasıl değişmezse, insanların gülmesiyle de yaşamın ciddiliği değişmez' demeyi ihmal etmiyor. Yani Batılıların 'Sense of humor' dediği mizah anlayışına sahip değilseniz ya susmanız ya da topluluğa uyup onlar nerede gülüyorsa gülmeniz gerekebilir. Şaka çok ciddi bir sanattır diyen Shaw, şu hatırlatmayı da ihmal etmiyor; 'Benim şaka tarzım doğruyu söylemektir.'

Shaw gibi mizah dehasından o kadar alıntı yapınca en az onun kadar ünlü bir başka mizah dehası, hemşehrisi Oscar Wilde'da kulak vermeden geçmeyelim: 'Sadece aptalların ciddiye alındığı bir dünyada yaşıyoruz, öyleyse beni anlamıyorlar diye üzülme niye!'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eksi 17 derecede Tuncay Şanlı

Fatih Uraz 2009.01.06

8 yaşındaki çocuğun gönlü olsun diye yüzlerce km yol kat edip New York'a giderek eksi 17 derecede Times Meydanı ve Broadway etrafında saatlerce yürümeyi göze alırsanız ne olur? Ne olacak, çokça üşür ve donmaktan zor kurtulursunuz!

İnsanı üşümekten fazla rahatsız eden şeyse belki şaşıracaksınız, 'anıları'! Gençlik yıllarında soğuğuyla ünlü Bolu, Kayseri gibi beldelerde kazaksız gezip soğuk suyla duş alıp, senenin 365 günü pencere açık yatan eski bir sporcunun sanki kutuplara gidiyormuşçasına giyindiği halde pes etmesinin tek nedeni olabilir, 'yaşlılık!' Öte yandan gencecik kimi erkeklerin incecik montla, gencecik kimi kızlarınsa kısa eteklerle o soğuğa aldırış etmeden şen-şakrak eğlendiğini görmek insanı hakikaten silkeliyor.

Yakın dostlar arasında üşümemekle tanınır oluşumuzdan ötürü onca senelik şöhreti heba etmeme uğruna nasıl bir bahane bulalım derdine düşmüştük ki, imdadımıza alışveriş yetişiverdi! 'Aa bakın burada hesaplı bir şeyler bulunabilir' diyerek yanımızdakileri her mağazaya sürükleyip durduk; bir ara işi iyice abartarak süpermarketin içine bile dalmışız, ama o soğukta o kadarlık kusura artık bakılmaz.

Ancak ne yaptıysak kaç yerde çay, pasta, kahve molası verdiyse de yeni yıla girmeye yalnızca 90 dakika kala pes edip önce metronun, sonra otelin yolunu tutuverdik. Bizi metro istasyonundan alan otel minibüsünün konuşkan şoförü 'Nerelisin?' diye sorana dek 'acaba ne zaman donacağız?' diye düşünürken 'Türk'üz' dememizin ardından sürücünün 'İngiltere'de oynayan oyuncunuzun adı neydi?' deyişi moralimizi anında yükseltiverdi. Biz 'Tuncay' derken o 'Sanlı'yı yapıştırıverdi ve ekledi: 'Onu çok severim.' Ee artık adamın Amerikalı oluşu hasebiyle Ş'yi S diye telaffuz etmesine aldırış etmemek gerek!

Şoföre şaşırmamız yalnızca 10 saniye sürdü; çünkü minibüsün önünde oturan yaşı hayli geçkin başka bir Amerikalı aniden bize dönerek 'Son Avrupa Şampiyonası'nda takımınızı çok beğendim.' demez mi! 'Yarı final oynamıştınız, değil mi?' sorusuna 'Evet ama 9 eksikle o maça çıkmıştık.' derken havamızı bir görseydiniz; öte yandan üşümemiz de geçmişti ama futbolumuza yapılan övgülerden mi yoksa yüksek hızda çalışan minibüs kaloriferinden mi, orası tartışılır.

Tuncay, yurtdışında mücadele eden oyuncular arasında bizce en yüksek övgüyü hak eden. Zira örneğin Tugay da çok başarılı, ama onun çıkışında kendisini Türkiye'den tanıyan Souness'in büyük katkısı var. Keza Nihat da

İspanya'da beklentilerin hayli üzerinde iş çıkardı ama onu oraya alan ve sürekli şans veren kimdi; kim olacak, John Benjamin Toshack. Tuncay'sa Fenerbahçe'de kendisine teklif edilen büyük paraya karşın sıradan bir İngiliz takımına transfer olmayı göze alarak öncelikle büyük cesaret gösterdi. Her ne kadar onun Fener'den ayrılışında 'En yüksek parayı istemesi' temel nedenlerden biri olmuş olsa bile, yurtiçini tercih etmemesi yine de takdire şayandı.

Tuncay, Sakaryaspor genç takımında sıradan bir oyuncu gibi dururken bir dönem hocalığını yaptığımız çok yetenekli bir futbolcu arkadaşısıya göz kamaştırıyordu. Sonra ilerleyen zamanlarda bizim talebe tembelliği ve umursamazlığıyla kendisine altın tepsi içinde sunulan yeteneğinin hakkını veremeyip merdivenlerden aşağıya yuvarlanırken Tuncay azmiyle, hırsıyla Türk futbolunun vazgeçilmezleri arasında yerini alıverdi. Edison ne diyordu: 'Başarıda yeteneğin payı yüzde bir, terinse yüzde 99'dur.'

Yabancı basından takip ettiğimiz kadarıyla Tuncay şu anda Chelsea'nin, Anelka'nın yanına düşündüğü birkaç isimden birisi. Öte yandan geçen sene futbol ulemalarına 'En iyi santrfor kimdir?' diye sorulsa en az yarısının onun ismini vereceği Droghda yalnızca 6 ay içinde gözden düşmüş durumda. Büyük yeteneğe sahip olmamasına karşın büyük işler kotaran Tuncay, bizce genç futbolcuların örnek alması gereken ilk isim. İş ahlakı ve hırsı onu yeni zirvelere taşırsa şaşırmayın, alkışlayın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex de Souza, ahde vefa ve gerçek

Fatih Uraz 2009.01.09

Fenerbahçe kaptanı Alex hakkında sürekli spekülasyon yapılmasını 'Ya sezon arası münasebetiyle medyanın kronik haber alamama hastalığı nüksetti ya da alınması düşünülen radikal karar öncesinde ortam hazırlanıyor!' diye değerlendirirken Aragones'ten gelen açıklama doğrusu ilginç kaçtı!

İsterseniz Alex'i mercek altına almadan futbol dünyasında yanlış anlaşılan bir kavramın, 'ahde vefa'nın tanımını yapalım. Kanaatimizce hayatın içindeki ahde vefayla futbolun ahde vefasını birbirinden ayırt etmek gerek. Çaptan düşen, performans kaybeden, yokuş aşağı yuvarlanmaya başlayan şöhretlerin en büyük dayanağı nedense 'Ben bu kulübe ömrümü verdim, yaptıklarım ne çabuk unutuldu!' oluyor. Doğrudur, çok şey vermişsinizdir, mazide önemli işlerin altına imzanı atmışsındır; peki ya aldıkların! Kazandığın milyonlarca dolar, halkın gönlünde kurduğun taht, on binlerce taraftarın alkışları, toplumda edindiğin statüden niye bahsetmiyorsun?

Sonra kulüpler Darülaceze değil ki, el attığına ömür boyu baksın. Kulüpler futbolcuların 'Varlıkta ve yoklukta ilelebet birlikte olmayı vaat ettikleri!' hayat arkadaşları mı ki, istenildiği süre orada kalınsın, ihtimam gösterilsin, nazlarına katlanılsın. Türkiye'de futbolun oldum olası en ciddi sorunu yönetim yanlışları olmuşken, kulüpler hatalı transferlerin ve kararların neticesinde iflasın eşiğine gelmişken, düşünebiliyor musunuz, miadını doldurmuş oyuncular kulüplerinde tutmanın maddi-manevi diyetlerini! Sonra konu yalnızca para da değil; kimse ayaklarındaki hünerin eksildiğini kabule yanaşmıyor ki. Oynatsanız bir dert, oynatmasanız iki dert!

Alex'in ülkemize gelen en iyi oyunculardan olduğu hususu tartışmaya açık değil; 'İyiydi ama pek koşmuyordu!' diyenlereyse 'O yeteneğiyle zaten bir de koşsa onu altınla tartamazdınız' denilse yeridir. İş ahlakı, sempatikliği, duran toplardaki ince ayar ortaları, asistleri, golcülüğü derken hizmetlerini unutmak ne mümkün. Ancak kabul etmeli ki, bu sezon geçmişini özlemle aratıyor. Fener hepimizin kulübüyse, ona ödenecek para bu ülkenin parasıysa, mantığı duyguların önüne koymak kaçınılmaz.

Transfer hadisesi, sadece teknik adamlara emanet edilemeyecek ölçüde önemlidir; elbette hocanın fikirleri temel göstergelerdendir ama büyük kulüplerin bir duruşu, uzun ve kısa vadeli planları, bütçeleri, dahası gözetmeleri gereken hassas dengeleri olmalı. Bir oyuncu eğer 'Hoca onu istemiyorsa, verimi düşmüşse, gelecekle ilgili büyük beklentileri kalmamışsa' gözden çıkarılabilir yahut da bazı şeyleri problem etmeyeceğine inanılıyorsa 'Makul transfer bedeliyle kısa vadeli anlaşma' yapılabilir. Burada oyuncunun tıynetı göz önüne alınmalıdır çünkü devamlı oynayan bir yıldızın yedek kulübesinde mutlu-huzurlu olabilme ihtimali düşüktür. Eğer gerçekten sınırlı dakikaları problem etmeyeceğine inanılıyorsa, o takdirde simgeleşmiş oyuncularla mukavele yenilenmeli fikrinde ısrarcıyız.

Yeniden Alex'e dönecek olursak, yapılmaması gereken tek şey onunla uzun süreli anlaşma imzalamaktır! Alex'in yaşı henüz ciddi bir handicap oluşturmuyorsa da, orta sahadaki mevcut oyuncularla ve Aragones'in sistemiyle yüksek randıman vermesi hayli iyimser bir tahmin gibi duruyor. Taraftarın onu sevmesine, sahiplenmesine diyeceğimiz hiçbir şey yok, ancak başarı isteniyorsa, dahası Alex'le başarı isteniyorsa orta sahaya futbolun defans ve ofans yönünün hakkını verecek iki klas oyuncu almak şart.

Taraftarların her şeyi isteme hakkı olabilir, yöneticilerinse istediklerini yapma lüksü yoktur. Alex, küstürülmemeyi hak eden bir oyuncu; dahası ileride Fenerbahçe'nin her kademesinde görev de üstlenebilir; ne var netice itibarıyla yaptığı hizmetlerin karşılığı ona ödenmiştir ve transferler geçmiş performanslardan ziyade geleceğin beklentilerine göre yapılmalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ronaldinho yeniden zirveye çıkabilir mi?

Fatih Uraz 2009.01.14

'Kendimi dinçleşmiş hissediyorum, dünyayı yeniden fethetmeye hazırım.' sözlerinin sahibi Ronaldinho'nun küllerinden doğup doğamayacağı konusu hayli itilafli. 'Hâlâ usta ama dinamik değil.' diyen de var 'Devir Messi ve Cristiano Ronaldo'nun devri.' diyen de.

'Four Four Two' dergisi çok değil yalnızca birkaç sene önce dünyanın en iyi futbolcusu diye gösterilirken 2007'de üçüncülüğe, geçen seneyse 70'inciliğe düşen Ronaldinho'yla öylesine güzel bir röportaj yapmış ki, imrenerek, gıpta ederek okuduk desek yeridir.

Aslında röportajdan daha ilginç olan kısım 'Ronaldinho da onlar gibi olabilir mi?' diye sorulurken örnek verilen 'Dört sporcu ile bir takım.' Gelmiş geçmiş en büyük sporculardan Muhammed Ali Clay, Michael Jordan, Lance Armstrong ve Lasse Viren'le, 2005'te Atatürk Stadyumu'nda inanılmazı gerçekleştiren Liverpool takımı üzerinden Brezilyalı yıldızla gönderme yapılmış. Muhammed Ali'yi anlatmaya değil saatler, günler bile yetmez, o yüzden kısa bir hatırlatmayla yetinelim: İnançlarından ötürü askere gitmeyi reddettiği için tacı elinden alınarak hapisaneye gönderilen efsane boksör, 1974 senesinde yenilmez armada Foreman'ı devirerek gasbedilen altın kemerini yeniden beline takmış ve tarihteki yerini almıştı.

Potaların kralı Jordan babasının öldürülmesinin ardından teselliye beyzbolda arayıp, sonra yeniden basketbola dönüp Chicago Bulls'a 3 şampiyonluk kazandırırken; sadece bisikletin değil azmin, kararlılığın, cesaretin sembolü Lance Armstrong'sa testislerinde başlayıp beynine, akciğerlerine, karnına yayılan kanseri yenmekle kalmayıp, Fransız Turnuvası'nı 7 kez kazanma başarısını göstermişti. 1972 ve 1976 Olimpiyatları'nda 5.000 ve

10.000 metre yarışlarını kazanan büyük atlet Lasse Viren ise Münih Olimpiyatları 10.000 metre finalinde aniden yere düşüp öndeki gruptan koptuktan sonra onlara yetişip yarışı kazanmakla kalmamış, bir de dünya rekoru kırmıştı.

Ne dersiniz; Barcelona kahramanlığından Katalanya'nın günah keçiliğine tenzil edilen Ronaldinho, Milan formasıyla eski şaşaalı günlerine dönüş yapabilir mi? Fransa'da PSG formasını giydiği günlerde Luis Fernandez tarafından 'yetersiz beslenmekle, az idman yapmakla ve maçlardan önce otel odalarında kaçamak yapmakla suçlanan' Ronaldinho'ya benzer suçlamalar Barca'dan da gelmişti. Bir yönetici son sezonu baz alarak '60 antrenmandan sadece 21'ine katıldı.' derken takımdaki diğer Brezilyalılardan Edmilson isim vermeden onu 'Ailenin yüz karası!' olmakla suçlamıştı. Adı bir dönem oradan çıkmadığında olsa gerek, jimnastik salonlarıyla özdeşleştirilen yıldız oyuncuysa söylentilere kendisine yakışan bir cevap veriyor: 'Barcelona'da çok güzel günlerim geçti. Kazanırken iyisin, kaybedince hemen spekülasyon yapılıyor.' Gördüğünüz üzere hiç değilse bizim yıldızcıklar gibi transfer olduğu takımın doğuştan sempatzanı olmuyor!

Futbol dünyası hakikaten ilginç; oynadığı tüm takımlar onun az çalışmasından şikayetçiyken o da eski hocası Rijkaard'ı idman dozajının düşüklüğünden dolayı eleştiriyor; hakikaten trajikomik bir durum. Barcelona tribünlerinin sevgilisi olmuş büyük yıldızın son senesinde o tribünlerden yoğun protestolar aldığı hatırlandığında insan 'futbolda dün diye bir kavramın olmadığını' daha iyi anlıyor. Beyni ayaklarına hükmederken tüm kaprislerine teslim olunan Ronaldinho'nun, beklentileri karşılamamaya başladığında 'Kulübün adını lekelemekle, ispiyonculukla' itham edilebilmesi, on binlerce seyircinin 'Daha az para daha fazla yürek' diye tempo tutması ibretlik.

Görüyorsunuz elin oğlu 'Gerektiğinde en iyisine bile çaptan düşünce kapıyı gösterirken; bizse cisimlere değil isimlere servet saçmayı sürdürüyoruz!' Demek ki neymiş: Futbolla yatıp kalkmayınca, çalışmayınca, düşünmeyince, yemeyince Ronaldinho dahi olursa tepetaklak aşağı düşölüyormuş!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe'nin gençleri geleceğini kurtarır mı?

Fatih Uraz 2009.01.16

Fenerbahçe'nin son yaptığı Gökhan Emreciksin ve Abdülkadir Kayalı transferlerine ne kadar istesek de sevinemedik! Sevinemedik çünkü yaklaşık 15 sene önce Türkiye'nin her tarafının karış karış taranarak, hatırı sayılır paralar ödenerek Sarı-Lacivertli renklere kazandırılan onlarca yıldız adayından bir tanesinin dahi beklentilere karşılık veremediğini iyi hatırlıyoruz.

Aynen dünya şampiyonu Brezilya Ümit Milli Takımı hocasının getirilmesiyle gönderilmesi arasında fazla zaman geçmediğini hatırladığımız gibi.

İnsanların sabırsız, tahammülsüz, hoşgörüsüz olduğu beldelerde bir de her şeyin başarıya endeksli olduğu göz önüne alındığında altyapıya yatırım yapan kulüplerin işinin ne denli zor olduğu ortaya çıkar. Üzülerek ifade etmek gerekirse altyapı seferberliği ilan eden iddialı kulüplerin bu işten zarar ederek çıkma ihtimalleri kâr etme ihtimallerinden kat kat fazladır. Niyetlerin iyi olduğuna ne şüphe! Ancak iyi niyetle iş bitmiyor ki; asıl zorluklar transferin ardından yaşanıyor. Son senelerde alınan gençlerden Tuncay Şanlı en öne çıkarken; Selçuk Şahin gel-gitler yaşamayı sürdürüyor, beğenilmeyip gönderilen Servet Çetin'se sınıf atladı denilse yeridir.

Avrupa kulvarından erken kopan Fener'in görünüşte ligden gayrı tutunacağı dalı kalmadı. Kupa yarışı şimdilik fena gitmiyorsa da kabul etmeli ki, kupa seyrinde Fener'in yakasına mutlaka bir şanssızlık gelip yapıyor.

İddialı transferlere rağmen hedeflerin saptığı bu sezon lig şampiyonluğu gelmezse ortalığın karışması kaçınılmaz. Böylesi gergin bir ortamda siz Aragones olsanız yıldızlarınızdan kolayına vazgeçebilir misiniz? Aslında Aragones sizden-bizden daha cesurdur ve olmadık kararlar alabilir, lakin nereye kadar!

Hadi Aragones bazı radikal adımlar attı diyelim, işler iyi giderse mesele olmaz; aynen Zico'nun Önder'in yerine monte etmeye çalıştığı Gökhan'ın formayı geri iade etmemesi, sağ kanadı parsellemesi gibi. Ya kötü giderse ne olacak? Taraftarından başkanına kadar ilgili-ilgisiz herkes 'Bu çocukları niye ateşe attın?' diye hocanın yakasına yapışmaz mı?

Genç oyunculara tolerans istemek ayrı şeydir, onlara tolerans gösterebilmek ayrı şeydir. Eğer sabırlı davranılacak, hata yapmalarına rağmen forma onlardan geri alınmayacak olursa ortada zaten mesele kalmayacak ancak sonuçlar kötü gelmeye başlayınca ne kadar istesenez de çevre müsaade etmiyor ki! Bazıları diyebilir ki; 'Biz Gökhan ile Abdülkadir'i gelecek yıllar için aldık.' O vakit biz de deriz ki; 'sezon iyi biterse Avrupa'ya asılmak için, sezon kötü biterse seyirciyi zaptedebilmek için yeni yıldızlar almak zorunda kalacaksınız; peki bu çocuklara sıra ne zaman gelecek?'

Sabırlı olmanın zorluğu hatırlandığında ortaya iki çözüm yolu çıkıyor; ya o oyuncuları bir süreliğine başka takımlara kiralık vereceksiniz ya da Bank Asya Ligi'nde takım alıp orada pişireceksiniz. Ancak o bile tam çözüm değil, zira örneğin Gökhan gibi Ankaragücü'nde sivrilen bir oyuncuyu Fener'e aldıktan sonra alt lige gönderemezsiniz ki! Önceliği oyuncu yetiştirmeye ve satmaya veren bir kulüp olursa ne ala; ne var ki Fener gibi milyonlarca ateşli taraftara sahip bir kulüpseniz cesaretli olmaktan gayri çıkar yolunuz olmayabilir. O sebeple mutlaka aynı hocayla 4-5 sene çalışmak ve genç oyuncu transferlerinde onun rızasını almak gerekiyor. İşin doğası gereği bir hoca kendisinin istediği oyuncuya karşı daha sabırlı ve hoşgörülü olur.

Bir de büyük kulübe gelen gençlerin eğitimli ve akıllı (tahsilden bahsetmiyoruz!) olmasına özen gösterilmeli. Yetenekli bir oyuncu özgüvene sahipse, büyük şehrin cezbisine kendini kaptırmazsa, çalışmayı ısrarla sürdürürse, muhakkak oynama şansı bulur. O şansı kullandı kullandı; kullanamazsa bir Tarık gider bir Tarık gelir!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Samsunspor kazaya yenileli 20 sene olmuş!

Fatih Uraz 2009.01.20

Ünlü şair Ümit Yaşar Oğuzcan: 'Bir gün gelir de unutmuş insan, en sevdiği hatıraları bile' der, unutulmaz 'Beni Unutma' şiirinde. Yalnız sevdiği hatıraları değil galiba sevmediği anıları da çok kolay unutuyor insanoğlu.

Tam 20 sene önce bugün o zamanların en renkli takımı Samsunspor gazete sayfalarına göre 'Trafik Canavarı'na karşı oynadığı maçı kaybetmişti! Hava pusluydu, yer karlıydı, kamyon şoförü dalgındı, otobüs eskiydi demenin artık bir anlamı yok; çünkü hiçbir sebep futbol dünyasının gördüğü en büyük centilmenlerden, Samsunspor'u hayatından fazla seven belki de tek insan Nuri hocayı geri getirmeyecek. Aynen 'Mete'yi, Muzaffer'i, Tomiç'i, Asım ağbiyi' de geri getiremeyeceği, Kaptan Emin'i yeniden yürütemeyeceği, Erol'a kolunu geri veremeyeceği gibi.

Galiba gerçek manada kaybedenler yalnızca ölenler ve kazanın izlerini taşımayı sürdürenler. Takım iyi-kötü maçlara çıkmayı sürdürürken çetin yaşam meşgalesi kader birliği etmiş insanların arasına çoktan setlerini çekmiş, ayrılık duvarlarını örmüş durumda. Şimdi düşününce hatırlıyoruz ki o gün otobüsün içinde oturan arkadaşlarımızdan hayatta olanlarla görüşmeyeli hayli zaman geçmiş. Gidenleri dualarımızda unutmamaya çalışırken yaşayanları aramayı ihmal edişimizin nedenini izah etmek kolay değil. Emin değiliz ama muhtemelen

sevimsiz anıları hatırlamama, kazanın ızdıraplarını yeniden yaşamama-yaşatmama adına birbirimizden saklanıyor olabiliriz.

Kaza sonrası yeşil sahalara dönüp dönemeyeceğimiz, eski formumuzu bulup bulamayacağımız hususunda şüpheler belirdiğinde ise dostlarımızın sayısında hatırı sayılır bir azalma olduğunu net hatırlıyoruz! Bunun için ağlayıp sızlamaya, karalar bağlamaya gerek duymamıştık, çünkü hayatın acımasız, yalın gerçeklerinden birisi de 'İyi olduğunda güçlü olduğunda insanların seni daha çok sevdiği'ydi! Ancak burada bir parantez hatta köşeli parantez açmazsak ayıp olur; sokaktaki vatandaş yani Samsun halkı bağrını bize ve arkadaşlarımıza sonuna kadar açıp bizleri çocukları gibi, kardeşleri gibi kabul edip ihtimam göstermişti. Hastane odasına tencere tencere yemek, çorba taşıyan, dualarında adımızı zikreden insanları nasıl unutabiliriz ki? Çok şükür aç değildik açıkta değildik ama ilgiye muhtaçtık, sevgiye muhtaçtık; Samsun halkı da bunu sonuna kadar, hak edip etmediğimize bakmaksızın verdi.

Samsunspor'u baz alarak konuşmuyoruz ama profesyonelliğe adım atmadan 'kapisli oyuncuların daima baş tacı edildiğini, haklarının hiç yenmediğini görünce' hiç tarzımız olmadığı halde ara sıra biz de kapis yaptık galiba! Bundan şu anlamı kolaylıkla çıkarabilirsiniz; günümüz futbolunun olduğu gibi geçmişin de en büyük sorunu idarecilermiş! Rahmetli Hasbi Menteşoğlu'nu ve perde arkasındaki başkan rahmetli Rahmi Bey'i elbette ayrı bir yere koymak gerek. Kepçe kepçe para dağıttığı halde başarıya hasret onca başkanı göz önüne getirince onları saygıyla yâd etmemek ne mümkün.

Şahsen bizim Samsunspor'la ilgili kafamızda yer etmiş tek bir pişmanlık vardır, o da 'Çok sevdiğimiz, çok saydığımız, bir kere dahi kırmadığımız, bir kerecik olsun kırılmadığımız, 20 senedir dualarımızda asla unutmadığımız' sevgili Nuri Asan hocaya sağlığında kendisini 'Ne kadar çok sevdiğimizi yüzüne karşı' söylemeyi ihmal ettiğimizdir. Zamanı geri döndürmek eğer mümkün olsaydı inanın bu kez fırsatı kaçırmaz sürekli söyler söyler dururduk.

Aşılmaz müdafaa Muzaffer'i, sahaların en asil oyuncularından, aylar önce rüyasında öleceğini görecektik kadar temiz kalpli Mete'yi, Hristiyan olduğu halde hasta annesine cami hocalarından dua isteyecek kadar bizlerle özdeşleşmiş Tomiç'i ve güleç yüzlü Asım ağabeyi ve elbette ki Samsunspor sevdalısı Nuri hocayı hiç değilse bugün lütfen hatırlayın, onlar için Yaratan'dan rahmet dileyin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanrı'ya 'Niye ben?' mi demeliyim?

Fatih Uraz 2009.01.23

Samsunspor kazasının 20. senesi mi bizi duygulandırdı yoksa yaşlandıkça mı hassasiyetimiz artıyor, emin değiliz; ancak o duygu yoğunluğu içerisinde efsane tenisçi Arthur Ashe'in hayatını ve o muhteşem 'Bugün acı çekerken Tanrı'ya 'Niye ben?' mi demeliyim?' sözlerini anmak istiyoruz.

1943 senesinde dünyaya merhaba diyen Ashe, 7 yaşında annesini kaybettikten sonra 10 yaşında başladığı tenisle sadece başarılar kazanmakla kalmadı, insanlık kitabına inanılmaz güzel sayfalar ekledi.

5 Temmuz 1975 senesinde Jimmy Connors'u sahadan silerek Wimbledon'da zirveye ulaşan ilk African-Amerikan tenisçi olduğu maçı televizyondan canlı olarak seyretmiş ve Connors'un şampiyon olması için dua bile etmiştik; şükürler olsun ki Yaratan dileğimizi yerine getirmemiş! Çünkü büyük şampiyonu tanıdıkça, hakkında yazılanları okudukça, hayata bakışını, inanılmaz metanetini gördükçe ilerleyen yıllarda hayranı olup çıkmıştık.

Büyük şampiyon, 1983 senesinde geçirdiği ağır kalp ameliyatı sırasında HIV virüsü kaparak ölümcül hastalığın pençesine düştüğünde kendisine gönderilen mektuptaki, 'Neden Tanrı böylesine kötü bir hastalık için seni seçti?' sorusuna öyle unutulmaz bir cevap verdi ki; eminiz bilmeyenler öğrenince 'Toprağı bol olsun' deyip ruhunun şâd olması için dua edeceklerdir:

"Tüm dünyada her yıl 50 milyon kişi tenis oynamaya başlar. 5 milyonu tenis oynamayı öğrenir, 500 bini profesyonel tenisi öğrenir. 50 bini yarışmalara girer, 5 bini büyük turnuvalara erişir. 50'si Wimbledon'a kadar gelir, 4'ü yarı finale, 2'si finale kalır.

Elimde şampiyonluk kupasını tutarken Tanrı'ya 'Neden ben?' diye hiç sormadım. Ve bugün acı çekerken, Tanrı'ya 'Niye ben?' mi demeliyim?"

Bu muhteşem sözlerin altına internet sitelerinde eklenen duygu yüklü kelimeleri de isterseniz anmadan geçmeyelim:

'Mutluluk insanı tatlı yapar, zorluklar güçlü yapar, hüznün ise insan yapar, yenilgi mütevazı yapar, başarı insanı ışıltatır ama Tanrı yolumuza devam etmemizi sağlar, Tanrı'ya asla 'Niye ben?' diye sormayın, ne olacaksa olacak, O'nun kendine has usulleri vardır, inancınızı koruyun yeter.'

Efsane tenisçi; 'Başarı bir yolculuktur ama varılacak yer değildir.' diyor. Hastalığın onu adım adım ölüme yaklaştırdığı zamanlarda hayatta sayılı günleri kalmışken Haitili mülteciler için Beyaz Saray önünde düzenlenen protesto gösterisine katılmayı ihmal etmemiş ve tutuklanmıştı. Aslında bu, onun ilk tutuklanması değildi; seneler önce Güney Afrika'daki ırkçılığı büyükelçilik önünde protesto edenler arasına katılınca da tutuklanmıştı.

'Asla rakibinle oynamazsın, sen kendinle oynarsın. Yüksek standartlara ulaşmak için sınırlarını zorlaman asıl başarıdır, asıl eğlencedir.' diyen Ashe'in cenazesine binlerce kişi katılmış ve 1863 senesinden beri Richmond Vali Konağı'nın önüne tabutu konulan ilk kişi olma onuruna sahip olmuştur. 49 yaşında dünyaya elveda diyen büyük insan, büyük sporcunun heykeli ölümünden 3 sene sonra doğduğu şehre dikilmiştir.

Bilirsiniz ki heykelin dikilmesinden daha önemli olan şey; 'İnsanların gönlünde taht kurmak, hayatı dolu dolu yaşamak, adınız anıldığında yüzlerde tebessüm oluşturmak, ruhunuza dualar adanmasıdır.'

İşte size gerçek bir sporcunun onurlu hayatından kesintiler; ne dersiniz, rahmet dilenmeyi hak etmiyor mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buz gibi eriyen hoca 'Mustafa Denizli!'

Fatih Uraz 2009.01.27

Ülkenin en akli başında hocası gibi gördüğümüz Mustafa Denizli'nin Beşiktaş'a vaat ettiklerini ve yapamadıklarını sorgulamaktan çoktan vazgeçtik; yeter ki geçmişte kazandıklarını ihtiraslı kumarbazlar gibi sayılı günler içinde tüketmesin, razıyız. Bunun ise tek yolu var; ağzını açmaması!

Samimiyetle ifade ediyoruz konuştuğu vakit ne söylediğini anlayamıyoruz; bir şeyler tabii ki mırıldanıyor lakin o kadar konuşup da kaydadeğer bir şey söylememeyi nasıl başarıyor, hayret kere hayret! İki ay önce 'Oyuncularımın performansından çok memnunum, bugün her şeyi yaptık ama gol atamadık. Rakip bizden daha fazla istedi. Bazı futbolcularım isteneni veremedi, rakibe pozisyon vermeden maçı kaybettik. Bu mağlubiyet bize bir şey kaybettirmedi!' diye konuşarak tarih yazan Denizli, görünen o ki kariyerini zedelemeye kararlı!

Sezona verilen aranın ardından Kratochvil'in kendi kalesine attığı golle zar-zor 3 puan alarak başlayan Beşiktaş'ta, Mustafa Denizli'nin zıvalama özgürlüğünü sonuna kadar kullanması da dahil değişen şey yok gibi. Oyuncusunun aldığı kırmızı kartı 'Benim futbolcularım da insan, onlar seyretmiyor mu diğer maçlarda verilen kararları!' diye, Serdar ile Tello'yu ters kanatlarda oynatma nedenini 'Şimdi bunları açıklamak saatler sürer, hem sonra ikinci yarı değiştirdim!' sözleriyle izaha çalışan birisinin; 'Ben hakemler hakkında konuşmam ama oyuncumun tepkisi bu akşam çalınan düdüklere değil!' deyişinin nedenleri hakkında sakın ola ki yorum yapmaya kalkışmayın. O sözler eline kâğıt-kalem aldığı zamanlarda Beşiktaş'ı süper kadro diye niteleyen, şimdilerdeyse kulübün imkanları elverse sürüyle adam transfer etmeyi düşünen bir hocanın bozulan kimyasının ürettiği lafazanlar topluluğudur! O kelimelerde mana aranmaz, hatta yorum dahi yapılmaz! Dikkat edin Delgado'nun eksikliğine vurgu yapmasının ardından gelen 'Onu aradınız mı?' kontra sorusuna kabadayılığa leke sürmemek adına verdiği 'Arkadaşları ona alışmıştı!' absürdlüğüne değinmiyoruz bile; çünkü o kategori dışı!

Bu ülke insanlarına ne olduğunu anlamakta inanın zorlanıyoruz; tiyatrocusundan futbolcusuna, üniformalisinden siviline varıncaya dek herkes bildiği-bilmediği her şeye konuşuyor, fikir yürütüyor, başkalarının zekasıyla inceden dalga geçiyor. Ümit Karan diyor ki 'Ben küfür etmedim!, Zapo da kuvvetle muhtemeldir ki hakeme 'Sayın hocam sarı kartı hak edecek ne yaptım ki?' demiştir ama kötü niyetli hakem o nazik soruyu hakaret diye algılamıştır!

G.Saray puan kaybediyor, anında internet sayfalarında Aziz Yıldırım hakkında iltifatlar döşeniyor! Fener puan kaybediyor Adnan Polat'ın ailesi saygı ve sevgiyle yâd ediliyor! Niye; çünkü taraftar inanıyor ki takımlarının kaybettiği puanlarda ezeli rakiplerin dahli var; bu işlerin artık pek kolay olmadığı nedense unutuluyor ve en kolay yol olan 'birilerini suçlamak' kolaycılığına müracat ediliyor.

Askerde patates soyan insanın 35 sene bekledikten sonra bir gün ansızın kendisini 'Terminatör' ilan ettiği, İsviçre maçının ardından çıkan olaylarda en ufak bir suçu olmadığı halde nam olsun diye 'Ben de tekme attım!' deyip UEFA'dan ceza alan futbolcunun yaşadığı başka bir belde sanmıyoruz ki olsun!

Sezon sonunda kim şampiyon olur bilinmez; ancak Beşiktaş lig ya da Federasyon Kupası'nın kulplarından birisine yapışamazsa Mustafa Denizli ismi yeşil sahalara yerine politik arenada duyulmaya başlayabilir. Malumunuz üzere politikada anlaşılmaz olmak genellikle avantaj sağlıyor da!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'den Maradona bile çıkar, Capello çıkmaz

Fatih Uraz 2009.02.03

Dünya futbolunun kariyerli, başarılı ve birikimli hocalarının başında gelen Capello, göreve başladığı günden beri kişiliğini ve damgasını vurduğu İngiliz Milli Takımı'yla ilgili özeleştirici yaparken yerli teknik adamların ve idarecilerin kulak vermesi gereken önemli sözler sarf etmiş; nakledelim, belki istifade eden çıkar!

Capello'nun ilk çarpıcı tespiti yabancı futbolcular hakkında: "İngiltere Ligi'nde oynayan oyuncuların % 60'ı yabancı; bu demektir ki ben milli takıma futbolcuların ancak % 40'ı arasından seçim yapabiliyorum. Oysa İtalya Ligi'nin % 64'ünü, İspanya Ligi'nin % 63'ünü, Fransa Ligi'nin % 57'sini, Almanya Ligi'nin % 53'ünü yerli futbolcular oluşturuyor."

İtalyan hoca, onun adı Gerard bunun ismi Lampard demeden 'Kahvaltıya hep beraber oturulacağı, yemek esnasında ve günün belirli saatlerinde cep telefonlarının kapatılacağı' gibi yasakları hemen uygulamaya

koyuvermiş. Tutmuş kaptanlığı Terry'ye, ikinci kaptanlığı da Ferdinand'a vermiş, gerekçesi de hazır; defans oyuncularını kaptan olmalı çünkü onlar oyunu iyi okur!

İngilizlerin klasikleşmiş hırslı oyun yapısına müdahale etmediğini ancak kendi oyun anlayışını futbolcularına kabul ettirdiğinden dem vuruyor Capello ve ekliyor: "Milli takım formasını kimseye yasaklayamam, sadece Beckham ile Michael Owen değil, hazır olduğunu gösteren herkese kapımız açık. Şu an için çözmemiz gereken en önemli problem Wembley sendromunu halletmek; iyi kalecilere sahip olduğumuz halde önemli maçlarda yaptıkları hatalar sonucu etkiliyor."

Van Basten'in ve Maldini'nin kişiliklerine ve futbollarına hayranlığını vurgulayan Capello'yu gündeme getirmemizin nedeni Kayseri-Sivas maçının ardından yaşanan tatsız polemik. O kadar basit bir konu hakkında yapılan spekülasyonları, karşılıklı mimikleri, kabadayıvari konuşmaları izleyince bir konudan iyice emin olduk: Bizim ülkede Maradona çapında oyuncular bile bir gün yetişebilir; Capello, Mourinho, Hiddink ayarında hoca çıkarma şansımızsa sıfır; çünkü futbolu bilmekle adam olmak farklı şeyler. 3 sene önce hatırlıyor musunuz Şampiyonlar Ligi yarı final maçında Chelsea Anfield Road'da berabere kalarak Liverpool'a elendiğinde Mourinho ve öğrencileri, ev sahibi takımın efsane şarkısı bitene kadar sahayı terk etmemişti. Bizde bakıyorsunuz en şöhretli, en deneyimli hoca dahi yalnızca yenerken kibar, yenerken centilmen. Yerli malı hocalar sonuçlar istedikleri gibi gelişmeyince önce ceketi-kravatı bir tarafa fırlatıyor, sonra hakeme saldırıyor, akabinde suçlu arıyor, finalde de mazlum-delikanlı rolüne soyunuyor.

Yanlış iş yaparak kırmızı kart alan genç Kayserili oyuncuyu geçersiz gerekçelerle savunmaya çalışan Tolunay Kafkas, kafası çalışan, okuyan, iş ahlakına sahip bir hoca ama görüyorsunuz o özellikler bazı şeylere yetmiyor. Keza Sivasspor'la büyük işler yapan Bülent Uygur da haklı konulara temas ettiği halde hareketlerinde ve sözlerinde kantarın topuzunu ayarlayamayınca gündem yaratacağına cadı kazanını kaynatıyor.

Hakemlerin inanılmaz hatalarını, tereddütlerini, korkularını ve yetersizliklerini sineye çekmek kabul ediyoruz ki zor. Öte yandan unutmayın ki; ülkemizde hocaların yüzü çabuk eskiyor, iki-üç sene öncesinin aranan hocası Ziya Doğan'ın ismini bugün anan yoksa genç hocalar dikkatli olmalı ve kendilerine her rüzgarın savurduklarını değil kaybederken dahi büyük kalabilen kalibreli insanları örnek seçmeli. Wilde ne diyordu: "Hepimiz çamur içindeyiz ama bazılarımız yıldızlara bakıyor!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Michael Phelps'in Süreyya Ayhan'dan farkı ne ola ki!

Fatih Uraz 2009.02.06

Uyuşturucu kullanırken çekilen resminin gazete sayfalarına yansımalarının ardından Michael Phelps'in etrafında gelişen olaylara bir bakın; bir de onlarca sene zarfında yetiştirdiğimiz tek başarılı bayan atlet Süreyya Ayhan'ın adım adım tükenişi gittiği günleri bir hatırlayın; hiç benzerlik yok değil mi?

Sıradan bir sporcu değil de iki olimpiyatta 14 altın madalyayı boynuna takmış bir efsane söz konusu olunca insanların ilk tepkisiyle ilerleyen günlerdeki davranışları farklılık gösterebiliyor; buna şaşmamalı. Kızanları da anlayışla karşılamalı, yardıma çalışanları da. Mesela Amerika Olimpiyat Komitesi başkanının Phelps'e mektup

yazarak destek vermesi ve ileride kendisini utandıracak hareketleri tekrarlamaması adına yardıma hazır olduklarını beyan edişî takdire şayan. Oysa Süreyya Ayhan'ın başî dara düştüğünde 'belki kocasına kızdığımızdan belki beklentileri tam karşılayamamasının meydana getirdiği hayal kırıklığından, muhtemelen de başına buyrukluğundan ve kendisini pek sempatik bulmadığımızdan' ötürü federasyon başkanından sokaktaki vatandaşa varıncaya dek hepimiz yaftayı yapıştırmıştık: 'Şöhret ona ağır geldi, havaya girdi, nereden nereye geldiğini çabuk unuttu; ee kendi düşen ağlamaz!

Phelps'in başarı grafiğinin tepe noktasına vurmasında anne faktörünün varlığı tartışılmaz derecede açık; zaten kendisi de bunu çeşitli kereler açıkladı durdu. Keza Süreyya'nın da Kastamonu'da başlayıp zirveye bir adım kalıncaya kadar süren çetin mücadelesinde hocasının kanatları altında uçmayı öğrendiği bir hakikat. Keşke Yücel hoca geri plana çekileceği anı iyi hesaplayabilseydi, demeninse ne yazık ki artık bir getirisi yok!

Phelps'in uyuşturucu kullanmasının sebepleri hakkında henüz kesin bilgiye sahip olunmasa da çeşitli tahminler yapmak mümkün. Dikkat edilirse onun yasaklı maddeyi kullanması performans artırmaya yönelik değil; zevkten, meraktan, rahatlama arzusundan tutun üzerine yüklenen sorumluluğu taşımaktan yorulmasına dek yığınla sebep onu yoldan çıkarmış olabilir. Unutmayın ki ne denli büyük işlere imza atarlarsa atsinlar şampiyonlar da insandır ve insanın olduğu yerde zaafılar vardır, tutkular vardır. Kaldı ki Phelps'in 2004 senesinde içkili araba kullanırken tutuklandığı da halen hafızalarda tazeliğini koruyor.

Elin adamları spor, sanat, siyaset dünyası derken aklınıza kim gelirse gelsin suç işleyene en ufak tolerans dahi göstermezken bizde zirvede yer alan isimleri sanki parlamenterlerin sahip olduğu dokunulmazlık zırhı koruyor! Liverpool kaptanı kavga ediyor gözaltına alınıyor, efsane kaleci Shilton eşini tartaklıyor tutuklanıyor, Amerikan futbolunun yıldızı köpeklerle eziyet ettiği için cezaevini boyluyor, hatta bırakın fiiliyatı bir röportaj esnasında saçma sapan laf söyleyen şampiyona 15 sene hapis istemiyle dava açılıyor; bizdeyse sevilen bir insansanız ve şöhretliyseniz her yediğiniz halt yanınıza kâr kalıyor! Sevmediğimizi kaçakçı diye yıllarca içeride yatırıyoruz, sevdiğimizi trafikte adam ezdiğinde bile karakolda 15 dakika alıkoymuyoruz!

Şöhreti taşımak şüphesiz dünyanın en zor işlerinden birisidir; her başarılı sporcudan Muhammed Ali, Arthur Ashe, Bobby Jones gibi asalet, insanlık, tevazu, toplumun değerlerine karşı hassasiyet bekleyemezsiniz, ancak adam gibi davranmasını isteme hakkınız vardır. Uyuşturucu, günümüz dünyasının en büyük illetlerinden birisidir ve aklı başında bir insanın onu kullanmasının gerekçesi olamaz. Phelps'in örnek modeliği ciddi anlamda zedelendiğinden ötürü ilk etapta sponsorlardan ve reklamlardan alacağı on milyonlarca dolar buharlaşacaktır; sonrasınıysa zaman gösterecek. Düşünüyoruz da Phelps Türk olsaydı hiçbir faninin gücü o resmi gazeteye koymaya yetmezdi, onun da başî asla ağrımazdı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaman Aziz Yıldırım'a teşekkür etme zamanı mı?

Fatih Uraz 2009.02.10

Arabesk bir ülkenin gelişme sancıları çeken büyük bir kulübünün, hayatının neredeyse tamamını yalnızca takımının başarısına adanmış başkanına tribünlerden gelen 'İstifa' sesleri aslında her şeyi o kadar iyi anlatıyor ki! Elbette anlayana!

Başarının ve başarısızlığın adilane paylaştırılmadığı diyarlarda, hele bir de insanlar duracağı sınırları bilemiyorsa, beklenen huzur ve mutluluğu yakalamak kolay olmaz. Dâhi mizahçı Bernard Shaw, 'İnsanlar dünün üzüntüleri ve yarının korkularıyla bugünü mahvederler.' derken sanki istemeden bizim memleket insanını tarif

etmiş. Üzüntüyü ve sevinci aşırı abartan, hadiseler karşısında soğukkanlılığı muhafaza edemeyen, dünün ve yarının arasında bocalayarak bugünü ıskalayan fanilerin yaşadığı beldelerde, alkışlanmayla yuhalanma arasında sıkışıp kalınması normaldir.

Aziz Yıldırım başarılı bir işadamı ve her ne kadar kabullenmese de tüm Türk işadamları gibi kulüp başkanlığını şirket yönetmek gibi kolay gören bir anlayışın temsilcisi. Sanıyor ki, bir yerde problem çıkınca arızalı parçayı değiştirmek sorunu çözmeye yetecek! Oysa Türkiye'de paranla rezil olmak istemiyorsan yapman gereken en son iş 'kulüp yönetmek' olmalı; ancak güç, saygı ve alkış istiyorsanız, onları aynı anda bulabileceğiniz başka da bir iş kolu yok ki!

Aziz Yıldırım'ın içine düştüğü açmaz görünüşte 'Saçını evlatları ve kocası için süpürge eden ancak bunun karşılığında gereken takdiri göremeyen bahtsız eşin' durumuyla bire bir örtüşüyor. Ne var ki burada o klasik suali sormak gerekebilir: 'Kim onlardan fedakârlık yapmasını istedi ki?' Eğer insanlar sizden bir işe yahut da birilerine kendinizi adamanızı istemediyse ikide bir nelerden vazgeçerek, ne gibi özverilerde bulunarak hayatınızı kararttığınızı niye anlatıyorsunuz ki?

Aziz Yıldırım tüm işadamları gibi (İlhan Cavcav'dan Adnan Polat'a, Yıldırım Demirören'den Sadri Şener'e varıncaya kadar!) futbolu çok iyi bildiğini, o işi yiyip yuttuğunu düşünüyor. Bir işi en iyi bilen siz olursanız doğaldır ki yanı başınızda yapılan yanlışlara ses çıkarmadan durabilmek imkânsızlaşır! Sizi dinlemeyen hocalara saygı duymanız zordur; zira sizin kolayca gördüğünüz hataları göremeyen teknik adamların çoğu bırakın size teşekkür etmeyi, ellerinden gelse sizi soyunma odasından dahi içeri sokmamayı düşünür! Merak ediyoruz 'Neden hiçbir hoca bizimle uzun süre çalışmıyor, ya biz gönderiyoruz ya onlar erkenden gidiyor?' diye ne vakit düşünmeye başlanacak?

Kimse yanlış anlamasın, lakin futbol arenasında rastlanılan en komik olayların başında 'Soyunma odasına hışımla giren başkanların takımı ateşlediğini, neredeyse yasal doping ilacı verdiğini, takımının o sinirli anda söylediği sihirli sözcüklerle en kısa zamanda aklını başına alacağını düşünmesi' gelmektedir; bu kadar aymazlık ve safdillik olsa olsa Türkiye'de olur! Futbolcu kimse için değil kendisi için oynar, menfaati için oynar, prestiji için oynar, geleceği için oynar; elbette gücü ve niyeti varsa! Biz o soyunma odalarında başkanların ağızlarından tükürükler saçarak hezeyan içinde yaptığı konuşmalara gülmemek için kendini cimdikleleyen futbolculara bir bilerseniz ne çok rastladık.

'Beğenmediğiniz bir şeyi alkışlamak yalan söylemenin birçok çeşidinden birisidir' diyor Bernard Shaw; Aziz Yıldırım'ın yanlışlarına yaptığı iyi işler dolayısıyla alkış tutanlar istemeden de olsa onun yanlışlarına ortak oldu; ister kabul etsinler ister etmesinler. Öyleyse günahlarla yüzleşmenin tam zamanı; bilindiği gibi kimse vazgeçilmez değildir; aynen Aziz Yıldırım gittiğinde kulübün batmayacağı gibi! Kupasız bitecek bir sezon Yıldırım'ın son sezonu olabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalplerden gelen sesler kalplere ulaşır

Fatih Uraz 2009.02.14

Uzun yıllar öncesinden gelen fevkalade güzel bir Arap özdeyişi vardır: 'Yalnızca kalplerden gelen sesler kalplere ulaşır, ağızlardan çıkan sözler kulakların ötesine taşmaz.'

Türkiye'de insanların hiç susmamacasına konuştuğu halde muhatabında ve ahalide en ufak bir etki dahi yaratamamasının altında yatan sebep hiç kuşkunuz olmasın ki 'samimiyetsizlik, bilgi eksikliği ve zamanlama hatası'dır!

Kendine güvenemeyen, başkasına güvenebilir mi? Doğruları sorumlu makamları işgal ederken dillendirmekten korkanlar elden-ayaktan düştükten sonra ağzını açmaya kalkışırsa toplum onları kaale alır mı? Kendi canı yanmadan el alemin acısına kayıtsız kalanların samimiyeti sorgulanır mı, sorgulanmaz mı?

İlk ve ortaokulu Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin yanı başında bitirdiğimizden ötürü o vakitler dillere pelesenk olan 'Önce Mülkiye sonra Türkiye' tekerlemesine aşinalığımız vardır; ancak son senelerde İstanbul kulüplerinin vücut ve ağız diliyle durmaksızın 'Önce biz, sonra biz, ebediyen biz!' dediklerine şahit oldukça geçmişte Mülkiyeliler hakkında haksız zanlar beslendiği kanaatine varıyoruz. Hiç olmazsa onlar ama şaka ama ciddi kendi dışındakilere duyarsız kalmazken, kendilerini bağımsız imparatorluklar zanneden İstanbul kulüpleri, neredeyse nalıncı keserine rahmet okutturuyor! Kimse onlara 'Kulüplerinizin haklarını korumayın' demiyor; sadece az biraz hakkaniyet ilkesini hatırlamalarını istiyor.

Hep aynı ismi örnek vermekten bıktık usandık ama ne yapalım, onun dışında ne kadar çabalasak o ayarda bir ad hatırlayamıyoruz. Süleyman Seba dışında büyük kulüp başkanlığı yaptığı halde tüm takım taraftarlarınca sevilen bir diğer isim hatırlayabiliyor musunuz? Fener, Galatasaray ve Beşiktaş taraftarlarının birbirlerinin patronlarını sevmesinden çoktan vazgeçtik; biraz saygı gösterebiliriz; ancak 'hak nasıl verilmez, alınırsa!' saygı da 'istenmez, önce hak edilir, sonra kazanılır!'

Aziz başkanın tesis seferberliğini takdir etmeyen tek kişi var mı, yok; Fener'e dünya yıldızları kazandırmasına art niyet taşıyanlar dışında alkış tutmayan var mı, yok; e o zaman müsaade edin de gazetecilere hakaret ettiğinde, soyunma odasında tehditkâr konuştuğunda, kendi tribünlerinde kargaşaya neden olduğunda eleştirilsin. O denli göz önünde bir insanın özel hayatı dünyanın her yerinde haber konusu olur ve bundan kaçış da yoktur. Ama ortada iftira, yalan, haysiyeti rencide edici bir durum varsa işin o tarafı elbette tasvip edilemez.

Yıldırım Demirören baktı ki futbol takımının onun yüzünü güldüreceği yok, hiç değilse 'Gereksiz konuşmalarla, yanlış transferlerle, hatalı hoca seçimleriyle canına okuduğum kulübe bir hayır yapayım!' diyerek Fulya Projesi'ni bitirip Beşiktaş'a büyük hizmette bulundu demek sizce ne kadar doğru olur? Kulübe kalıcı gelir sağlayacak adımı atarak tabii ki alkışı hak etti; ama ülkenin en saygın kulübünü düşürdüğü durumu görünce ona hayıflanmamak mümkün mü? Düşünsenize Kara Kartal, özsermayesinin üçte ikisini kaybettiğinden ötürü SPK'ya hesap veriyor.

Dev finansman sorunlarıyla uğraşırken geçen sene şampiyonluğu kazandıran, bu sezon güçlü bir takım kurmayı başaran Adnan Polat da dışarıdan bakıldığında 'aklı başında, karizmatik, mücadeleyi centilmenlik sınırları içinde yapan' bir kişi; ama bir bakıyorsunuz Galatasaray Türkiye oluyor, hakemlere destek ultimatoma dönüşüyor, kulüpte yeniçeri ocağını hatırlatan başıbozukluklar yaşanıyor.

Üç başkan da 'Haksızlık tek tarafta olsaydı davalar uzun sürmezdi' diyen La Rocheforcauld'a kulak vermeli; çünkü sevenleri sevmeyenlerinden az!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaleciler hep ağlatmaz; arada bir de ağlarlar!

Her kalecinin meslek yaşantısı boyunca sıklıkla karşılaştığı kabul edilebilir hatalardan birisini yaptığı halde moral bozukluğuyla oyuna devam edemeyen, gözyaşlarına hakim olamayan Rogerio Ceni'yi anlamak hem kolay hem değil!

Dünyanın en çok gol atan kalecisi unvanını da taşıyan böylesine tecrübeli bir file bekçisinin sanki ölümüne oynanan mahalle maçında son dakikada büyük hata yaparak mağlubiyete sebep olmuş küçük bir çocuk gibi yerlerde kıvranarak debelenmesine sakın ola şaşırmayın. Çünkü o gözyaşları 36 yılın tecrübesine karşın, Brezilya Milli Takımı'na kadar yükselmeyi başarmış klas bir ismin henüz içindeki coşkuyu yitirmediğini gösteren önemli bir ayrıntıdır.

Bizim ülkemizde yediği hatalı gollerin hüznünü duyacağına, en azından çenesine hakim olarak vakarını koruyacağına bir gerçeğin üzerine on yalan ekleyerek, olayı sulandırarak kaleciliği çadır tiyatrosuna çeviren şaklabanları hatırlayınca Rogerio Ceni'ye saygı duymamak ne mümkün! Sıra dışı frikik gollerıyla ve artık iyice kanıksanmış penaltı vuruşlarıyla tüm dünyanın hayranlığını kazanmış Brezilyalı kaleci tarzında iş ahlakı yüksek futbolcular, kaleciler yetiştirdiğimiz vakit hiç şüphemiz olmasın, çok seyrek görüldüğümüz uluslararası finallerde sıklıkla boy göstermeye başlayacağız.

Öte yandan moral eksenli kalecilik yapmanın handikaplarına da değinsek iyi olacak. Hayatları boyunca yedikleri gollerini hesaplamaya küçük ölçekli hesap makinelerinin neredeyse yetmeyeceği kalecilerin, kabul etmeli ki gollerin yasını tutmak gibi bir lüksleri yoktur. Kaleciler hesaplasmayı muhakkak ileriki günlere bırakmak ve hatanın akabinde kendi kendisini motive etmek mecburiyetindedir, maç içinde hesaplama demek yeni hatalara zemin hazırlamaktan başka bir şey değildir.

Usta şair Can Yücel: 'Utanılacak bir şey değildir ağlamak, yürekten süzülüp geliyorsa gözyaşı eğer.' diyor; işte Rogerio Ceni'nin gözyaşları tastamam o anlamlı sözlerle örtüşüyor. Son derece içten, yapmacıksız, işini eksik yapmanın ızdırabını yansıtan ifadeler etkileyici çünkü gönülden geliyor. Vakti zamanında ülkemizi istila eden Yugoslav kalecilerin galibiyetlerden sonraki abartılı sevinçlerine, yenilgilerden sonraki tamamen tribünlere yönelik üzüntü şovlarına hiç mi hiç benzemiyor.

Ağlamak her nedendir bilinmez topraklarımızda bayanlara has kılınmış, erkeklere yakıştıramamış, zayıflık ifadesi diye algılanmıştır. Oysa yeşil sahalarda çok kereler şahit olunmuştur ki, mağlubiyeti kabul etmeyen cesur yüreklerin onurlu direnişi başarısızlıkla sonuçlandığında gözyaşı dökmek kadar doğal bir şey olamaz. Unutmadan ekleyelim, profesyonellik öncesinde varını yoğunu sahaya yansıttıktan sonra mağlup olduğunda içten gözyaşı dökkenler arasında üst düzey futbolcu olmayan birisine henüz rastlamadık. Başarılı olmanın yolu elbette ki çalışmadan, sabırdan, devamlılıktan, şımarmamaktan geçiyor ancak adına hırs denilen yasal dopingin sihirli etkisi de unutulmamalı.

1999 Şampiyonlar Ligi finalinde son iki dakikada kaybedilen kupanın ardından Bayer Münih'li Samuel Cuffour'un, 2008 finalinde ayağı kaydığı için penaltıyı direğe nişanlayarak istemeden Chelsea'yi mutlu sondan eden kaptan Terry'nin akıttığı gözyaşları, profesyonel futbolu amatör ruhu kaybetmeden oynayanlara verilecek güzel örnekler.

Meslektaşlarının koruduğu kalelere bugüne kadar 83 gol yollayan Rogerio Ceni'nin iş ahlakını temenni ederiz ki Türk kaleciler örnek alır; gözyaşlarını örnek almasını tavsiye edemiyoruz, zira adları kolaylıkla 'Sulu gözlüye!' çıkabilir; malumunuz üzere memlekette ulu orta ağlamak ayıptır da!

Karar verin; Bordeaux'yu geçer miyiz geçemez miyiz?

Fatih Uraz 2009.02.21

'Deplasmanda alınan golsüz beraberlik iyi midir kötü müdür? Galatasaray Fransa'da göz doldurdu mu doldurmadı mı? Ali Sami Yen'de turu geçer miyiz geçemez miyiz? Skibbe'yle bir üst turu görür müyüz göremez miyiz?' sorularının cevabına yurtdışından bakıldığında tutarlı bir cevap vermek zor değil, yurtiçinden baktığınızdaysa cevap neredeyse imkansız; çünkü cevaplar 'adamına ve niyetine göre değişiyor!'

Hiçbir şeyin keyfini çıkarmasını bilmeyen insanların yaşadığı ülkelerde mutlu olmak neredeyse dünyanın en zor işidir. Ne yendiğinizde, ne yenildiğinizde, ne de berabere kaldığınızda bizim toplumu tatmin edebilmek ne mümkün! 'Bu maçta taktik değişir miymiş, formsuz Kewell oynatılır mıymış, Bordeaux deplasmanda daha tehlikeliymiş, Sabri neden ilk 11'de başlamazmış, üçlü defans intiharla eşanlamlıymış' tarzında eleştirilerin ne ucu var ne sonu. Size ne efendim size ne; Galatasaray yönetimi Alman hocaya sorumluluk vermiş, o da yetkisini öyle ya da böyle kullanmaya çalışıyor. Siz galiba Skibbe'nin tercümanını yanına alıp tüm gazeteleri bir bir okutup, o muhteşem tespitlerinizi itinayla not ettikten sonra bir dahaki maça o görüşler doğrultusunda taktikle ve takım tertibiyle çıktığını düşünüyorsunuz.

Fransa liginin güçlü temsilcisinden deplasmanda alınan beraberlik elbette ki değerlidir; gollü beraberliği ya da galibiyeti kim tercih etmez, ancak atılmayan golün sancısını çekmektense birkaç günlüğüne de olsa yenilmeyen golün mutluluğunu yaşamaya çalışmak daha akılcı değil mi? Sonrasında isteyen istediği kadar uyarıda bulunabilir; yeter ki birkaç gün 'Gamlı Baykuş' rolünü terk ederek zaten zor günler geçiren Galatasaray camiasına toparlanma şansı tanısın!

6 orta sahayla oynanır mı diye soranlar olduğunu görünce karınca kararınca bir açıklama yapma gereği hasıl oldu: 6 orta sahayla oynanan oyunların taktiği genelde 3-4-2-1'dir ve tek santrforun arkasındaki ikili, top rakipteyken orta sahanın kenarlarında oynayan oyunculardan önce topa basmaya, müdahale etmeye çalışır. Top kazanıldıktan sonra da çoğunlukla çizgiye doğru açılarak hem oyuna derinlik kazandırılır hem de kanatları tıpkı 4-4-2'de olduğu gibi ikişer oyuncuyla kullanmanın zemini oluşturulur. Burada dikkat edilmesi gereken husus santrforun arkasında oynayan oyuncuların mutlaka ters kademeye giren kenar oyuncusuna yaklaşıp defansif güvenliği artırmaya yardım etme zorunluluğudur; zira tersi bir durumda rakibe pozisyon vermek kaçınılmaz olacaktır.

O oyuncunun yerine neden bu futbolcu oynatılmadı tarzında sorular dünyanın her tarafında sık sık sorulursa da futbolcularıyla neredeyse onların eşlerinden fazla zaman sarf eden Skibbe'ye diğer tüm hocalara da olduğu gibi güvenmekten başka çare yoktur. Aklını yitirmemiş hiçbir hoca kaybetmeyi istemeyeceğine göre, elinin altında bulunan oyunculardan kendi görüşüne göre en hazırlarını ya da en çok beklentisi olanları sahaya sürecektir. Sonra sisteme de takılıp kalmamak gerek; eldeki oyuncuların çapı, rakibin nitelikleri, sakatlıklar, formsuz ve cezalı oyuncular, kazanmaya ya da kaybetmemeye yönelik stratejiler hocaları kolaylıkla yeni arayışlara itebilir.

İkinci maçın sonunda turu kim geçer sorusuna bugünden verilecek cevap yok; ancak bir konu çok açık; Galatasaray iyi gününde de kötü gününde de en Avrupalı Türk takımı. Arada bir tökezlese de çoğunlukla işini iyi yapıyor. Bir bilgenin dediği gibi 'En kötü dost her ne kadar şakşaklık yapıp eksiklileri örten'se de Sarı-Kırmızılı takım sevdalıları devamlı karamsarlığı ve eleştiriye tercih edince ne kadar isteseler de bir türlü iyi dost olmayı başaramıyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korkmaz, taze bir soluk mu, geçiş dönemi mi?

Fatih Uraz 2009.02.24

Bülent Korkmaz'ın G.Saray'ın başına getirildiğini görünce faal meslek yaşantısını sürdüren ve gelecekte de hocalık yapmayı tasarlayan günümüz futbolcularına faydalı bir nasihat verme zorunluluğu doğdu: 'Sakin ola kulübünüzde orta yolu seçmeyin; ya haza beyefendi olun ya da sürekli problem çıkartan adam rolüne soyunun, eğer ki ileri de teknik patron olma niyetindeyseniz!

G.Saray camiasının son iki sezonda teknik adamlık konusunda yaşadığı gel-gitler şaşırtıcı ve üzücü. Galiba bu saatten sonra yabancı hocayla anlaşmayı düşünen yöneticilerin önceliği kendilerini 'adamlık, tolerans ve sabır' testinden geçirmeye vermesi gerekiyor! Dünya üzerinde dilini bilmediği, insanlarını tanımadığı, transferleri bizzat yaptırmadığı diyarlara gidip de kısa dönemde başarılı olmuş kaç teknik adam ismi sayabilirsiniz? Hele bir de Türkiye gibi değişik ve ilginç hassasiyetleri olan ülkelerde!

Dünyanın en iyi hocalarının başında gösterilen Sir Alex Ferguson bile İngiltere'de ilk kupasının kulpuna yapışmak için 7 sene beklemek zorunda kalmıştı. Ve elbette ki ona o denli uzun süre tahammül gösteren M. United yönetimi ayakta alkışlanmayı hak eden taraftı. Kendi topraklarımızda 7 senenin fazlasıyla uzun süre olduğunun farkındayız ama şunu kesinkes söyleyebiliriz: 'Eğer 3 sezon sabredemeyecekseniz asla yabancı hocayla çalışmayın, yerlileri tercih edin. Çünkü hem onların tazminatı daha düşük, hem Türk olmaları hasebiyle ligimizi yabancılara nazaran daha iyi tanıyorlar hem de üç kişi aleyhlerinde bağırınca istifa etme şansları yüksek!' Hatırlasanıza Gordon Milne gibi futbolculuk kariyeri hayli yüksek, hocalık geçmişiyse sıradan bir kişiye Süleyman Seba'nın tanıdığı opsiyon üçüncü senenin sonunda meyvelerini vermiş, Beşiktaş uzun yıllar kupalara ambargo koymuştu.

Bülent Korkmaz'ın Erciyesspor'daki ilk teknik adamlık serüveni tam 'Ameliyat başarılı geçti ancak hasta öldü!' dediyecek tarzdaydı. Bursa ve G.Birliği maceralarıysa neredeyse başlamadan bitti; İlhan Cavcav'ın onun hakkında ileri sürdüğü ağır ithamları değerlendirmeye almıyoruz zira vaktinden çok sonra yapılmış gereksiz açıklamalardı. Futbolculuğu döneminde kendisinden önce İstanbul Dükaliği takımlarının teknik sorumluluğunu üstlenmiş 'Rıdvan Dilmen, Rıza Çalımbay, Ertuğrul Sağlam' gibi geniş kitlelerin sempatisini kazanabilmiş değildi ancak onlara nazaran çok daha hırslı ve agresifti. Eğer o bitmek bilmeyen enerjisinin, dillere destan hırslının yalnızca üçte birini futbolcularına yansıtmayı başarabilirse neden kalıcı olamasın? Nasılsa adını saydığımız isimlerin efendilikleri, onları üstelik de başarılı değilseler bile başarısız da değilken o koltuklarda tutmaya yetmemişti.

Bülent Korkmaz'ın bizce yapacağı ilk icraat Skibbe hakkında birkaç gün önce sarf ettiği sözlerin kendisi için asla geçerli olmadığını, olamayacağını beyan etmek ve o beyanının arkasında durmak olmalı. Korkmaz, 'Feldkamp'ın olduğu yerde Skibbe değil Kalli teknik direktördür.' diye iddialı bir demeç vermişti; şimdi merak ediyoruz, insanları Kalli'nin olduğu yerde Bülent Korkmaz'ın tek sorumlu olabileceğine nasıl ikna edebilecek? Görüyorsunuz değil mi, ulu orta söylenmiş bir söz, insanı yeri geldiğinde nasıl bağlayabiliyor!

Öte yandan yardımcılığını yapacak Cevat hocanın geçen sezon aldığı emaneti mükemmel şekilde iade ettiği hâlâ hafızalarda. Şimdi Bülent Korkmaz tekleyecek olursa ilk akla gelecek ismin onun yardımcısı yapılması ne

denli isabetli bir seçim olmuş, tartışmaya açık. Liverpool Kulüp duvarında yazan 'Seni yeteneğin buraya getirdi, ahlakın burada tutacak' sözleri korkarız Korkmaz'a uymuyor. O sözlerin Türkçe versiyonu olsa olsa 'Futbolculuk kariyerin ve mecburiyetler seni buraya getirdi, başarılı olduğun süre burada durursun!' olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taner Skibbe'yi gönderdi, Kamanan Aragones'i yiyebilir mi?

Fatih Uraz 2009.02.28

Birçok yönlerini, tarzlarını, konuşmalarını tasvip etmesek de 'Aragones'i yedirmemek adına kendi camiaları başta olmak üzere neredeyse memleketin % 90'ına karşı verdikleri çetin mücadelelerden' ötürü Fenerbahçe yönetimini tebrik ediyoruz.

Ancak Sivas'ı ligde yenemez, kupada eleyemez iseler de Aragones'e tahammül edip edemeyeceklerini hakikaten merak ediyoruz!

Öncelikle geldiği günden beri boynunu giyotinin altına uzatmış bekleyen Skibbe'yi Taner'in yemediğini belirtelim; Alman çalıştırıcının durumu postaya verilmiş ancak henüz adrese teslim edilmemiş mektup gibiydi! Mektubun mutlaka geleceği biliniyordu, bilinmeyen, saati ve günüydü. Bu arada ısrarla her görevi bırakan ya da bıraktırlan hocayı büyük bir iştahla attıkları 'Kovuldu!' başlığıyla uğurlayan medya temsilcilerini de anmadan geçemiyoruz. Kendilerinin çalıştığı gazeteler, televizyonlar onların görevine son verirken 'Onları kovduk' diye başlık atsalar memnun olurlar mıydı? O kadar mı zordur 'Görevine son verildi, yollar ayrıldı' demek, insanların haysiyetini zedelemekten haber yapabilmek. Sonra Adnan Polat'ın ağzından 'Kovduk' kelimesini duyan var mı? 'Galatasaray Skibbe'yi gönderdi, Fener hâlâ Aragones'le devam ediyor' diye yazılan haberleriyse manalandırmakta gerçekten zorlanıyoruz. Akli başında tüm insanlar 'İstikrardan, prensiplerden, sabırdan' dem vururken, kulüplerin görevden aldığı çalıştırıcılara ödediği paralar taraflı-tarafsız herkesin canını yakarken, ligin bitmesine sayılı haftalar kala Aragones'in gönderilmesi için koro tertip etmenin kime ne yararı olabilir ki? Dahası kısa ya da uzun süre hasbelkader de olsa teknik adamlık yapmış insanlar 'Nasıl ve neden o denli acımasız olur ki?' Kulüpten bir beklentiniz, çıkarınız olsa dahi halihazırda görevini ifa eden bir hocaya, bir meslektaşınıza öyle davranmak yakışıyor mu? 'Yakışıyor diyen, bu ihtiyarı yemek için salvo atışlara devam diyen'ler bilin ki yalan söylüyor, sadece seviyelerinin düşüklüğünü tescil ediyor. Kendisi siftah yaptıktan sonra gelen ilk müşteriyi komşusuna gönderen insanların torunlarına hiç yakış mıyorsunuz, eğer düşünürseniz! Son iki senenin tartışmasız en flaş takımı Sivasspor'da sona yaklaşıldıkça ağır yükün sorumluluğunun bellerini bükmeye başladığı görülüyor; bu onların en büyük handikapı. Geriden geliyor olsalar belki o denli etkilenecekler, ne var ki sürekli kovalanmak, sürekli vitrinde oturmak hiç kolay değil. Kabul etmeli ki Sivas moralli ve lig maçında kaybedeceği pek az şey varken kazanabileceklerinin hesabını yapabilmek mümkün değil. Bizce maça kalite değil strateji damgasını vuracak; Sivas, hocasının destan yazmaya mı yoksa puan almaya mı önceliği vereceği hususu kanaatimizce maçın gidişatını etkileyecek. F.Bahçe'nin sahaya kim çıkarsa çıksın mevcut orta saha ve defans oyuncularıyla Sivas'a pozisyon vermemesi mantık dışı; kazanmaya oynayacağı, fazla adamla hücum yapacağı düşünüldüğünde oyunun 0-0 bitmesi ihtimali hayli düşük. Taraflardan birisinin fark atmasıysa ihtimal dahilinde!

Bizce Fenerbahçe, Şampiyonlar Ligi'ne katılamaz veya Federasyon Kupası'nı alamazsa tarihinin en ciddi iç hesaplaşmasına girebilir. Böylesine güç ekonomik şartlar içerisinde sponsor bulmaya, gelirleri artırmaya şapka çıkarılır; amma velakin sezon sonu taraftar mutlu olmazsa o paraların sefasını muhtemelen yeni başkan ve hoca, yeni futbolcularla çıkarabilir!

Netice itibarıyla Kamanan mevcut formuyla Saracoğlu Stadyumu'nda şovuna devam edebilir ancak Aragones'i yemek Skibbe'yi yemek kadar kolay olmayabilir. Hem adam inatçı hem de yönetim 'Kan kussa da kızılık şerbeti içtim' demektedir kararlı gibi duruyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Golü Arda mı attı, Jefferson mu yedi?

Fatih Uraz 2009.03.03

Peşinen söyleyelim de kimi yanlış anlamaların önü kesilebilsin; yabancı oyuncuya da karşı değiliz yabancı kaleciye de; yeter ki bizim çocuklarımızdan daha iyi olsunlar ve takımlarına ekstra güç vererek ligin kalite bazında yükselişine katkıda bulunsunlar.

Şimdilerde tüm kalecilerin zaman zaman yediği talihsiz golleri geçmişte bizim ve jenerasyonumuzun da fazlasıyla yediğini hatırlatarak kimseyi rencide etmeden, son yılların en başarılı futbolcusu Arda'nın da hakkını teslim ederek bir gerçeğin altını çizelim; Galatasaray'ın attığı gol Arda yerine Konya kalecisi Jefferson'a yazılsa yeridir. 60 metreden verilen pasta bir kaleci neden kale çizgisi üzerinde bekler ve topa niçin o kadar geç çıkar ve inanılması zor zamanlama hatası yapar; anlaşılır gibi değil, bir pozisyonda üç vahim hata.

Ligimizde oynayan yabancı kalecileri göz önüne getirecek olsanız kaç tanesinin takımlarına artı güç kattığını söyleyebilirsiniz? Galatasaraylı De Sanctis, Sivaslı Petkoviç, Trabzonlu Sylva, Ankarasporlu Senecky, Gençlerli Bojan, Bursasporlu İvankov, Eskişehirsporlu Vanja, Büyükşehirli Hasağıç, Kayserisporlu Souleymanou ve Konyasporlu Jefferson arasından hangisinin yokluğu kulübüne karalar bağlatır, hasret gözyaşları döktürür dersiniz?

Biliyorsunuz De Sanctis'in konumu geldiği günden beri tartışılıp duruyor; Sabri'nin Bordeaux ağlarına son saniyelerde gönderdiği gol olmasaydı büyük ihtimalle İtalyan kalecinin de bileti kesilmişti. Aslında belirli özelliklere sahip bir kaleci ve kesinlikle kendisine yöneltilen ağır eleştirileri hak etmiyor. İyi niyetle yapılan her ortaya ve defansın arkasına atılan her topa müdahale etmeye çalışıyor; bu da haliyle hata katsayısını yükseltiyor. Rakibi Aykut çizgi kaleciliğini terk etmediği sürece şunun farkına varmalı ki bir yabancı gitse bile diğer bir yabancı gelecek çünkü sürekli kazanmaya oynayan takımlar kale çizgisine hapsolmuş kalecilerle yola devam edemezler. De Sanctis tabii ki Buffon ayarında değil; zaten dünyada da yalnızca bir Buffon var; onun da bonservisi 100 milyon Euro!

Öte yandan iyi bir kalecinin önemini anlamak isteyenler sadece Beşiktaş'ın İ.B.Belediye'ye attığı golleri dahi hatırlasa yeterli olur; Hasağıç oyuna devam etseydi muhtemelen Mustafa Denizli bu denli neşeli olamayacaktı. Petkoviç, Sylva, Hasağıç iyi kaleciler; Senecky ve Souleymanou'ysa formalarının hakkını vermeye çalışan kaleciler, diğerleriye olsa da olur olmasa da. Sylva'nın Hollandalı Van Der Saar'ı hatırlatırcasına Antalya maçında aldığı yan topun ardından Yattara'ya verdiği hızlı pasın gol olduğuna özellikle dikkat çekmek isteriz.

Eskişehirspor kalecisi Vanja'nın boyu neredeyse Eyfel Kulesi kadar, öte yandaysa Kayseri maçında 50 metreden yapılan yüksek ortayı bile top rakip oyuncunun kafasının üzerinden almayı başaramıyor. Ancak bir noktada yabancı kalecilerin hakkını teslim etmemiz gerek; kapasiteleri ne denli sınırlı olursa olsun kolayına kendilerine duydukları güveni kaybetmiyorlar. Yerli file bekçilerimizin maalesef ki en büyük eksisi 'yedikleri hatalı gollerden sonra yaşadıkları sendrom!' Moral eksenli kalecilik bir nevi piyangoya benzer; büyük ikramiye de çıkabilir amorti de çıkmayabilir!

Yerli kaleciler şunu iyi anlamalı, yöneticiler ve hocalardan çok düşük maç performansları ile iyi çalışmamanın getirdiği hatalar yabancılara davetiye çıkarıyor; o yüzden sızlanacaklarına kendilerini geliştirmeyi denemeliler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elin ölüsü ve bizim ölümüz

Fatih Uraz 2009.03.06

Ailelerini, sevdiklerini, doğayı bırakın, kendi kendisine dahi saygı duymayan fanilerin ebedi hayata intikal etmiş insanlara saygı duymasını beklemek mantıklı değilse de; hadise üzücü, iç acıtıcı. Yüzyıllar boyu 'adalet, sevgi, saygı, hakkaniyet' çerçevesinde hareket etmiş insanların torunları neden böylesine 'angutlaştı!' dersiniz?

Hollanda'da uçak kazası sonucu Hakk'ın rahmetine kavuşan kardeşlerimize geçen hafta sonu bazı stadyumlarda reva görülenleri yadırgamayabilirdik çünkü geçmişte ülkenin her köşesinde benzerlerine o kadar sık rastlamıştık ki! Ne var ki 28 Şubat günü oynanan Chicago Bulls-Houston Rockets maçını seyredince küçük bir iç hesaplaşma kaçınılmaz oldu.

Basketbola uzak bir insan olmamakla beraber gerçeği söylemek gerekirse ne 76 yaşında hayata gözlerini kapatan Johnny Kerr'in ne de 61 yaşında dünyaya elveda diyen Norm Van Lier'in adını daha önceleri duymamıştık. Televizyon yorumcularının onlar hakkında bıkip usanmadan söyledikleri övgü dolu kelimeleri işitince ilk anda 'Galiba bunlar da bizim gibi, diriyken sallıyor, ölünce methiyeler düzüyor!' düşüncesi aklımıza gelir gibi oldu ama gelememi, çünkü o anda bant yayınları devreye girdi. Bir de baktık ki Michael Jordan, Scottie Pippen gibi zirve isimler geçmişte Johnny Kerr'e övgüler yağıdırıyor, saygılar sunuyor; hem de United Center'ı hınca hınç dolduran binlerce seyircinin alkışları eşliğinde.

İlk yanılığımızın şaşkınlığını çabuk atlatarak 'Tamam, bizler gibi adamların ölmesini beklememiş, yaşarken de sevdiklerini, sayıldıklarını onlara hissettirmişler; saygı duruşu esnasında acep ne yaparlar?' diyerek sabırsızlıkla spikerin salon hoparlöründen yapacağı anonsu beklemeye koyulduk. O da ne; salonun tepesindeki dev ekranlara Kerr'in ve Van Lier'in resimleri peş peşe yansırken başlayan saygı seremonisinde tek kişiden çıt bile çıkmıyor.

İkinci darbeyi de yedikten kısa süre sonra maç başlayınca bu sefer de 'Anlaşılan buranın yiğitleri bizim yerli malı magandalar gibi değilmiş; ama spikerler şu ana dek ölüleri saygıyla yad etmekten dirilerle ilgili bilgileri vermeye fırsat bulamadı; bakalım maçın havasına girebilecekler mi?' diye kusur bulma çabamızı sürdürdük; o noktada yanılmamız da fazla zaman almadı! Zira yorumcular hem oyuna kolaylıkla adapte oldular hem de her mola esnasında Kerr ile Van Lier'i methiyeler eşliğinde anmayı asla ihmal etmediler; hem de üç küsur saat boyunca.

Seneler önce Benjamin Toshack'tan Liverpool efsanesinin harcını ilk karan kişi olan Bill Shankley'in cenaze merasimini dinlemiştik; ilginizi çekebilir diye kısaca anlatalım. Efsane menajerin naaşı 1981 senesinin bir sonbahar günü kortej eşliğinde mezarlığa doğru götürülürken aynı şehrin Liverpool'u hiç sevmeyen düşman

kardeş takımı Everton'a gönül veren taraftarlar, hayatları boyunca ilk kez (muhtemelen de son!) boyunlarına Liverpool fularlarını bağlayarak önce esas duruşla sonra alkışlar eşliğinde futbol dünyasının en renkli ismini şanına yakışır şekilde uğurlamış.

Kısa süre önce ahirete intikal eden Galatasaray amigosu için Fener ve Beşiktaş siteleri 'geçmiş olsun' mesajları yayınlamış, rahmetliyi gayet güzel yad ederek şık bir jest yapmıştı; ancak bu tip jestler o kadar az ve çirkinlikler o denli çok ki; sevinmeye fırsat kalmıyor. Ölülerin ardından yarım dakika vakarını korumayı beceremeyen yerli malı magandaları mademki eğitemiyoruz, en iyisi 'Saygı duruşlarını yasaklayalım!' gitsin. Shakespeare 'En tatlı balın bile fazlası bıkınlık verir' derken bu insanlık kalıntılarının zehrinden bıkınlık duymak ve tedbir almak için ne bekleniyor ki.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener'de bir Volkan Demirel klasiği daha!

Fatih Uraz 2009.03.10

Türk Milli Takımı'nda halihazırda oynayacak tek isim, daha doğru bir ifadeyle o formanın hakkını verebilecek tek kaleci olan Volkan Demirel'i çözmekte inanın zorlanıyoruz.

Onu önemsiyoruz; zira iyi gününde, tüm konsantrasyonunu maça verdiği anlarda hakikaten ekstra işler çıkarabilme yeteneğine sahip.

Çek Cumhuriyeti ve Galatasaray maçlarına, Lincoln diyaloguna, zaman zaman kalesinden koparak karşı kale önünde girdiği ağız dalaşlarına değinmeyeceğiz; eskiden sık yaptığı ıskalarını, çizgide bekleme alışkanlığının doğurduğu talihsiz gollerini hatırlatmayacağız; sadece diyeceğiz ki: 'Pozisyonların başlangıcında ne kadar haklı olursa olsun gördüğü kırmızı kartlar o kalitede bir kaleciye yakışmıyor.' Kaldı ki kırmızı kartlara geçerli mazeret bulabilmek sanıldandan zordur.

Kayseri maçında Mehmet Topuz'un şutlarını mükemmel kurtardığını andıktan sonra isterseniz kırmızı kartı aldığı enstantaneyi bir hatırlayalım. Ceza sahası dışından altı pasa doğru ortаланan yan topa Volkan Demirel plonjonla müdahale ederken Kayserisporlu genç yetenek Eren, muhtemelen Volkan'ın topa çıktığını görmediğinden tabanla meşin yuvarlak yerine kalecinin yüzüne hamle yapıyor. O tekmenin istemeden de olsa Volkan'ın canını yaktığı tartışılmaz bir gerçek; ancak her canı yanan oyuncu hesap kesmeyi hakeme bırakmadan kendisi üstlenmeye kalkışırsa o sahaların nasıl hal alacağını düşünmekte yarar var!

Öte yandan hakem Bünyamin Gezer faul kararını vermeseydi Kayserispor durduk yerde futbol diliyle 'avanta'dan bir penaltı kazanacak ve maçın gidişatı da tamamen değişecekti. Volkan Demirel pazar akşamı şanslıydı; çünkü 10 kişi kalan takım arkadaşları kendi kaleleri önünde gelişen rakip ataklara öylesine kritik ve cansiperane son saniye hamleleri yaptı ki, takdire şayan; şans faktörü de cabası. Bu arada kendisine pek iş düşmese de diğer Volkan'ın ve Aragones'in de hakkını yememek gerek. İspanyol hocayı tüm kupa maçlarında Volkan Babacan'a şans vererek onu istim üzerinde tutmayı başardığı için kutlamalı. Grup maçlarında şans vermek ayrı iştir, Sivasspor gibi kuvvetli bir takım karşısında yarı finalde forma vermek farklı bir iştir.

Hatırlarsanız Valencia'nın Beşiktaş'ı ve Gençlerbirliği'ni eleyerek UEFA Kupası'na uzandığı yıl Benitez final maçı hariç geri kalan tüm karşılaşmalarda birinci kaleci Canizares'i değil ikinci kaleci Palop'u oynatmıştı. Görüldüğü kadarıyla bazı İspanyol hocalar kupa maçlarını iyi kaleciler arkasında beklediklerinden dolayı oynama şansı bulamayan ikinci kalecileri istim üzerinde tutmak adına fırsat görüyor. Genç Volkan Babacan, gerilim katsayısı son derece yüksek bir müsabakada soğukkanlılığını koruyarak kaliteli bir kumaşa sahip olduğunu bir kere daha

ispat etme şansı buldu. Sinirlerine hakim olmayı öteden beri başaramayan Volkan Demirel'in normal şartlar altında iki maç ceza alacağı düşünüldüğünde yedek kalecileri hazır tutmanın önemi kendiliğinden anlaşılacaktır.

Sadece Fenerbahçe'nin değil Milli Takım'ımızın da temel taşlarından olan Volkan Demirel, Sarı-Lacivertli takımda kalmayı düşünüyorsa da, daha yüksekleri, yurtdışında iddialı takımları hedefliyorsa da fark etmez; kesinlikle profesyonel mentorlardan ya da psikologlardan yardım almalı. Eğer alıyorsa da ara vermeden o seansları sürdürmeli; çünkü onu patlamaya hazır bomba haline getirmek o kadar kolay ki! Volkan'ın, 'Tartışmasını bilmeyenler kavga ederler' diyen Chesterton'a kulak vermesi gerek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaka 100 milyon Euro ediyorsa Arda da 25 milyon eder

Fatih Uraz 2009.03.14

Dünya üzerinde müzikten az biraz anlayan kime 'En güçlü tenorlar kim?' deseniz büyük ihtimalle 'Pavarotti, Carreras ve Domingo' cevabını alırsınız.

Soruyu değiştirerek bu kez futboldan bir gıdım anlayan birilerine 'Dünyanın şu an en iyi üç futbolcusu kimdir?' diye sorsanız zannetmiyoruz ki 'Kaka, Ronaldo ve Messi' demeyen çıksın!

Messi'nin kolayına bir yere kıpırdayamayacağını, Ronaldo'nun şimdilik kaydıyla da olsa Manchester şehrini terk edemeyeceğini göz önüne aldığınızda süper üçlünün geriye kalan ismi Kaka'nın parası çok kulüplerin ilk hedefi olacağı kolaylıkla anlaşılır. Başarılı futbolculuğunun yanında ailesine verdiği değerle, sempatikliğiyle, dindarlığıyla da futbolseverlerin gönlünde taht kuran Kaka; eğer Manchester şehrinin gölgede kalmış diğer kulübü M. City, teklifini 10 milyon pound daha artıracak olursa muhtemelen Milano'dan ayrılıp Britanya'nın yolunu tutacak.

Formasının altına 'Ben İsa'ya aitim' yazılı tişört giyecek kadar koyu bir Hristiyan olan Kaka, bu denli astronomik olmasa da geçmişte kendisine yapılan teklifleri sürekli reddederken bir seferinde 'Tanrı'ma çok dua ettim ve bana yol göstermesini istedim; burada kalmamı istedi.' diyecek kadar alışılmışın dışında bir kişilik.

Bilindiği gibi Manchester City'nin akıllara ziyan teklifi karşısında ne Milan ne de kendisi duyarsız kalmamış ve pazarlıklar başlamıştı. Milan kasasına 100 milyon Euro'yu koymayı garanti ettiği halde fiyatı yüzde on daha artırmaya çalışırken, Kaka'nın aynı zamanda menajerliğini de yapan babası City'nin yıllık bazda önerdiği 14,5 milyon Euro'yu artırmadığını görünce masadan kalkmakta tereddüt göstermemişti.

Kaka, Manchester City'nin Manchester United olmadığına farkında, bu yüzden büyük bir ikilem yaşıyor. Zaten 'Milan tarihi benim tarihim, burası benim evim, Milan benim için yapılan tüm teklifleri bugüne kadar reddetti. Ancak böylesine bir teklifin onlara büyük faydası dokunacaktır.' derken de öncelikle kendisini değil Milan'ı ve kulübünün menfaatini düşündüğünü gösteriyor. Öte yandan İspanya'dan geldiği Liverpool'da taraflı-tarafsız herkesin beğenisini kazanan Fernando Torres ona şöyle sesleniyor: 'Bir kulüpte 10 yıl oynadığınızı düşünün; sonra bir gün geriye bakıyorsunuz ve ortada ne bir kupa, ne bir madalya ne de başarı var. Sanki şuna benziyor; harika eviniz var, harika arabanız var ama ortada kayda değer bir şey yok. Başarı yoksa arabanın, paranın, evin ne anlamı var ki? Oyuncular asla geriye bakıp yalnızca ne kadar çok para kazandım demeyi istemez.'

Bildiğiniz gibi Galatasaray Kulübü mali açıdan son derece sıkıntılı günler yaşıyor; düşünsenize defansta o kadar sakat oyuncusu varken Meira'yı hayati önemi haiz Hamburg maçında dahi oynatmadan satıp gönderiyor. O

zihniyete sahip insanların en çok para edecek oyuncu olan Arda Turan'ı parlak bir teklif geldiğinde satmaması haliyle söz konusu dahi edilemez. Gazete sayfalarına yansıyan rakamların doğruluğunu öngörme şansımız yoksa da basit ama pratik bir bakkal hesabıyla diyoruz ki, 'Kaka'nın 100 milyon Euro ettiği yerde Arda da rahat rahat 25 milyon Euro eder. Vakti zamanında ellerinin altındaki 'Ribery hazinesi'ni kaçırmamış olsalardı Arda+Ribery ikilisinin Sarı-Kırmızılı camiayı ihya etmesi işten bile değilmiş.

Arda Turan'ın futbol kalitesi ve ünü Galatasaray'ın üzerine çıktığına göre yetenekli oyuncu körelmek istemiyorsa bir an önce güçlü bir ligin zirveye oynayan bir takımına gitmeli. Umarız kimi abileri gibi yurttaşının zahmetsiz ve garanti parasının cazibesine takılıp kalmaz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akıllı olun, Roberto Carlos'u elden kaçırmayın!

Fatih Uraz 2009.03.21

Türkiye'nin gördüğü (muhtemelen de göreceği!) en kariyerli futbolcu hiç tartışmasız uzak ara Roberto Carlos'tur; geçmişi, başarıları, oynadığı finallerin sayısı ayan-beyan ortadayken kıymetinin yeterince bilindiği, anlaşıldığıysa maalesef söylenemez. Bir oyuncunun kıymetini bilmek demek elbette onun yaptığı hataları görmezden gelmeyi gerektirmez.

O konuda dikkat edilmesi gereken şey 'Artıları ve eksileri yan yana koyup kantarın ne tarafının ağır bastığı' noktasıdır. Örneğin iki hafta önce Carlos'un hakemin yanında yaptığı işaretin anlamı en kibar ifadeyle 'Bu hakem kafayı yemiş' demektir ve asla kabul edilemez. Öte yandan ülkenin en cesur hakemi diye lanse edilen Bünyamin Gezer'in ikinci kırmızı kart için elini cebine atamaması da kabul edilebilir değildir.

İsterseniz gelin sözü bir an için dünya futbolunun büyük yıldızı Portekizli Luis Figo'ya bırakalım. Sporting Lizbon, Barcelona, Real Madrid ve Portekiz Milli Takımı'yla başarıdan başarıya koştuğundan sonra şimdilerde İnter Milan formasını giyen Figo diyor ki: 'Beni en fazla zorlayan oyuncular Roberto Carlos ile Bixente Lizarazu olmuştur. İkisi de çok hızlı ve agresif oyunculardır ve onlarla baş edebilmek çok zordur.' Figo'nun futbol defterinde 'La Liga, UEFA, Şampiyonlar Ligi, Kıtalararası Kupa başarıları, en üst liglerde 550'nin üzerinde maç, 91 gol, yüzlerce asist, 2000'de Avrupa'nın, 2001'de dünyanın en iyi futbolcusu ödülü' yazdığından ötürü sanmıyoruz ki ona itiraz eden birisi çıkabilsin.

Belki şöyle bir itiraz gelebilir: 'Tamam, Figo'nun söyledikleri doğru da, Portekizli yıldız herhalde şimdiki Roberto Carlos'tan değil Fenerbahçe'ye gelmeden önceki Carlos'tan bahsediyor!' Ona ne şüphe; tabii ki Real Madrid'deki parlak günlerinden bahsediyor ama biraz insaf edin ve kendinize sorun: 'Brezilya Milli Takımı dünyanın, Real Madrid Avrupa'nın zirvesindeyken Roberto Carlos'u ağırlığınca altınla tartsanız Türkiye'ye getirebilir miydiniz?'

Adam hâlâ çabuk mu, çabuk; hala top oynama arzusu var mı, var; hâlâ toplara iyi vuruyor mu, eskisi kadar olmasa da vuruyor; sempatik mi, sempatik; Fenerbahçe'ye parayla ölçülemeyecek derecede itibar kazandırdı mı, kazandırdı; öyleyse müsaade edin de eskisi kadar etkili gidip-gelemesin, eskisi kadar iyi kademelere giremesin, eskiden olduğu gibi dünyanın en iyi sol kanat oyuncusu gösterilmesin. Hem genç hem yetenekli hem ucuz hem de kaliteli oyuncuyu kolayına nereden bulacaksınız ki? Aslında Türk futbolu Roberto Carlos avarında olmasa da iki kez genç yıldız adayını buldu, fırsatı değerlendiremedi. Birincisi Adrian Ilie'ydi ve gerçekten üst düzey bir futbolcuydu ama mukavelesinde yazılı miktarı getirip ülkemizi pek çabuk terk etti. Ortada suçlu yoktu zira mukavelesine o madde yazılmasaydı Sarı-Kırmızılı takımın onu alma şansı

olamayacağını Fatih Terim açıklamıştı. İkincisi bildiğiniz üzere Ribery'di ve kıratına göre 'Gazoz parası!' sayılacak bir ödemenin gecikmesi yüzünden talih kuşu elden uçu gitti.

Emre ve Okan'dan para kazanılamadı, Rüştü ve Tuncay bedava gitti, Hakan Şükür'ün o günkü piyasasına göre düşük bonservis bedeli alındı, Nihat Kahveci ederinin hayli altında gittiyse de onun getirdiği para Beşiktaş'a ilaç gibi geldi. Ümit Davala-Gökdeniz-Fatih Tekke-Baliç-Okocha dışında aklımıza değerini bulan isim gelmiyor.

Seneler önce İker Casillas ile İspanya'da yaptığımız röportajda bize demişti ki 'Burası Real Madrid, ihtiyaç olsun olmasın tribünler için her sene yıldız oyuncu alınır.' Roberto Carlos yaşlanmış olsa da bir yıldızdır ve sadece kulübüne verdiği hava bile ona ödenen parayı fazlasıyla helal ettirir. Fenerbahçe'nin onu elden kaçırma lüksü yoktur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yollayın Aragones'i Fenerbahçe kurtulsun!

Fatih Uraz 2009.03.25

18 takım arasında bir yabancı hoca kaldığı galiba unutuluyor! Yarın bir gün yaşlı İspanyol'u da küstürecek ya da gönderecek olursak sabahtan akşama kendimiz çalıp kendimiz oynayacağız! Peki o vakit kimi yerden yere vuracağız; malumunuz ya ikili ince ilişkiler yerlilerin görünmez kalkanı da!

Vasıfsız, vizyonsuz, vermeden almayı düşünen yabancıların yerine tabii ki yüz kere bin kere ülkemiz hocalarını tercih ederiz; öte yandan futbolumuzun gelişimine katkıda bulunacak, ülkemizin tanıtımında aktif rol üstlenecek, alttan gelen gençlerin önünü açacak, taze bir soluk getirecek yabancılara da asla hayır demeyiz.

Ancak bizim evet-hayırımız değil kulüplerimizi yönetmek iddiasıyla işbaşı yapan ama bir türlü ideal yöneticilik sanatından icraat göstermeye muvaffak olamayan kulüp idarecilerinin tavrı ve niyeti yabancı çalıştırıcı hususunda belirleyici faktör oluyor. Üzülerek ifade etmek gerekirse kulüp başkanlarımızın pek çoğu 'havadan, rüzgârdan, güneşten, dedikodudan, eleştiriden' kolayca etkilendiğinden ötürü onların olduğu yerde 'yabancı hocaların başarılı olabilmek ihtimali' düşüktür!

İçtenlikle diliyoruz ki Aziz Yıldırım'ın spor sayfalarına düşen Bursaspor idarecilerine yönelik 'Maçı siz kazanmadınız, biz verdik.' sözleriyle Aragones hakkında kendi yöneticisine sarf ettiği negatif kelimeler doğru değildir. Fenerbahçe başkanının acemilik dönemlerinde takım tertibine ne denli müdahil olduğunu kaç tane futbolcusunun ağzından duymuş biri olarak umut ediyoruz ki 'o sözler son dakikalarda kaybedilen 3 puanın getirdiği şokun eseri' olsun. Bir başkan toplum içinde kendi hocasını maçı rakip takıma vermekle itham ediyorsa yapılması gereken tek şey vardır; o hocayı tez elden gönderip sorumluluğu başkana vermek! Hem para tasarrufu yapılmış olur hem de futbolu hocalardan daha iyi bildiğini düşünenlerin önü açılır!

Genlerimizden olsa gerek, sadece futbolda değil pek çok branşta adına tahammül denen sözcüğe işlerlik kazandıramıyoruz. Hatırlarsanız basketbolda Rusya'yı devler arasından 2007 Avrupa şampiyonluğuna taşıyan David Blatt'ı bile birkaç ay içinde Efes'ten göndermekte tereddüt göstermedik. Demek ki Aragones gibi futbolu, Platt gibi basketbolu bilmeyen hocalar takımlarını dışarıda daha kolay şampiyon yapıyor; ama burası Türkiye! Biliyorsunuz 'Köylü Hiddink!' şu anda dünyanın en iyi hocaları arasında gösteriliyor ve onun ayarında 'Capello, Mourinho, Ferguson, Wenger, Benitez' var; onları da Fener alamayacağına göre acaba sırada ki kurban kim? Scolari mi, Daum mu?

Kariyerleri nasıl olursa olsun birkaç ay geçmeden tüm yabancıların 'İhtiyar, tecrübesiz, camianın büyüklüğün farkında değil, vurgun için gelmiş, taşralı, genç takım hocası, kumarbaz, şarapçı, hovarda, duyarsız, taktik bilmiyor, hemşehrilerini kayırıyor, oyuncu değişiklikleri yanlış, ülke şartlarından bihaber!' diyerek haklarından geliyoruz. Öyleyse o paraları, o tazminatları boşuna niye ödüyoruz ki? Yerliler genellikle hem daha az masraflı hem de onları göndermek kolay; seyirci zırlamaya başlayınca, bir-iki yönetici gazetelere televizyonlara aleyhte demeç verince, başkan el altından 'bizi de kurtarsın kendisini de!' mesajını gönderince yerliler gerekeni hemencecik yapıyor. Malumunuz, yabancılar Türkçe bilmiyor ve tercümanları ne kadar çabalasa dahi onlara 'damardan mesaj!' vermeyi beceremiyor. Belki de adamların 'algılama kapasitesi' düşük!

Maslow, 'Elinde çekiç olan her şeyi çivi görür.' diyor; konu yabancılar olunca ülkemiz insanı muhtemelen kendisini çekiç gibi hissediyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bernabeu'da Türkiye'nin şansı var mı?

Fatih Uraz 2009.03.28

Ondan daha büyük, daha güzel stadyumlar gördüğümüz halde kabul etmeli ki Bernabeu'yu diğerlerinden farklı kılan bambaşka bir havası var. Modern stadyumlarla kıyaslandığında zemininden mimarisine varıncaya dek dikkate değer özelliği olmayan, şehrin neredeyse ta göbeğine kurulmuş bir futbol arenasını nasıl olup da böylesine albenili olur; doğrusu anlayabilmiş değiliz.

İnönü Stadyumu'yla aynı yaşa sahip Bernabeu; ikisi de 62 yıl önce açılmış ve İnönü 5, Bernabeu 8 sene sonra ismini değiştirmiş. Sonrasında seyirci talebinden tutun ayakta maç seyretme alışkanlığının değişimine kadar çeşitli faktörler stat kapasitelerini etkilemiş. İşte Milli Takım'ımızı orada top oynarken izleyeceğimiz Estadio Santiago Bernabeu Stadyumu 137 bin seyirciye ev sahipliği yaptığı günlerin ardından yaklaşık 80 bin kişiyle bugün bize hoşgeldin diyecek; hoşça vakit geçirecek ve hoşçakal diyecek mi, bakın orasını sizin gibi biz de bilmiyoruz.

İspanya halihazırda dünya futbolunun zirvesinde ve bunu da hak ediyor; beri taraftaysa geçmişe başarıların yanına ezici futbol kalitesini ekleyerek damga vuran takımların aralarında değil. Örneğin 1970'lerin Brezilya'sı, Almanya'sı, Hollanda'sı gibi sahada destan yazıp, 90 dakikanın her saniyesine damga vuramıyor ama takım gibi takım ve ekip ruhuna sahip.

2008 Avrupa Şampiyonası finallerinden önce hatırlarsanız klasmanda birinci olmasalar da yine de yukarıdaydılar ama kendi gazeteleri bile onları finale layık görmüyordu. Birçok İspanyol için bugün ulaştıkları nokta bir sürpriz ve onu ne denli hazmedecekleri, koruyacakları da şimdilik tahminlerin ötesine taşmıyor. Karşılıklı olarak oyuncu özelliklerini ve eksikleri masaya koymadan önce bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz; bizim takımımız sadece yüksek fizik gücüne sahip iken çabuk top yapabilen takımlar karşısında bocalar; onun dışında her takımla her zeminde ezilmeden mücadele edebilir ve ama az ama çok kazanma şansı vardır. Mesela Hollanda tarzında 'Şiir gibi!' futbol oynayan ekipler bize kolayına dış geçiremez; çünkü top yapmasını bilen, futbol oynamaktan zevk alan bir takımız. Ama geçmişimizin kâbusu İngilizlerle bugün karşılaştık yine zorlanırsız zira stilleri ve oyun anlayışları dışında kora kor oynuyorlar, çabuk pas yapıyorlar, fizikleri üst düzeyde.

Sonra unutmayın ki başlarında Vicente Del Bosque var! Hani Beşiktaş'ın başındayken takım mağlupken dahi korner kullandığında sahanın kenarına gelerek orta sahada 4 oyuncu kalmasını isteyen, Demirören'in zengin ettiği, Madrid'in dışındaki hayatı İstanbul'da gören, kaleci Ramazan'dan Casillas yapmaya çalışan hoca! Ne var

ki Aragones gibi Del Bosque'nin futbolculara dişlerini gösterebileceğini zannetmiyoruz; bu da demektir ki 'İspanyol oyuncular bildikleri gibi mücadele verecektir!'

Del Bosque'nin müspet ya da menfi anlamda şaka bir yana takımına etki edebileceğini düşünmüyoruz; Fatih Terim içinse böyle bir şeyi söyleyebilmek ne bugün ne de yarın ihtimal dahilinde! Hocamız rakibe saygı göstererek kamuoyunu şaşırttığı basın toplantısında asıl golü 'Casillas'ı Volkan'a benzeterek! filelere gönderdi! Birbirine bu denli zıt tarzda kalecilik yapan iki file bekçisini sanmıyoruz ki dünya üzerinde Terim'den başkası benzetebilsin. Casillas derken eklemekten geçmeyelim; dünyanın en çabuk kalecilerinden birisi ve sürekli hücum düşünen takımlar için ideal; ancak yan top ve blokaj handikabına sahip; İspanya dışına çıksa kesinlikle aynı performansı gösteremez.

Biz takımımızın sinmeden, ezilmeden mücadele edeceğini düşünüyoruz; eğer en stratejik oyuncumuz Hamit oynuyor olsaydı inanın hayli umutlu olurduk; şimdiyse bazı oyuncuların ekstra rol çalmasına bel bağlamış bekliyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir boğa, bir imparator, bir kaleci ve elde var sıfır!

Fatih Uraz 2009.04.03

Franz Beckenbauer günümüzde futbol oynuyor olsaydı büyük ihtimalle onunla özdeşleşmiş 'Kaiser' unvanını kullanmaktan feragat ederdi. Malumunuz üzere şimdilerde 'İmparator' kelimesi hak edilip edilmediğine bakılmaksızın veriliyor da!

İspanyol boğasına diş geçiremediğimizden ötürü Fatih Terim'i eleştiriyor değiliz; iki maçta da Milli Takımımız kuvvetli rakibine karşı sonucu lehine çevirecek pozisyonları bulduğuna göre en azından ortada utanılacak bir tablo yok. Kadro seçimini ilk 90 dakikanın ardından eleştirmemiştik, ikinci 90 dakikadan sonra da eleştirecek değiliz; çünkü adil olmaz. Mademki bir hocaya güvenmişiz, daha doğrusu federasyon güvenmiş, öyleyse 'onu neden aldı, bunu neden evde bıraktı, Nihat oynar mıydı, Halil'le Fatih Tekke çağrılmaz mıydı?' demenin bir esprisi yok. Tabii ki 'skora endeksli hareket etmeyenler!' için.

Fatih Terim'e 55 seneyi geride bıraktığı ömründe bir türlü kaybetmesini öğrenemediği için sitem ediyoruz! Düşüncemiz odur ki kaybedilen maçların ardından yaptıklarının, söylediklerinin 'hırsla, yenilgiyi hazmedememekle, öfkeye hakim olamamayla' bir ilgisi yok; bunun 'dilin kalpten geçeni değil beynin emrettiğini harflere dökerken satır aralarında birilerini ince ince kıymayla, kurban etmeyle, ihaleyi başkalarına devir etmeyle!' alakası var.

Tarihimizin yüz karası İsviçre maçının öncesinde ve sonrasında her karenin mimarı kendisiyken hatırlarsanız 'UEFA iddianamesinde adımın harfi bile geçmiyor' demekte bir mahzur görmemişti. Dikkat ettiyseniz İspanya maçının ardından da 'O kadar gol fırsatı bulursan yapacaksın, Volkan o hatayı yapmamalıydı, Nihat dünya üzerinde en iyi ayak içi vuruşu yapanlardan olduğu halde golü atamadı, maçı berabere bitirmeyi başaramadık' derken dahi kendini kurtaracak mazeretleri üretmeyi ihmal etmiyor. Avrupa Şampiyonası'nda son dakika golleriyle yarı finale çıkarken mesele yok, Petr Chech eliyle topu Nihat'ın önüne bırakırken mesele yok, hakem Macaristan'ın penaltısını vereceğine oyuncusunu atarken mesele yok, Bosnalı futbolcu kendi kalesine gol atarken mesele yok; ama biz son dakikada golü yiyerek yenilince 'Beraberliği koruyamadık' oluyor; ne kadar mantıksız ve zalimane bir yorum!

Biz Volkan'a suç bulmuyoruz zira kalecilik literatüründe en önemli konu 'Yapılması gerekeni yapmaktır', penaltı öncesinde Volkan çıkması gereken topa çıkmış ama kısa yumruklamış, ya da başka bir ifadeyle top rakip oyuncunun bulunduğu yere gitmiştir; bunun adı kaleci şanssızlığıdır. Ancak penaltı atışında onu tenkit edebiliriz; çünkü Xabi Alonso iyi bir penaltıcı olmadığı gibi genelde 11 metre atışlarını kalecinin sağına doğru yapmaktadır. Türkiye'de oynanan unutulmaz 3-3'lük Liverpool-Milan maçında da penaltıyı Dida'nın sağına doğru kullanmış ve Brezilyalı kalecinin kurtardığı topu geri gelişinde gol yapmıştı. Çarşamba akşamı Volkan o kadar önce soluna gitti ki Alonso'nun topu köşeye göndermesine dahi gerek kalmadı. Kaleciler 'Fil hafızasına sahip olmalı!' diyen ne de güzel söylemiş.

İspanya'yı biz beğendik, hem de 180 dakikanın en iyimser yorumla bir saatlik diliminde iyi oynayabildiği halde beğendik. Güçlü takımlar iyi günlerinde zaten rakiplerini kolaylıkla dağıtıyor; asıl olan kötü günde istediğin sonucu alabilmek. Oyuna girenin çıkkanı aratmadığı, oyunun gidişatına göre dakika başı taktik değiştirmeyen takımlar iyi takımlardır; yıldız futbolculara sahip olduğu halde hangi gün ne yapacağı belli olmayan takımlar ise karabatak tarzı takımlardır; bir görünür bir kaybolurlar.

Uzun bir aradan sonra final şansımız ne yazık ki başka ayakların hünersizliğine, şanssızlığına, formsuzluğuna, bahtsızlığına endekslendi. 2010 yazında büyük ekran televizyon satışları artmayacak gibi gözüküyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunlar futbolcu değil, sadece topçu!

Fatih Uraz 2009.04.14

Kavgayı ve şiddeti seven, en ufak bir tahrikte kolaylıkla saldırganlaşan, kendisini haklı çıkaracak bahaneleri mutlaka bulan, hataları başkalarına havale etme kolaylığına kaçan, sadece topa iyi vurduğundan ötürü yanlışlarına göz yumulan, eğitimsiz adamlardan ne olur; ne olacak; olsa olsa topçu olur!

İsterseniz pazar akşamı yaşananları tartışmadan önce bir önemli yanlış düzeltelim; ne demek 'Melek gibi futbolcudur ama maçın heyecanı sahada bazen kendisini kaybediyor!' Kimse kusura bakmasın ama amiyane tabirle 'sahada melek dışarıda kelek!' olunmaz; eğer kanatsız melekseveniz 24 saatin her anında kontrollü olmak, elinize-ayağınıza-dilinize hakim olmak zorundasınız. En ufak bir kıskırtmada kendinizden geçiyorsanız başkalarını suçlamaya başlamadan kendinizi masaya yatırmalısınız.

Seyircinin, yöneticinin, futbolcunun ahlakî zafiyet içinde olduğu beldelerde, adalet dağıtacak kişiler vurduymaz tavırları sürdürdüğü sürece temiz futbol özlemi ütopya kalmaya mahkûmdur. Geçmişe bir an için dönün ve bakın; ama içeride ama dışarıda yaşadığımız hangi yüz kızartıcı olayın ardından hangi olayların failleri hak ettiği cezayı almış? Boşuna yorulmayın yok; mutlaka birtakım dengeler göz önüne alınmış ve tabiri caizse 'döverken dahi sevmeye!' özen gösterilmiş.

Pek zannetmemekle birlikte hani diyoruz ki son Galatasaray-Fenerbahçe maçını bu kez fırsata dönüştürebilir miyiz? Çünkü iki takımın da ligde şampiyonluk şansı neredeyse yok denecek kadar azaldı ve verilecek ceza ne denli ağır olursa olsun taraflardan büyük tepki gelme ihtimali düşük.

Milli Takım çatısı altında canciğer kuzu sarması kareler veren futbolcuların 'birbirinin boğazını sıkması, tokat ve yumruk atması, tekme basması, galiz küfürler savurması, sanki karşıdaki düşmanıymış gibi nefret dolu bakışlar fırlatması' insanın kafasını karıştırıyor. Emre Aşık, Lugano, Sabri, Volkan, Arda, Selçuk tarzında kolay sinirlenen futbolcular hadi neyse de De Sanctis, Semih gibi oyuncular bile zıvanadan çıkabiliyorsa olayı anlamlandırmak zorlaşıyor. Öte yandan o denli ağır protestolar altında sabıkalı Emre Belözoğlu'nun bir-iki

pozisyon dışında kendisini kontrol etmesi sevindirici. Saha içinde neler yaşanırsa yaşansın eğer Sabri yıllarca 'abi' dediği, saygı gösterdiği Emre'nin boğazını sıkabiliyorsa psikiyatristler, psikologlar, mentorlar acilen kolları sıvamalı.

Futbolcular birbirini tepeliyor iken Galatasaray Başkanı Adnan Polat'ın bunu 'Futbol Federasyonu'nun iki büyük takımı doğrama operasyonunun uzantısı' diye nitelendirmesi de ilginç! Hakemlerin birbirinden ilginç kararlar vermesinin, düdükler çalmasının, standart tutturamamasının ardında neler yattığını bilemiyoruz; ola ki Adnan başkanın elinde somut belgeler varsa kamuoyuyla paylaşmasında yarar var. Maçın hakemi ısrarla takımları sahada 11'er kişi tutmaya çalışmasaydı muhtemelen son dakikada yaşanan olayların pimi çekilmeyecekti diyenler çıkabilir. Elbette o fikir haklılık payı içeriyor, ne var ki şahit olunan kareler hadiseyi başka boyutlara götürüyor.

Galiba 'aşırı ilgiyle, parayla, tavizle, gereğinden fazla yüceltmeyle zıvanadan çıkan' topçuların o noktaya gelmesinde hepimizin payı var. Son yıllarda her ne kadar oyuncularımız topa daha iyi hükmetmeyi başarmış olsalar dahi 'profesyonelliği, saha içi ve dışı dengeleri, öfke kontrolünü' öğrenemediklerinden ötürü topçuluktan futbolculuğa geçişi beceremediler.

Olayları değerlendirmede performansı ve şöhreti en önemli kriter haline getirmenin ve yanlışlara göz yummanın bedelidir yaşadıklarımız, inanın başka şey değil!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş'ın Brütüs'ü hakem miydi, kendisi miydi?

Fatih Uraz 2009.04.21

Milattan önce 44 yılının 15 Mart'ında canına kastedenlerin hançerlerini çekip saldırdıkları anda oğlu Brütüs'ü suikastçıların arasında gören Jül Sezar'ın 'Sende mi Brütüs?' deyip harmonisini başına çekerek kendisini ölümün kollarına bıraktığı rivayet edilir.

O olay ve o sözler insanlık tarihini öylesine derinden etkilemiştir ki; 'Kendisine ihanet edildiğini, arkadan hançerlendiğini düşünen' hemen herkes diğerini 'Brütüs'lükle!' itham eder olmuştur. Sezar'ın hadiselerin o noktaya gelmesinde üstlendiği rol her nedense ihmal edilmiş, ihale doğrudan Brütüs'e yıkılmaya çalışılmıştır. Yapılanın yanlışlığı ortadadır ancak onlarca kişinin zamanının en büyük komutanı Sezar'a reva gördüğü son, bazı 'acaba'ları ortaya getirmelidir.

Beşiktaş'ın eski hocasının ve oyuncularının özlemle andıklarını düşündüğümüz İnönü Stadyumu'nda sergiledikleri kora kor, dişe diş mücadeleye değinmeden Malatyasporlu Bünyamin'i anmakta yarar var. Siyah-Beyazlı takımın son viraja büyük puan avantajıyla girdiği 1988 sezonunda üst üste kaybedilen 5 puan şampiyonluğa mal olurken Beşiktaş seyircisi faturayı Malatya maçında topu gol çizgisinden çıkaran Bünyamin'e kesmişti. Bu sebeple de kendi formasını giymeye başladıktan sonra dahi Bünyamin'i kabullenememiş ve iyi bir libero, sessiz sedasız vitrinden aşağı inmişti.

Eski Beşiktaşlılar bu kez şanslıydı çünkü Bursaspor UEFA'yı kovalıyordu; aksi olsaydı 'Satılmışlık, ahde vefasızlık, ekmek yediği yere ihanet, teşvik primi, kulüpten ayrılmanın getirdiği intikam hırısı!' gibi sayısız yakıştırmaya orta yerlere gelecekti. Ancak müsabakanın hakemi istemedi 90 dakikanın gidişatını, belki de sezon sonunun birincisini, ikincisini belirledi. Biri-ikiyi anladık da üç penaltı birden nasıl atlanır, inanın çözemedik! Hadi o göremedi diyelim, yardımcı hakemlere, dördüncü hakeme o cafcı kulaklıklar niye dağıtılıyor ki? Dört kişi birden üç penaltıyı atlıyorsa kimseye bunu 'şanssızlık, aksilik' diye izah edemezsiniz!

Aslında niyet kötü olursa Brütüs bulmak o kadar kolay ki! Takımını bir koca devre boyunca yalnız bırakan İbrahim Toraman'ın ikinci sarı kartı aldığı pozisyonu savunmak mümkün olabilir mi? Bu nasıl profesyonelliktir, bu nasıl tecrübedir bilen bilmeyene anlatsın ki; biz de anlayabilelim! Hal böyleyken Beşiktaş Genel Sekreteri Kenan Öner'in İbrahim Toraman'ı 'Gördüğü kartlar pozisyon gereği!' diye savunması, 'Öyle yöneticiye öyle futbolcu yakışır!' dedirtecek derecede absürt.

Yeri değilse de bu ara Sivasspor'un hakkını teslim edelim; aylardan beri liderliği bırakmayarak aldığı övgüleri yüzde yüz hak eden lig önderi zamanlamayı iyi ayarlayarak ortaya attığı 'Bizi şampiyon yapmazlar!' çıkışıyla kimilerini saf dışı etmeyi başardı! Ancak hünerli ayakların son turlara girilirken oluşan stresi tolere etmekte zorlandığı da ayan beyan ortada.

Şükürler olsun pazar akşamı ortada işini ciddiyetle yapan ve çizdiği hedefe ulaşmak için hararetle puana ihtiyaç duyan iki takım olunca 'Brütüs ilan etme şansı' da otomatikman ortadan kalktı. Provokatörler artık gelecek haftaları kollayacak!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kızılyıldız iflas ediyor, darısı Türk kulüplerinin başına!

Fatih Uraz 2009.04.24

Yugoslav futbolunun parlayan yıldızıyken ülke adı Sırbistan olduğundan bu yana sönen yıldız konumuna düşen ünlü Kızılyıldız takımı tabiri caizse ölüm yatağında can çekiyor. Hiç zannetmemekle birlikte belki ibret alan birileri çıkar diyerek hadiseyi biraz detaylandıralım isterseniz.

70'li yılların sonunda UEFA finali oynayan ama kaybeden, 90'lı yılların başındaysa hem Şampiyon Kulüpler hem de Kıtalararası Kupası'nı kazanan, maçlarını bir zamanlar 100 bin kişilik Belgrad Maracana'sında oynayan ve dolduran, ülkenin gelmiş geçmiş en büyük futbolcusu Dragan Dzajic'i, Saviç'i, Stoykov'u yetiştiren o şanlı kulüp sürekli irtifa kaybediyor. O muhteşem stadyum bugünlerde seyirciye hasret kalmış durumda; düşünsenize 57 bin koltuk varken birkaç bin seyirciye dahi razı olunuyor. Hoş, orijinal Maracana'nın da durumu iç açıcı değil; 200 bin kapasite bugün 85 bine indirilmiş durumda. 1950 Dünya Kupası Finali'nde biletli 199 bin 500 seyircinin Brezilya-Uruguay arasındaki maçı izlediği dillerden dillere hâlâ anlatılıp durulur.

Son 5 senede neredeyse her yıl bir başkan, genel sekreter ve menajer, son iki sezondaysa 6 hoca değiştiren Kızılyıldız'da mevcut başkana acımamak mümkün değil! 'Her gün başkan seçildiğime yeniden pişman oluyorum.' diyen bir kişinin yalnızca 14,2 milyon pound'luk bir borçla o denli umutsuz olmasına sakın ola şaşmayın. Zira efsanevi Dzajic ile bazı yöneticiler sahtekârlık suçlamasıyla şu anda cezaevinde!

Nedense Kızılyıldız Stadyumu denilince 1987 senesindeki o meşhur Yugoslavya-İngiltere maçı aklımıza gelip takılır. Maradona'nın eliyle attığı golle 1986 Dünya Kupası'nda yarı final şansını kaybeden İngiltere'yi o gün yenmiş olsalardı 1988 Avrupa Finalleri'ne giden takım Yugoslavya olacaktı. 100 bini aşkın ateşli taraftar maçın başlamasına saatler kala stadyumu doldurmuş beklerken umutla yüklüydü, çünkü Kataneç, Elzner, Mihailoviç, Zlatko Vuyoviç, Skoro gibi yıldızlarına güveniyordu. Ne zaman hakemin düdüğüyle maç başladı ve İngiltere sadece 24 dakika içinde 4 gol buldu; on binlerce seyirci kapalı kapılara yüklenerek dışarıya kaçmak istedi! İşte öylesine acı ve tatlı nice 90, 120 dakikaları görmüş-geçirmiş o ünlü stadyum bugün Kızılyıldız'ı kurtarabilecek yegane şey. Eğer onu yıkarak alışveriş merkezi yapmayı başarabilirlerse hiç acımadan o tarihî tuğlaları dozerlerin altında yerle bir edecekler ve şehrin dışında inşa edecekleri mütevazı bir stadın yolunu tutacaklar!

Halbuki Kızılyıldız başkanı birkaç yüz dolar verip İstanbul'a bir uçak bileti alsa ve Galatasaray, Beşiktaş başkanlarıyla 15'er dakika görüşebilse içine düştüğü umutsuzluk açmazından pekâlâ kurtulabilir. 100-200 milyon dolar borca rağmen transfer yapmaktan, üst üste gelen başarısızlıklara rağmen konuşmaktan kaçınmayan, hatayı mutlaka karşı tarafta arayan, eleştiriden hazzetmeyen, tüm mesailerini kulüplerine harcadıkları halde gerekeni yapmayı beceremeyen, kavgasever başkanları görse 14 milyon küsur pound'un çerez parası olduğunu görüp moral depolar.

Vergi borçlarının kolaylıkla silinebildiğini, devletten nasıl avanta alındığını, suç işlenip de nasıl masum kalılabildiğini, yatırımcıların nasıl işletildiğini, dokunulmazlık zırhına bürünmenin yollarını bizden öğrenemeyen kimseden öğrenemez!

İnanabiliyor musunuz, yalnızca Güiza'nın maliyeti dahi iflas kapısındaki Kızılyıldız'ın borcundan fazla! Ve adamlar ne yapacağını şaşırmış durumda. Keşke devlet ve federasyon el ele vererek sıfır toleransla kimi kulüplerin batmasına göz yumsa da borçlu takımlarla iş bilmeyen yöneticiler bir bir sahneden çekilse, futbolcu ücretleri makul seviyelere gerilese! f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşmeyen F.Bahçe düşen Hacettepe

Fatih Uraz 2009.04.29

Milyonda bire düşmüş kümede kalma şansını ısrarla, azimle, en önemlisi de onurla kovalamaya çalışan Hacettepe'ye bakınca içimiz açılıyor, futbolumuzun geleceği adına umutlanıyoruz.

Öte yandan asırlık çınar Fenerbahçe'yi temsil etmeye soyunmuş oyuncuların plaj futbolu ciddiyetini dahi aratan vurdumduymazlıklarını görünce de umutsuzluğun girdabına kapılıyoruz.

Fenerli futbolcular, üzülererek ifade etmek gerekirse birkaç istisna dışında o formanın hakkını verebilecek moral kondisyonuna ve profesyonellik anlayışına sahip değil. Gelin bir an için İtalya'ya uzanıp yeryüzünün en yetenekli oyuncusu olmasa da en fazla ilgi gören oyuncusu olduğu tartışma götürmeyen David Beckham'ı bir hatırlayalım. Çoğu reklamlardan olmak üzere yılda 50 milyon dolar kazanan, milyonlarca genç kızın futbola yakınlık duymasında başrolü oynayan David Beckham'dan futbolcularımızın öğreneceği şeyler var.

'Milan'da futbol oynamak için cebinden para verecek yığınla oyuncu var; o sebeple burada kalabilmek için büyük fedakarlıklar yaptım!' diyor, bir hafta sonra 34 yaşına basacak ünlü futbolcu. Manchester United, Real Madrid gibi iki dev takımda oynama gururunu yaşamış, 110 defa İngiltere formasını sırtına geçirmiş bir futbol ustası, kiralık olarak yarım sezon Milan'da oynamak adına neler yaparken Fenerbahçe gibi bir takımda forma giymenin ne anlama geldiğini kavrayamayan futbolcuları görmek yürekleri dağlıyor.

'Amerika'da büyük balıktım ama küçük denizde, Milan'da büyük balığım ama okyanus içinde!' diyor Beckham. Elinizi vicdanınıza koymayın, sadece mantığınızı ve aklınızı kullanarak kendinize sorun: Kaç oyuncu Fener'den ayrılrsa Sarı-Lacivertli takım ayarında bir ekibe gitme şansı yakalayabilir? Cevap aslında çok basit: Geçmişten gelen ünüyle Roberto Carlos, o beğenmediğiniz (bizim değil sizin beğenmediğiniz!) Güiza, Lugano, belki Semih ve kaleci Volkan; diğerlerinin mevcut formlarıyla yüzde on dahi şansı yok, olamaz da!

Milan-İnter derbisinde ortalığın karıştığı bir anda Muntari, Beckham'ın gırtlığını Sabri'nin Emre'ye yaptığı gibi iki parmakla değil on parmakla sıkımtı; İngiliz yıldız ne karşılık verdi, ne kendini yere atıp artistlik yaptı ne de birilerini itham etti.

Yanlış anlaşılmasın diye bir konuya açıklık getirelim: Cruyff, Rivelino, Zidane gibi eskilerin, Kaka, Messi, C.Ronaldo gibi yenilerin yanında Beckham'ın belki esamisi bile okunmaz ama giyimiyle, davranışıyla, medyatik eşinin de yardımıyla adam inanılmaz popüler ve uzak ara en çok kazanan oyuncu. Yani konu paraya ve üne doymaksa, değil eline su dökerek, yanına yaklaşabilecek oyuncu yok ama adam futbol oynamaktan hâlâ büyük keyif alıyor, hâlâ 2010 Dünya Kupası'na gitmenin hayaliyle yaşıyor.

Sık sık tekrarladığımız bir hakikati yeniden dillendirelim: Günümüz futbolunda oyuncular kimse için değil yalnızca kendileri için ter döküyor. Yöneticilerin burada büyük hatası var, zira parayla oyuncuyu motive etmeye alıştınca diğer değerler haliyle önemini yitiriyor. Yerli oyuncuların Fener formasını daha fazla para teklif edildiğinden değil sevdiğinden, orada oynamak ona kıvanç vereceğinden dolayı tercih etmesi gerek. Bunun da yolu altyapıdan o formaya âşık, parayı birinci amaç edinmeyen, renklerine sevdalı şahsiyetli gençler yetiştirmekten geçiyor. Capello ve Ferguson 'Arkadaşlarının ne yaptığına bakmaksızın Beckham daima ciddiyetle çalışır' derken Aragones'i sevmemeleri ya da ligde iddialarının kaybolması lakaytlığa mazeret teşkil eder mi?

Ligin altında-üstünde Sivas hariç tüm takımlar Fener'le oynamak istiyorsa, düşmeme barajının yukarıya çıkmasında Fener aktif rol oynuyorsa biz neyi konuşuyoruz ki! Kupa finalinin sonucu radikal kararların önüne set çekmemeli. f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sabri'miz, Volkan'ımız var da Socrates'imiz niye yok?

Fatih Uraz 2009.05.01

90 dakika boyunca dır dır konuşan Sabri'miz, yanardağ misali her an patlamaya hazır Volkan'ımız, Toraman'ımız, çenesi en az ayakları kadar çalışan Arda'mız, bilgisayarı sezon sonlarında mutlaka hata veren Ersun Yanal'ımız var da sahi niye 'Socrates'imiz yok?' Hayır, hayır Antik Yunan'ın bilge filozofu Socrates'ten değil 70'li yılların sonuyla 80'li yılların başının futbol efsanesi Brezilyalı Socrates'ten bahsediyoruz.

Sadece futbolcu değil aynı zamanda doktor, entelektüel, tiyatro âşığı, politikacı, filozof, halk bilgisi bir oyuncudan bahsetmek ilginç değil mi? Görünen en büyük kusuru yanlış içecekler tercih etmenin getirdiği karaciğer problemi!

82 Dünya Kupası'nın Brezilya'sı kimi otoritelere göre gelmiş-geçmiş en iyi Brezilya; düşünsenize final oynayamayan Zico'lu, Socrates'li, Eder'li takım 58 ve 62 kupalarını kazanan Vava'lı, Didi'li, Garrincha'lı, Pele'li, 70 kupasını havaya kaldıran Pele'li, Tostao'lu, Jairzinho'lu 11'lerden daha iyi sayılıyor. Gerçekten de şiir gibi oynarlardı; öyle ki 82 kupasında Brezilya-SSCB arasında oynanan unutulmaz maçta çok sevdiğimiz bir büyüğümüzün düğününde televizyonun başına kurulmuş ve maçı seyretmiştik. Az daha bu kabalığımız büyük küskünlüklere sebep olacaktı ama o Brezilya'da şiir gibi takımdı yani! İtalya karşısında onlara yeten beraberliği korumaya çalışmayıp oyunu güzelleştirmek isterken Paolo Rossi'nin kurbanı olmuşlardı! Futbolumuzun en büyük golcüsü (352 maçta 470, 16 milli maçta 15 gol) Zeki Rıza Sporel'in teniste de ülkemizi temsil ettiğini, F.Bahçe ve Su Sporları Federasyonu başkanlıklarını yaptığını, parlamentoya girdiğini tarih kitapları yazıyor. Rahmetli Gegiç'le Anadolu ihtilalini başlatan Eskişehir'in fırtınalar estirdiği yıllardaki santrforu Fethi Heper'in gol krallığı tacının yanında profesörlük unvanını taşıdığı da biliniyor. Hacettepe'nin önüne geleni devirdiği 1950'li yıllarda ilk 11'inde 6 doktor oyuncuya sahip olduğunyuysa ilk kulübümüz olması hasebiyle sadece biz ve o renklere tutkun küçük bir azınlık biliyor ama kamuoyu bilmiyor.

Socrates'in künyesinde o denli zengin nitelikler bulunmamış olsaydı da değerinden bir şey kaybetmezdi çünkü öngörüler ve olaylara yaklaşımı sıradışı! Sahi bizde eski sporculardan niye kaleme ve kitaba sevdalı kişiler çıkmıyor; yoksa o işlerde para yok diye mi kafası çalışanlar televizyon dışında geri planı tercih ediyor?

'Benim zamanımda futbolcular daha iyi insanlardı; şimdilerde ortada o kadar büyük para var ki akıllar karışıyor.' diyor Socrates. Dünyanın iki-üç sene öncesine dek en iyi futbolcusu seçilmişken bir anda ilk yüzün dışına düşen Ronaldinho'ya da yine çarpıcı bir açıklama getiriyor: 'Galiba Ronaldinho futbolda yolunu kaybetti; başarı ve başarısızlık arasındaki çizgi futbolda daha hassas ve kırılgan.'

Corinthians'da yeniden doğma mücadelesi veren Ronaldo'yu 'O takımın seyircisi takımına tutkuyla bağlıdır, ya ona yardım ederler ya da onu mahvederler, yerinde olsam oraya gitmezdim.' derken çeyrek asırdan beri süregelen 'Maradona mı büyük yoksa Pele mi?' sorusuna net bir çıkış yolu getiriyor: 'Onlar ayrı stillerin oyuncularını ama Pele daha büyük çünkü o arkadaşlarını da yüceltir, Maradona tek başına oyunu götürür.' 'Dünyada hâlâ mükemmel oyuncular var ama bugünlerde fizikî kalite yeteneğin önüne geçmiş durumda. Şimdilerde yaratıcılık az, eskiden defanslar yalnızca imha etmeye çalışmaz pozisyon yaratmayı da bilirdi.' diyor büyük usta. Futbol bilgisi aynen futbolu gibi engin kişiyi bulunca bize düşen aynen sizin yaptığınız gibi 'Vav!' deyip ona kulak vermek ve aramızdan filozof çıkmadığına hayıflanmak. f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anladık, Sivas'ı stres bitiriyor da Beşiktaş'ın derdi ne?

Fatih Uraz 2009.05.05

Maçın ardından sıralanan gerekçelerin, bahanelerin anlamsızlığı bir yana orta yerde görünen bir gerçek var; Sivas'ı stres engelliyor Beşiktaş'ı Mustafa Denizli dizginliyor!

Sivaslı oyuncuların son kulvara girilirken omuzlarına çöken ağırlığı taşımakta zorlanması kabul edilebilirse de şampiyonluk kovalamayı alışkinlık haline getirmiş, o yolda büyük tecrübe edinmiş Beşiktaş'ın önüne gelen şansları sürekli reddediyor oluşu şaşırtıcı.

Halk arasında söylenen 'Ölmüş eşek aslandan korkmaz!' diye son derece anlamlı bir söz vardır. Onu destekleyen bir başka veciz ifadeyse 'Kaybedecek şeyi olmayandan korkulur' ifadesidir. Futbol arenasında her sene bu sözler yeniden ispat edilirken futbolcuların ve hocaların geçmişten ders almamayı sürdürmesi ilginç. Beşiktaş kaybettiği 3 puanın hesabını yaparken saha içi performansla en son odaklanmalı zira hafta sonu gelmeden sarf edilen sözler ligo çoktan formaliteye çevirmiş Fenerbahçe'yi öylesine ateşledi ki, istesiniz yapamazsınız!

Futbolda asla sergilenmemesi gereken kimi davranışlar vardır ve bunların başında 'Rakibin onuruna dokunmak, bilerek-bilmeyerek onları aşağılamak' gelir. Karşı saflardan önemli 90 dakikalar öncesinde gelen hasmı küçümseyici, kendilerini yüceltici her laf diğer tarafa 'yasal doping' olarak geri döner. O nedenle akıllı oyuncular öyle maçlarda bırakın saha dışını, saha içinde bile rakibi hırslandıracak davranışlardan özenle kaçınır ki durup dururken başlarına iş açılmasın!

Yukarıda-aşağıda düşen, düşmemeye ya da zirveye oynayan tüm takımların en ufak şaibeye dahi mahal vermeyecek şekilde asılarak, ciddiyetle oynaması sezonun en büyük kazancı. Senelerce 'teşvik primi, hatır şikesi, hakem kayırması, maça asılmama, yedeklerle sahaya çıkma' suçlamalarıyla yangın yerine dönmüş liginizi böyle temiz görmek muazzam bir gelişme.

Yeri gelmişken yaşayan efsane futbolcularımızdan birisin ağzından kulaklarımızla duyduğumuz bir hatırayı yeniden nakletmek istiyoruz: 'Kendi sahamızda oynadığımız ligin son maçında rakibimiz ancak bizi yenerse şampiyon oluyordu. Bizim takım da en az onlar kadar güçlüydü ve mutlu son onlara pek yakın değildi. İlk yarı 0-0 bitti ve Allah sizi inandırсын karşı takımdan bir oyuncu bile ne sertlik yaptı ne de maçı bırakın diye bir imada bulundu. İkinci yarı da öyle başladı ve devam etti, ta ki bir sakatlık dolayısıyla oyun durana kadar. O bekleme saniyelerinde kendi takım arkadaşlarımla su içip sohbet ederken aramızdaki gençlerden biri kaptana dönerek 'Abi be, şu adamlara baksana haza beyefendi; bunlar şampiyon olamazsa bize etmedik şey bırakmayan'ler işi götürecek!' demesin mi! Kaptan, ben, diğer tecrübeliler derken hepimiz 'Haklısın be koçum!' dedik ve maçı rakibimiz 1-0 kazanarak şampiyonluğa uzaniverdi!

Bu hatırayı durup dururken niye mi anlattık; birileri son haftalarda hırsla-öfkeyi, tevazuyla-kibiri birbirine karıştırıp kendilerine duyulan sempatiyi istemeden yerle bir etmeye başladı da onun için! Kimsenin kimseye maç bırakacağı yoksa da rakip kramponları durduk yere biletmenin bir anlamı olmasa gerek!

Başka takımları başka hocalar çalıştırsaydı sonuç ne olurdu kestirmek zor olsa da Galatasaray ve Fener'in bir var bir yok'u oynadığı bir ligde bu Beşiktaş'ı Demirören bile çalıştırmış olsa ilk ikiye girerdi; yani Beşiktaş şampiyon olursa kadrosunun gücüyle ve rakiplerinin ikramıyla olacak, Denizli'nin dehasıyla değil!

f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte o yüzden Fener, Galatasaray, Beşiktaş final oynayamıyor!

Fatih Uraz 2009.05.08

'Şampiyonlar Ligi finalinde ne zaman bir Türk takımı görebiliriz?' diyorsanız söyleyelim; ne vakit takımlarımız kendi ceza sahalari içinde kazandıkları topu yalnızca 10 saniye içinde karşı ağlara bırakır; işte o zaman!

Manchester United'ın Arsenal filelerine üç gün önce yolladığı üçüncü gol, Türk takımlarının gelecek planlamasını belirleyecek derecede çarpıcı dersler içeriyor. İsterseniz önce pozisyonu bir hatırlayalım: Arsenalli futbolcuların Manchester ceza sahasına gönderdiği ortayı Alex Ferguson'un talebelerinin kendi 18 paslarının dışına çıkarmasıyla Cristiano Ronaldo'nun meşin yuvarlağı ağlarla buluşturduğu zaman diliminde geçen sürenin toplamı sadece 12 saniye. Ve o 12 saniyelik sürede topla oynayan futbolcu sayısı 4.

Demek oluyor ki öncelikle iyi savunma yapmak, sonra rakipten kazanılan topu gelişigüzel kullanmayıp kendi takım arkadaşına vermek, akabinde savunmanın yerleşmesine izin vermeden topu süratle karşı ceza sahasına taşımak gerekiyor. İyi orta yapanla tabelayı değiştirme yeteneğine haiz oyuncuları bulmak içinse elinizi cebinize atıp fedakârlık yapmanız icap ediyor. Çünkü onların sayısı çok az, ücretleriye ateş pahası.

İşe, defans hattını top becerisi yüksek oyunculardan kurmakla başlamak gerekiyor. Yani Edu, İbrahim Toraman, Gökhan Zan, Emre Aşık tarzı futbolcularla büyük hedefleri kovalamak neredeyse imkânsız! Büyük futbolculuğunu büyük hocalığa taşıyan istisna yetenek Johann Cruyff üç yabancıya izin verildiği yıllarda Barcelona'da ağır Koeman'dan asla vazgeçmezdi. Çünkü defanstan oyun kurmanın ne denli önemli olduğunun farkındaydı.

Hollandalı Stum stoper olmasına karşın neden rekor ücretlerle transferler yaptı; neden olacak, topla haşır-neşir olmayı bildiğinden ötürü. Franz Beckenbauer 30 küsur sene önce futbolu bıraktığı halde hâlâ unutulmıyorsa

en önemli sebep zekâsı ve ayak dışıyla attığı enfes paslardı. Sözün özü 'kazma stoperler ve balta müdafaalarla bir noktanın ötesine geçilemeyeceğini!' takımlarımızın anlaması lazım.

Topu koşturmanın yanında kendisi de hızlı koşmaya muktedir oyuncular bulmak zorundayız. Christiano Ronaldo, attığı ikinci gol öncesinde ceza sahasının önüne kadar gelerek önce duvar oldu; sonra boş alana koşu yaparak ters taraftan hareketlenen Rooney'e koridor oluşturdu, akabinde de 60 metrelik deparla Usain Bolt'a nispet yaparcasına penaltı noktası civarında kayarak yaptığı vuruşla skorbordu değiştirdi. Yani bilinçli top kullanımı sürat ve hünerle birleşince ortaya inanılmaz güzellikte bir gol çıktı. Frikikten attığı gole değinmeden geçiyoruz; zira barajın üstünden yapılan bir vuruşun nasıl olup da o kadar hızlı gidebildiğini henüz çözemedik!

Ligde kimin şampiyon olacağına kafayı takarken yurtdışında mevcut şartlarla mucize olmadıkça başarı gelmeyeceği gerçeğini ıskalıyoruz. Para bir yere kadar önem taşıyor, sonra anlamını yitiriyor; niye mi? Örneğin İtalya'nın İnter takımının oyuncularına ödediği para Manchester United'ın ödediği paranın neredeyse iki katı, ama iki senedir İtalyan takımları Şampiyonlar Lig'inde son sekize kalamıyor. 2008'de dünyanın en iyi futbolcusu seçilen Ronaldo'nun İngiliz ekibinden yıllık bazda aldığı para, Zlatan İbrahimoviç'in İnter'den kazandığı paradan tamı tamına 5 milyon sterlin daha az.

İtalya ligi geriliyor; çünkü taktik formasyonunun ve gol yememe önceliğinin içine sıkışıp kaldılar; oysa İngiltere'de hem tempo yüksek hem de oyuncular daha özgür; süratli oynayamadığımız ve iki yönlü defans oyuncuları yetiştiremediğimiz sürece bizim de işimiz zor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivas'ın amacı Beşiktaş'ı mutlu sona ulaştırmak

Fatih Uraz 2009.05.13

'Ah Sivas ah!' demek için muhtemelen geç kaldıksa da belki dün Göztepe, Eskişehir, Samsun, Kocaeli, Gaziantep, Gençlerbirliği'nin, bugün onların başına gelenlerden yarın ola ki birileri ders alır umuduyla bam telini titretelim.

Hikâye nedense 'Bunların pili

çabuk biter' diye başlar, 'Şans bir yere kadar' diye devam eder, haftalar tükendiği halde işin şaka kaldırır tarafı kalmadığı anlaşılınca da önce 'yüceltme' sonra 'akıl verme!' safhasına geçiş yapılır ve 'Şunları yaparsanız tarih yazarsınız, bu maçı kazanırsanız işi bitirirsiniz!' bilgiçliğiyle ara gazı verilir. Hafızanızı şöyle bir yoklarsanız küçük balıkları büyüklere yem etmenin en can alıcı adımının 'Tıkır tıkır makine nizamında işleyen takımlara yapılan dost tavsiyeleri!' olduğunu görürsünüz. 'Bakın kazanıyorsunuz ama şu yanlışlardan vakit varken vazgeçin; çok defansif oynuyorsunuz, tek santrforla bu iş olmaz, falanca kenarda tutulacak oyuncu mu?' yorumları yapılırken görevi sadece futbol öğretmek olan insanları bir de medyanın ağına düşürürseniz; neler olur neler!

Askeri, siyasetçisi, bürokrati, alimi-cahili derken dikkat edin, kim fazla konuşmaya ve önüne uzatılan her mikrofona ve kameraya 'Ne kadar dolu olduğunu!' göstermeye kalkışıyor, ne hikmetse anında baş aşağı yuvarlanıveriyor!

Göztepe ve Eskişehir şampiyon olamadı çünkü ülke ve onlar 'Anadolu ihtilaline' hazır değildi. Samsun şampiyon olamadı çünkü kadrosu dardı, yabancıları yetersizdi, bazı oyuncularının erken transfer teklifleriyle kafası karışmıştı, kimi rakipler satılmışlıkla suçlanarak bilendirilmişti! Kocaeli, Antep ve Gençlerbirliği'nde olup bitenlerse farklıydı; orada hoca faktörü en belirleyici etmendi. Takım kamp yaparken Casino'ya dadanma, 3-0

önde götürülen maçta 'Devre arasında oyuncularına uyarı yapamadım!' acziyetinin itirafı, atbaşı yarıştığı rakibinden gelen 'transfer teklifi'nin dayanılmaz cazibesine kapılmanın günahı gibi etmenler onların yolunu kesmişti; futbolcuların ve camiaların tecrübesizliği de cabası. Trabzon'un geçici de olsa kısırdöngüyü kırması şaşırtıcı değildi; zira hasbelkader 9 takımda oynayan eski bir kaleci olarak dönemimizde bize 'Defansını sen kuracaksın, isimleri belirle' dense 'Cemil, Turgay, Kadir ve Necati'yi alın' derdik, yani Trabzon'un o aşılmaz müdafaasını isterdik. Ali Kemal'i, Hüseyin'i, Necmi'yi, Göngör'ü, Necdet'i derken diğerlerini de hesaba kattığınızda bırakın şampiyonluğa o efsanevi Liverpool'u yenebilen tek takım olmalarına dahi şaşılmazdı. Ancak Sivas'ın durumu Trabzon dışında şampiyonluğu son dönemece girerken kaçırarak takımlardan farklı özellikler arz ediyor. Öncelikle Sivas'ın yabancıları mal oldukları fiyatlar baz alındığında inanılmaz yararlı oyuncular; Galatasaray ve Fener yarıştan hayli önce koptu, dahası Trabzon ve Beşiktaş beklenmeyen puan kayıpları yaparak Sivas'a kaç kere zirvede yalnız kalma şansını verdi. Hakem cephesinden canlarının yakılmadığı da göz önüne alındığında kalan haftaların neler getireceği bilinemese de Sivas'ın yan faktörlerden değil içeriden yıkıldığı aşikar!

Fatih Terim, kariyerinin parlak günlerinde bırakın işadamlarına akıl vermeyi, Millet Meclisi'ne bile ders vermeyi, İtalya gibi devler liginde varoluş mücadelesini sürdürürken hafta başlarında İstanbul'a gelip spor programı yapmayı ihmal etmemişti. Sonra ne oldu; Milan'dan ayrıldığını gazetecilerden öğrendi!

Kalan 3 hafta neler getirir bilinmez; ancak tarih ikincilerin hakkını teslim etmede hep cimri davranmıştır. f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe'yi yanlış Volkan tercihi mi yaktı?

Fatih Uraz 2009.05.15

İspanyol hocaların kupa maçlarında sezon içinde fazla oynatma şansı bulamadıkları yedek kalecilerini istim üzerinde tutmak amacıyla sahaya sürdükleri bilinen bir gerçek ve kabul edilebilir. Final maçlarında o uygulamanın sürdürülmesiye tartışmaya açık!

Benitez, Valencia'nın Beşiktaş'ı eleyerek UEFA Kupası'na uzandığı 2003-04 sezonunda finale gelinceye kadar tüm maçlarda as kalecisi Canizares'i değil, ikinci kalecisi Palop'u tercih etmişti. Palop'a Benitez'in tanıdığı şansların ne denli işe yaradığı ileriki yıllarda anlaşıldı; çünkü Palop, Sevilla formasıyla dünyanın en iyi bir numaraları listesine terfi etti. Ancak Valencia'nın Marsilya'yı 2-0 yendiği finalde kaleyi Palop değil Canizares koruyordu.

Aynı Benitez, Liverpool'un bu sezon oynadığı 53 maçın 49'unda ilk kalecisi Pepe Reina'yı oyun alanına sürmüş; üstelik de Brezilyalı Cavalier, Fransız İtandje gibi iyi kalecilerine karşın. Gönül iyi kumaşa sahip kalecilerin yedek kulübesinde çürümesini arzu etmiyorsa da iyi bir kalecinin, daha doğrusu takım arkadaşlarının güvenini, rakiplerin saygısını kazanmış kalecilerin takımlarına olağanüstü katkı yaptığı noktası tartışılmaz bir realite. Şöyle düşünelim isterseniz; son Beşiktaş-Fener maçında kalede tecrübesiz Volkan değil deneyimli Volkan Demirel oynasaydı Siyah-Beyazlı futbolcular o denli uzak mesafelerden yine kolayına şut girişimlerinde bulunur muydu; hiç sanmıyoruz!

Genç Volkan'ın final maçına gelinceye dek umulanın fevkinde işler yaptığı kabulümüz; ne var ki tıklım tıklım dolu tribünler önünde Fenerbahçe'in kısa ve uzun vadeli tercihlerini baştan aşağı değiştirebilecek önemi haiz bir maçta tecrübenin önemi yadsınamaz. Denilebilir ki genç Volkan hatalarla değil kurtarışlarla 90 dakikaya

damgasını vurmuş olsa yine aynı kritikler yapılır mıydı; sanmıyoruz ama inanın maç öncesinde de Volkan Babacan'ın hata yapma ihtimali iyi oynama ihtimalinin hayli üzerindeydi.

Beşiktaş cephesinde son saniyede ortaya çıkan kaleci değişikliğininse faydalı olduğunu düşünüyörüz. Önemli maçlar öncesinde Rüştü'nün sık sık sakatlandığı istatistiklerle sabit; nedense sadece maç öncelerinde değil maç içerisinde de Rüştü kolaylıkla oyun dışında kalabiliyor. Hakan'ı uzun bir sürenin ardından ilk defa bu denli güvenli oynarken görünce onun adına sevindik.

Yeniden Volkan Babacan'a dönecek olursak kumaşının iyi olduğuna şüphemiz yoksa da final öncesinde kadroya tesir edebilme şansını bulsak, ne onu ne de takımını ve Aragones'i ateşe atmazdık. Yediği ilk golde bir parça şanssızdı, çünkü Yusuf'un orta-şut karışımı vuruşu öncesinde 3 Beşiktaşlı oyuncunun altı pasa doğru hareketlendiğini görünce kale güvenliğini düşünmeden ileriye doğru hamle yaptı ve şut gelebileceğini öngöremedi. İlerleyen dakikalarda kendini toparlar gibi olduysa da rakip oyuncular şut çekmeye iştahlanmıştı bir kere!..

Kanaatimizce iyi gününde bir Volkan Demirel, Bobo'nun ikinci goldeki şutunu çekebilir ve maçta kontrollü oyun süreceğinden ötürü de Fenerbahçe'nin kupayı kaldırma şansı devam ederdi. Ancak bu saptamayı yaparken ne ihaleyi Volkan Babacan'ın üzerine yıkmaya çalışıyoruz ne de Beşiktaş'ın ikinci yarıdaki gösterişli futbolunu ve gollerini görmezden geliyoruz.

Fenerbahçe gibi dünya kulübü olma arzusuyla yanıp tutuşan asırlık bir çınar umarız radikal kararlar alırken işe duygularını karıştırmaz. Yönetimin bilhassa hoca ve bazı futbolcuları sahiplenmesi, yenen 4 golün ardından bayağı bir zora girdi; bakalım kuru gürültüye teslim mi olacaklar yoksa istikrardan yana tavır koyarken yalnızca son kullanma tarihi geçmiş ya da heyecanını kaybetmiş oyuncularını temizlemekle mi yetinecekler?

f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonluk Demirören'i aklamaz, kupasızlık Yıldırım'ı karalamaz!

Fatih Uraz 2009.05.20

Sadece sonuca ve başarıya odaklanan insanların yaşadığı coğrafyalarda 'Alkışlar da, övgüler de, sövgüler de, sitemler de' anlaktır, sahtedir; netice iyiye kılıçlar kınına sokulur netice kötüye baltalar bilenir ve hayat anlık enstantanelerle devam eder gider. Elde her iki şıkta da bir şey kalmadıysa kolayına umursanmaz.

Tabii ki andığımız hususlar kafası ve vicdanı 'menfaat, hesaplaşma, taraftarlık, vizyonsuzluk' arasında sıkışıp kalmış faniler için geçerlidir. Her ne kadar günümüzde bu tiplerin sayısı hızla artıyor olsa bile merak etmeyin, ebediyen 'hayat sahnesinin en iyi koltukları' öylelerine tahsis edilmeyecektir!

Beşiktaş, Federasyon Kupası'nı müzesine götürmeyi başarmışsa performans anlamında takdiri hak etmiş demektir; eğer o kupanın üzerine ligi de ilave edecek olursa haliyle takdirin dozajı da artacaktır, artmalıdır. Ancak başarı karnesini hazırlarken kupalara endeksli hareket etmenin asıl gerçeği yansıtmadığı noktası unutulmamalı! Aslında yönetimler, hocalar, futbolcular, camialar sonuçtan önce 'tutarlılık, planlama, sabır, hedeflerin gerçekleşme oranı, kazanırken ve kaybederken vakarı koruma, görevi layıkıyla yapıp yapamamayı' sorgulamalı. Oyunu kurallarına göre oynayanın uzun vadede kaybetmeyeceği futbolu duygusallıktan ve ilkesizlikten kurtarmayı bir başarabilsek, sonrasında yaşanacakları tahmin bile edemezsiniz.

Beşiktaş Avrupa kulvarında senelerden beri kayıpları oynarken, kulübün saygınlığı sürekli azalırken, borç yükü her geçen gün ağırlaşırken, hoca ve futbolcu sirkülasyonu baş döndürürken kazanılan kupalar başları devekuşu gibi kuma gömmeyi gerektirir mi dersiniz?

Ya on milyonlarca dolar harcadığı halde sezonu büyük hayal kırıklığıyla tamamlayan Fenerbahçe'de Aziz Yıldırım'ın son günlerde yaşadıklarına ne demeli? Konuya bir gerçeğin altını çizerek başlayalım; Yıldırım kanatsız melek olmadığı gibi icraatları da tartışmaya açık. Fenerliler ister kabul etsin ister etmesin başkanları sempatik değil, ağzını kolaylıkla bozabilen, anında sertleşebilen, gergin bir kişilik. Fenerbahçe'ye kazandırdıklarını saymaya kalksanız muhtemelen güç yetiremezsiniz; ancak taraftarın önüne o denli büyük hedefleri koyarsanız beklentiler gerçekleşmeyince topun ağzına girmeniz kaçınılmazdır; hele de toplumu kucaklamayı başaramamışsanız!

Fulya'dan gelecek paralar ile Akaretler'e gidecek kupalar nasıl ki Demirören'in 'Bu hafta PAF takımıyla maça çıkacağız, bu federasyon gidecek!' gibi boş sözlerini ve kayıp yıllarını unutturamazsa 2008-09 sezonunda yaşanan hayal kırıklıkları da Aziz Yıldırım'ın dışlanmasını gerektirmez. Korkarız gelecek sene de gümeye gidecek, zira kalitesini kanıtlamış Aragones'i getirdikten sonra ona kendi sistemini oturtacak süreyi ve istediği kadroyu vermedikten sonra gelene ihtiyacı olan süreyi nasıl vereceksiniz ki! Fener, Manchester United'dan daha büyük kulüp müdür ki onlar 7 sene kupasızlığa dayanıp Ferguson efsanesini yaratırken Fener Hiddink'ten Rausch'a, Mezsoly'den Zico'ya varıncaya dek elindeki değerleri bir bir kaçırtıp kendini kandırıyor.

Fener'i seven de sevmeyen de 'Aragones!' gitsin diyor, bu nasıl bir işse! İspanyol'un ne küfürbazlığı, ne aksiliği, ne sevimsizliği, ne geri kafalılığı, ne inatçılığı kaldı; utanmasalar maç sattı bile diyecekler! Müteahhidi, holding patronu, müteşebbisi, armatörü derken tüm camianın futbolu Aragones'ten iyi bildiğini düşünüyor oluşu dikkat çekici!

Bu tahammülsüzlük ve bilgiçlik sürdüğü müddetçe neyimize bizim yabancı hoca; hem zaten yakın gelecekte istesek de ikna edeceğimiz yabancı hocayı bulamayacağız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ronaldinho ve Rijkaard sahiden geliyor mu?

Fatih Uraz 2009.05.23

Güzel ülkemizden takriben 8 bin km uzakta olmamız inanın hiç önemli değil; biz seyretmesek de olur; yeter ki onlar gelsin, yalnızca siz seyredin, mutluluğunuza ortak oluruz; o da yeter!

İki gün içinde sırasıyla Ronaldo, Ronaldinho, Rijkaard ve Scolari'nin Türkiye'ye gelmesinin neredeyse an meselesi olduğunu gazetelerden okuyunca nasıl sevindik, bilemezsiniz! Mademki futbol bir show, mademki seyirciyi tribüne çekmenin yolu şöhretli kramponları transfer etmekten geçiyor, öyleyse girişimde bulunanları yoruluncaya dek alkışlıyoruz!

Ancak müsaade ederseniz beraber gelecekleri söylenen Rijkaard ile Ronaldinho'nun ilişkilerinden biraz bahsetmek isteriz. Çalışmayı sevmediği spor kamuoyu tarafından gayet iyi bilinen, Barcelona'da geçirdiği son sezonda '60 antrenmandan sadece 21'ine katılan', salonda geçirdiği zaman neredeyse sahada geçirdiği dakikalardan fazla olduğundan ötürü adı 'Jimnastik güzeli'ne çıkan, PSG'deki hocası Luis Fernandez tarafından 'Yetersiz beslenme, az idman ve maçlardan önce otel odalarında kaçamak yapmakla' suçlanan Ronaldinho; Barca seyircisi tarafından yuhalandığı günlerde formsuzluğunun sebebini çok güzel açıklamıştı! Brezilyalı yıldıza göre onu zirveden düşüren neden 'Rijkaard'ın yetersiz idmanlarıydı!' Hani ölür müsün öldürür müsün

denir ya, işte tam o hesap! Tembelliğin doruklarında dolaşan bir futbolcu hocasının idman dozajının düşüklüğünden yakınıyor, faturayı ona kesmeye çalışıyordu.

Doğru söyleyenin kim olduğunu tartışmaya gerek kalmamıştı, çünkü Nou Camp 'Daha az para daha çok yürek' tezahüratlarıyla inlerken muhatabın Ronaldinho olduğunu herkes biliyordu. Takım arkadaşlarınca 'Kulübün adını lekelemek ve laf taşımakla' suçlanan Brezilyalı yıldıza en sert kınama bir vatandaşından gelmişti. Edilson, onu 'Ailenin yüz karası' olmakla suçlamıştı. Şimdi insaf edin ve kendinize sorun; bu şartlar cümle alemin malumuyken Ronaldinho-Rijkaard ikilisi el ele Türkiye'ye gelir mi, gelmez mi? Hayal güçleri hayli kuvvetli olduğu gözlenen arkadaşlar onları ayrı ayrı getirse diyecek lafımız olmayacak, kaldı ki bu Ronaldinho her yere gidebilir; ancak piyasanın bildiği Rijkaard, Brezilyalıyla aynı yere biraz zor gider.

Şu sıralar kilolarından kurtularak yeniden var olma çabasına girişen, gol atmaya unutmadığınıysa sık sık göstermeye başlayan Ronaldo'ysa Mustafa Denizli'nin vetosunu yediği için askıdaymış! Denizli'yi az biraz tanıyanlar bilir ki o asla yaşa takılıp kalmaz. Dahası oyunda sorumluluk üstlenecek, gidişatı değiştirecek, rakiplerin saygısını kazanmış sıra dışı futbolcuları da sever. Yani o haberin de aslı astarı olma ihtimali düşük; keşke gelse keşke ikna edilebilse zira Ronaldo'nun ölüsü dahi İnönü'yü ayağa kaldırır, yeter ki içinde bir parça futbol aşkı kalmış olsun.

En az 3 senelik mukavele yapmak isteyeceği tahmin edilen ve sureti katiye de yıllık bazda 5-6 milyon Euro'dan aşağı gelmeyeceği bilinen Scolari'ye son senelerde yabancı hocaların aldığı kırık notlardan sonra o denli büyük paraları hangi babayığit kulüp başkanı verebilir dersiniz? Elbette Yıldırım Demirören; çünkü yalnızca o 5 ayda neredeyse 20 milyon dolar parayı Del Bosque'ye kaptıracak kadar cesur bir yöneticidir! Ancak neylersiniz ki o da hocasından memnun!

Demek oluyor ki transfer dedikodularında asparagas severler önceliği 'Lucescu, Daum, Schuster, Le Guen'e vermek zorunda kalacak! Scolari'yi Galatasaray'ın getirme ihtimali düşükken bakın görün de Fener, Aragonese'le devam etsin!

En iyisi 27 Mayıs'ı beklemek; kupayı İngilizler kazanırsa Eto'o'yu, İspanyollar kazanırsa Christian Ronaldo'yu transfer etmek! C.Ronaldo'nun maliyeti 200 milyon Euro'yu aşar ama olsun, bizim millet borçtan korkmaz! f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıldırım Demirören'in jübile maçı olur mu?

Fatih Uraz 2009.05.27

Futbol her ne kadar sürprizlere açık bir oyun olsa da Beşiktaş'ın Denizli deplasmanında kendisine yetecek skoru alacağını düşünüyoruz. Eğer son 90 dakika Siyah-Beyazlı takımın sıralamadaki yerini değiştirmeyecek olursa Demirören'e tavsiyemiz 'Başkanlığa nihai noktayı koyması' ve hayatını riske atmaması!

Her saniye strese, her an gerginliğe kim dayanabilir ki Demirören dayansın! İyi bir Beşiktaşlı olduğundan, Siyah-Beyazlı renklere tutkusundan, kulübünü neredeyse canı kadar sevdiğinden hiç şüphe duymadık. Maddi-manevi büyük fedakarlıklar yaptığına da eminiz ancak üzülerek ifade etmek gerekirse 'O büyük camiayı taşıyacak, kaynaştıracak, daha ileriye taşıyacak donanımı haiz değil!'

'Şimdilerde oturup-kalkmasını öğrendi, neleri söyleyip-söylememesi gerektiğine dikkat ediyor' demeyesiniz diye peşinen belirtelim ki o suskunluğu işler iyi gittiğinden; Beşiktaş zirvelerde dolaşmasaydı görürdünüz

'Tehditleri, komplo teorilerini, federasyona ve hakemlere yönelik iltifatları!' 'Hangi başkan canı yandığında sesini yükseltmiyor, feveran etmiyor?' diyorsanız da deriz ki, 'Nerede kaldı Beşiktaşlılık duruşu?' Şeref beylerin, Ahmet Fetgeri'lerin, Baba Hakkı'ların, Süleyman Seba'ların Beşiktaş'ı kazanamadığı, sıradanlaştığı anlarda bile büyüktü çünkü duruşu vardı, asaleti vardı, azameti vardı. O dönemlerde kazanılan kupalar yalnızca hatıraydı, bir dönemi simgeleyen metal parçalarıydı, müzeyi dolduracak aksesuardı; büyüklükse kazanırken gösterilen tevazu, kaybederken yitirilmeyen vakar, haksızlığa karşı muhafaza edilen seviyeydi.

Size küçük bir sır verelim mi; Beşiktaş'ı bugünlerde ve yarınlarda yönetmeye talip olan-olacak insanlar sevilme, benimsenme, desteklenme istiyorsa bunun sadece bir yolu var; Siyah-Beyazlı formayı sevdalılarının dışında da aynen eskiden olduğu gibi herkesin ikinci takımı yapmak! Yine eskiden olduğu gibi başka takımları tutanların 'Eğer benim takımım şampiyon olamayacaksa inşallah Beşiktaş şampiyon olur' dedirtmek.

Beşiktaş her sene binlerce oyuncu arasından seçmeler yaparak yetenekli gençleri bünyesine katıyor ama on milyonlarca doları da transfer döneminde fütursuzca harcamaktan geri kalmıyor. Bunun nedenini teknik adamların ve yönetimlerin hatalı tercihinin bağlarken altyapının yetersizliğini hesaba katmamak olmaz! Yoksa Rıza, Nihat tarzı oyuncu yetiştirdiler de biz mi duymadık! Biz altyapıyı 'Beşiktaş değerleriyle büyümüş, parayı ve şöhreti hayatının tek amacı edinmemiş, profesyonelliği dolu dolu yaşarken amatör ruhunu kaybetmemiş' oyuncular bulmanın tek adresi görüyoruz. Ancak uzun senelerden beri tek tük adam çıkabildiği için orayı yönetenlere olan inancımızı yitirmiş vaziyetteyiz.

Batuhan tarzı yetenekli ama olgunlaşmamış (Olgunlaşacağı da hiç benzemiyor!) oyuncular yetiştireceklerse aman eksik kalsın, istemez. Hoş çocuğa da pek suç bulamıyoruz ya; arabanın ön tekeri nereye giderse arka tekerleği de o yöne doğru gidiyor. Türkiye'de alt ve üst yapı fark etmiyor nedense ya atadan kalma usuller ya da aşırı bilimsel yöntemler rağbet görüyor.

İkisini harmanlamamış, pedagoji-psikoloji-anatomi bilgisini haiz olmayan, insanı sevmeyen, altyapıyı üste geçmenin basamağı olarak gören, kendini yenileme ihtiyacı hissetmeyen hocaların geleceğin yıldızlarını yetiştirebilmesi imkansızdır. O yüzden dikkat edin, yetenekler yıldıza dönüşemiyor; zira ahlâk-yetenek-çalışma-hazım-az başarıyla yetinmeme halkalarında mutlaka kopukluk oluyor.

Nelerden bahsederken nerelere geliverdik; Demirören'i, ailesi ve dostları görevi bırakması adına ikna etmeli zira hakikaten aniden kalp krizi geçirip yığılmasından korkuyoruz! Başkanlığı sürdürmeye kararlıysa da Süleyman abi modelini dikkate alıp maçlara gitmemeyi âdet edinse iyi olur. f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fernando Torres başardı, Tuncay neden başaramasın!

Fatih Uraz 2009.06.08

Nihat Kahveci'nin uzun süredir gole hasret kaldığı hatırlandığında Tuncay Şanlı'nın küme düşen takımında çoğu maçı alkışlarla tamamlamış oluşu takdire şayan; ancak baz alınan futbolcu değiştiğinde, örneğin Tuncay'la kıyasladığımız futbolcu Fernando Torres olduğunda iş bambaşka mecalara gidebiliyor.

Biri Middlesbrough'da diğeri Liverpool'da oynuyor, takım arkadaşlarının kalitesi, kulüplerin mazisi, yarışılan kulvarlar o kadar farklı ki; o nedenle gerçek manada bir karşılaştırma yapmak hayli zor diyenlere peşinen hak veriyoruz. Ancak bizim değinmek istediğimiz konu Torres'le Tuncay'ın adaya ayak bastıklarından bu yana aldıkları yol, kat ettikleri gelişme olduğundan ötürü mücadele verdikleri takımların gücü ikinci derecede önemi haiz.

Aslında en güzel değerlendirmeyi Torres'in takım arkadaşı Xabi Alonso yapıyor: 'Torres'i alkışlıyorum çünkü herkes gibi beni de şaşırttı!' Düşünsenize sadece Liverpool'dan değil, İspanya Milli Takımı'ndan da arkadaşı olan Alonso dahi açık kalplilikle o denli büyük performans beklediğini ifşa ediyor. Yalnızca o mu; efsane Liverpool'lulardan bizim eski dost Toshack bile Torres, Atletico Madrid formasıyla mücadele ederken ismi Kırmızı-Beyazlı kulüple anıldığında 'Bana soran olursa Torres'in Liverpool'un aradığı santrfor olmadığını söylerim!' demekten kendini alamamış; daha sonralarıysa yanıldığını itiraf etmek zorunda kalmıştı! Enteresan değil mi; Nihat Kahveci'nin başarılı olacağından en küçük şüphe duymayan Galli hocanın, Torres gibi 19 yaşında Atletico Madrid kaptanlığına yükselmiş, 214 maçta 82 gol atmış, bonservisini almak için Benitez'in 20 milyon poundu gözünü kırpmadan saydırdığı Torres'in kalitesini algılamakta o denli kontraya düşmesi!

Belki de hadiseye şu boyutuyla bakmak gerek, ne Alonso ne Toshack ne de diğerleri Torres hakkında yorum yaptıkları dönemlerde yanılmamıştı; ancak Torres öylesine büyük bir aşama gösterdi ki tüm olumsuz önyargılar boşa çıkmak zorunda kaldı. Gerçeğin bu olma ihtimali yüksek çünkü bizzat Torres 'Atletico'da daha çok içgüdülerimle oynayıp işimi yaptım; Liverpool'daysa pozisyon almasını, hareket etmesini öğrendim.' diyor. Zaten otoriteler de onun 'İngiltere'de geçmişe kıyasla daha atletik, daha hızlı ve daha kuvvetli olduğunda' hemfikir.

Öte yandan Torres'e biraz ara vererek yüz akı lejyonerimiz Tuncay Şanlı'ya döndüğümüzde onu beğenmemizin ardında yatan esas sebep birçok arkadaşının yaptığı kolaylığa kaçmayarak, garanti paraya ve Fenerbahçe kaptanlığına takılıp kalmayarak İngiltere gibi ekmeğin aslanın ağzında değil midesinde olduğu bir yere gidip sebat etmiş olmasıdır. Hatırlarsanız Galatasaray başkanlarından Faruk Süren bir dönem yurtdışına gittikten sayılı haftalar sonra ülkeye geri dönenleri 'Salyalarını-sümüklerini çeke çeke, ağlayarak geldiler!' diye ti'ye almıştı; ve de yerden göğe kadar haklıydı.

Ne dersiniz Tuncay adada Torres gibi futbolunu ikiye katlayabildi mi, olgunlaştı mı, oyun içindeki ağırlığını artırabildi mi? Torres yanılmıyorsa İngiltere Premier Ligi'nin en iyi başlangıç yapan yabancı oyuncusu; ilk sezonunda tam 24 golü rakip ağlara yollayarak tarihi bir başarıya imza atmıştı. Uzun süren sakatlığın ardından eski formunu bulmakta zorlanmayan İspanyol yıldız, iki yıl toplamında 57 maçta 38 gole ulaştı ki, gayet iyi bir rakam. Tuncay ondan yaklaşık 10 maç daha fazla oynadı ve 15 gole adını yazdırdı.

Tuncay, savaştan bir oyuncu, varını-yoğunu sürekli ortaya koyan, ahlaklı bir profesyonel; belki teknik kapasitesi ve son vuruş becerisi istenilen seviyede değil ama öylesine içten mücadele ediyor ki, insanın canı kusurlarını görmek istemiyor. Ancak gerçek o ki, adada 4 büyük kulüpten birinin formasını giymek istiyorsa azmin yanına yükselen becerisini de eklemek, Torres'in gelişimini göstermek zorunda. f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard'a yalancı çıkmadığımıza sevindik

Fatih Uraz 2009.06.09

Futbolculuğu döneminde Rijkaard'ı ve Van Basten'i sevmemizin ardında yatan sebepleri açık yüreklilikle söylemek gerekirse bilmiyorduk, dahası önemli de değildi; öyle ya, bazen sizi tanımayan da seversiniz, aynen sizi sevmeyeni de sevebileceğiniz gibi.

Sorunun cevabını almak için 2000'li yılları beklemek gerekiyormuş! Real Madrid kalecisi Iker Casillas'la kulüp tesislerinde yaptığımız röportajın ardından Hacı Hasdemir dostumuz, "Buraya kadar gelmişken hadi Barcelona'ya gidelim ve Rüştü'yle görüşelim." diye ısrar etmemiş olsaydı Rijkaard'la tanışma fırsatını

bulamayacaktık. Onunla yüz yüze gelip de konuştuğumuz sayılı dakikaların ardından ise tanımadığımız bir yabancıya duyduğumuz sempatinin, ilginin sebebini çok rahat anlayacaktık: Tevazu ve insanlık.

Barca idmanını seyrettikten sonra yanına giderek 'Türkiye'den geldiğimizi ancak Rüştü'yle ilgili soru sormayacağımızı, sadece bizim ülkede kendisinin, Gullit ve Van Basten'le birlikte ne kadar sevildiğini söylediğimizde' yüzünde tebessüm belirmiş ve nazikçe "Bunu duyduğuma sevindim." demişti. 'Randevun var mı, ne iş yaparsın?' diye sormadan 'İdman yeni bitti, yorgunum, yapacak işlerim var, başkan beni bekliyor' tarzı klasikleşmiş bahaneler üretmeden kısa sorularımızı ve düşüncelerimizi büyük kibarlıkla dinlemiş, cevapları bitince de soyunma odasının yolunu tutmuştu. Bizim ülkede onun onda biri kariyere sahip olmayan futbolcuların her daim ne denli meşgul olduğunu hatırlayınca içimizden neler geçirdiğimizi sanırsız söylemeye gerek yok.

Dahası o dönemler dünyanın en popüler birkaç futbolcusu arasında gösterilen Ronaldinho da sadece bize değil ona seslenen herkese büyük yakınlık göstermiş, konuşmuş, imza vermiş, kimseyi kırmamaya özen göstermişti. Oysa sadece iki gün önce Real Sociedad'ın Galatasaray'ı saf dışı bıraktığı maçı seyretmek ve Nihat Kahveci'yle Toshack'ı bir araya getirmek için San Sebastian'a gitmiş ve eli boş dönmüştük. Çünkü Nihat, ona İspanya şansını yaratan Toshack'a söz verdiği halde cep telefonunu kapattığı, ev telefonunu da açmadığından ötürü avuç içi kadar şehirde onu bulmaya muvaffak olamamıştık. Hiç unutmayız Toshack, bu durumu, "İspanya kralına ulaşmak Nihat'a ulaşmaktan daha kolay!" diye hiciv etmekten geri kalmamıştı. Doğrusu umurumuzda olmamıştı; öyle ya isteyenle görüşülür, verdiği sözü yerine getirmek isteyenle bir araya gelinirdi!

Rijkaard'ın ardından görüştüğümüz Rüştü'ye, "En az 4 sene Barcelona'dayım ancak mukavelem bittiğinde beni istemezlerse başka bir Avrupa takımına giderim, futbolu bırakacağım sene Fener'e dönüp 1 yılımı orada tamamlayacağım, arkadaşlarımla karar verdik ve artık Milli Takım formasını giymeyeceğiz, beni artık unutsunlar ve gençlere güvensinler." diye dillere destan konuşma yapmış ve kısa süre sonra da hepsini çatır çatır yemişti!

Rijkaard, büyük futbolcuydu, kaliteli de hoca; evet o Johan Cruyff gibi bir dâhi değil ama iyi insan, iyi hoca, büyük marka; getirenlerin eline-diline-cebine sağlık. Marka değeri süratle düşen Galatasaray'a ivme kazandıracak, hava katacak, tribünleri yeniden aşka getirebilecek bir hoca; ve her şeyden önce de kişilik sahibi, alçak gönüllü. Düşünüyorduk ki Aragones'in de hakkından geldikten sonra topraklarımıza büyük isimler getirmek zorlaşacak; korkumuz hayat bulmadı ve bırakın futbolu, ülkenin tanıtımına büyük katkı yapacak çapta bir isim daha Roberto Carlos'un ardından aramıza katıldı.

Dileriz ki bu kez sonuçlar nasıl gelişirse gelişsin Rijkaard'la uzun süre çalışılır ve hocalara tahammül konusunda dev bir adım atılmış olur. Futbolcu ve teknik adam olarak kupa kazanmanın hazzını tatmış bir insanın o duyguları yeniden tatmayı isteyeceği çok açık. G.Saray, kanaatimizce alabileceğinin en iyisini aldı; şimdi sıra geldi Hollandalıya, para problemini halletmiş, kadrosunu güçlendirmiş bir takım vermeye!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Valencia Stadyumu'nda petrol kuyuları bulunmuş!

Fatih Uraz 2009.06.14

Dünyada ne şanslı takımlar var! İspanyol futbolunun yüzaklarından Valencia'nın eski stadyumunda yüksek kalitede petrol yatakları bulunduğundan ötürü muhtemeldir ki bu sezon transfer borsası altüst olacak ve fiyatlar tavana vuracak!

Böylesine sıra dışı bir haberin neden dünya basınında manşete taşınmadığını soracak olursanız peşinen söyleyelim, bilmiyoruz; lütfen o soruyu bize değil sürekli Türk futbolcularını Valencia'ya transfer edip duran kimi gazetecilere ve menajerlere sorun! Eminiz boğazına kadar değil boyunun üç misli batağa saplanıp çaresiz kalan Valencia'nın başta Mehmet Topal'ın bonservisine 8 milyon dolar olmak üzere, talip olduğu Türk oyuncuların parasını nasıl ve nereden bulup ödeyeceğinin yarın-bir gün makul izahı yapılacaktır!

Gazetecilik ve menajerlik bu kadar ayağa düşmemeli, düşürülmemeli. Böylesine gerçeklerden uzak haberler ancak 'Sayfaları doldurmak, kıyakçılık yapmak, piyasayı kızdırmak ya da menfaat temin etmek' maksadıyla yapılabilir! 2008 senesinde 400 milyon Euro'yu aşan borcuyla inim inim inlerken eski stadyumunu tüm dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz neticesinde satamayan Valencia'nın tam bir açmaza sürüklendiğini tüm dünya biliyor. Ancak şimdi o günlerini bile arıyor o şanlı kulüp.

Taze para bulunamayınca önce yeni stadyum inşası darbe yedi, sonra faiz giderleri fazlalaştı, derken oyuncu alacakları ödenemez oldu ve geçenlerde açıklanan bilanço rakamıyla son nokta konuldu! Valencia'nın borcu 600 milyon Euro'ya dayanmıştı ve şu aşamada yapılacak tek şey vardı: Tüm futbolcuları satışa koymak. David Villa, David Silva ve Joaquin onlara kayda değer para kazandırabilecek son derece kaliteli futbolcular ama borç o kadar büyük ki onlardan gelecek para kulüp çarkını döndürmeye yetmez. Tüm kulüpler Valencia'nın nihayetinde çokluğuna azlığına aldırmandan elinin altında para eden tüm oyuncuları satacağını çok iyi biliyor. Gazeteler çarşaf çarşaf 'Satılık takım' başlığını atmışken biraz akıllı olan alıcı kulüp oyuncuyla anlaşır ve başlar beklemeye. O esnada petrol yatakları ya da altın madenleri bulunamaz ise (Ne yazık ki o coğrafyada bunlar mümkün değil!) kulübün iflas etmesi an meselesi. O dev borç yüküyle bir şeyh ya da Glazer-Gillette bulmaları da neredeyse imkansız.

Valencia 1978 Dünya Kupası gol kralı Mario Kempes'i transfer ettikten sonra İspanya'da kayda değer işler yapmaya başlamıştı. 1979-80 sezonunda Avrupa Kupa Galipleri Kupası'nı kazanmayı başardığı halde Mestalla Stadyumu'nu yeniden inşa ederken ekonomik krize girince Kempes'i satmak zorunda kalmış ve bir sene sonra da 2. lige düşmüştü. La Liga'ya 2 yıl sonra geri dönen Valencia 2000'de Şampiyonlar Ligi finali oynamışsa da Gerard Lopez, Cladio Lopez ve Mendieta'yı satmak zorunda kalmıştı. Buna rağmen bir yıl sonra da final oynayıp iki kez ligi kazanıp UEFA Kupası'nı müzesine götürmüştü.

Valencia gerçeğini masabaşı haberler yüzünden gündeme getirmiyoruz, belki kulüp yöneticilerinden bir ikisi okur da ibret alır, düşünmeye başlar diye hatırlatıyoruz. 30 senelik bir zaman diliminde Avrupa'da iki kupa kazanıp iki final oynayan güzel bir şehrin güçlü takımının nasıl yok olma aşamasına geldiğine vurgu yapmak istiyoruz. Kontrol altına alınmayan harcamaların, yanlış zamanlamayla hayata geçirilen iki stat inşaatının güzide bir kulübü nasıl yok oluşun eşiğine getirdiğini gözler önüne sermek istiyoruz. Kendilerini büyük kulüp diye nitelendiren asırlık 3 İstanbul takımının borsaya gönderdiği bilançoları muhasebe ilminden az-buçuk anlayan birileri incelese yapılan kalem oynatmaların ardından dahi durumun ne denli vahim olduğunu anlamaması mümkün değil. Devlet göz yumuyor, taraftar aldırıyor, yönetici kimseyi sallamıyor, sana ne oluyor diyorsanız, siz de haklısınız, bize ne oluyor ki? f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kantarın topuzu Mehmet'te ve Ronaldo'da kaçtı

Fatih Uraz 2009.06.16

NBA finallerinin en sevdiğimiz görüntüsü hiç tartışmasız 'oyuncuların ve hocaların hadiseler nasıl gelişirse gelişsin maçın öncesinde, içinde, sonunda kendilerine uzatılan mikrofona mutlaka konuşmaları, soruları

cevaplamaları, mazeret sunmamaları, ukalalık yapmamaları!"

Bunun ahlaki değerlerden ziyade iş ahlakı ve sistemle ilişkili olduğunu düşünüyoruz çünkü 215 ülkeye yayınlanan bir organizasyonda hiçbir kurumun ve faninin İsviçre saati nizamında işleyen makineye çomak sokmasına izin vermezler. Oyunun tüm aktörleri şunu iyi biliyor ki 'basketbol seyir zevki yüksek bir spor olsa da netice itibarıyla bir şovdur ve o şovda duygular değil mantık ve pazarlama teknikleri geçerlidir!' Yani bizde olduğu gibi önemli müsabakaların ardından 'Sanki tüm ailesini ve servetini kaybetmişçesine sahteden takınılan aşırı üzüntü pozlarıyla kameralara konuşmama numaralarını' orada yapamazsınız; adama yaptırmazlar. Arada bir LeBron James gibi sıradışı aktörler rol keserlerse de o rolün sınırları da bellidir; o sınırın dışına çıkıldığında tek yönlü biletiniz anında elinize verilir!

Yaklaşık bir haftadır Mehmet Topuz'un çevresinde gelişen ve tüm tarafların son derece amatör davrandığı olayları ve sonuçları görünce hani diyoruz ki 'Kulüplerimiz birer temsilcisini oralara gönderse ve profesyonellik eğitimi aldırsa fena mı olur?' Topuz'u 'Beşiktaş'a söz verdiği halde Fener'e imza attığından ötürü göğre çıkaran da var dibe indiren de!' Oysa hadise komplike değil son derece basit; ticaretin kitabını yazmış bir şehrin akıllıca attığı adımları gereğince kavrayamayan bir futbolcunun telaş içerisinde açıkta kalmama uğraşı verirken işi yüzüne-gözüne bulaştırmasına niye şaşılır ki! Belli ki Kayseri Kulübü, Mehmet Topuz'un mukavelesinde yazan miktarı ödemek istemediği için nezaket sınırlarını zorlayarak oyuncuya kulüp bulmasını telkin etmiş, Mehmet de can havliyle tanıdığı-tanımadığı herkesten yardım isteyerek başına iş açmış. Aziz Yıldırım'la görüşmek isteyen kendisi olduğuna göre ondan cevap gelmeden Beşiktaş'la temasa geçmesi, söz vermesi, kendini angaje etmesi elbette hata; ancak futbol piyasasında verdiği sözün arkasında duranların sayısı öylesine az ki! Çocuk kime güveneceğini nasıl bilebilsin.

Her ne kadar Kayserispor'un geçen sezon umduğunu bulamadığı Mehmet Topuz'a ödeyeceği trilyonlardan kurtularak kasasını doldurması ticari açıdan tatminkar olsa da zedelenen saygınlığı kim geri getirecek? Fenerbahçe'nin kaliteli bir ismi pahalıya mal ettiği, Beşiktaş'ın yanlış stratejiyle prestij yitirdiği, Mehmet Topuz'un henüz imza atmadan ciddi anlamda yıprandığı göz önüne alındığında ortada kazanan olmadığı aşîkar.

Öte yandan dünyanın en iyi futbolcusu gösterilen Cristiano Ronaldo'ya verilen paraya verilen tepkiyi de anlamlandırmak mümkün değil. Real Madrid başkanının satır arasında verdiği mesajı anlamaya çalışmadan afaki değerlendirme yapmamak gerek. Peres 'En ucuza aldığım oyuncu Zidane'dı' diyor ve yüzde yüz haklı; çünkü aynen David Beckham gibi Zidane da aldığının kat kat fazlasını Real'e kazandıran bir oyuncuydu. Barcelona almış başını dört nala giderken dünyanın en iddialı kulüplerinden Real Madrid'in altyapıya ağırlık vermesi beklenemezdi değil mi? Dikkat edin neyin doğru olduğundan değil kısa vadede neyin yapılması gerektiğinden bahsediyoruz. Milliyetçilik unsurlarının ön plana çıktığı kulüplerde tabii ki altyapıdan oyuncu yetiştirmek ve sabır göstermek daha kolaydır.

Parası olan bırakın istediğini alıp satsın; yeter ki parasız kulüpler transferden uzak kalmayı becerebilsin.
f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mehmet Topuz'dan sıkılanlara Maldini

'Futbol yüzünden hayatın dışında kaldım ama şikâyetçi değilim' diyerek kısa süre önce yeşil sahalara son noktayı koyan Paolo Maldini'yi unutulmayan futbolcular listesinin en tepesine yazmak gerek. Dile kolay 9 yaşında içeri girilen bir kulüpten nüfus kâğıdı 41'i göstermeye sayılı günler kala çıkıp gitmek!

Sabah saatlerinde rüyalarına giren formayı sırtına geçirmenin mutluluğuyla coşup taşanların neredeyse aynı gün hava kararmadan başka takımlara imza attığı bizim gibi ülkelerde Maldini'yi anlamak kolay olmasa gerek! Sergen Yalçın, Emre Belözoğlu gibi kulüpleriyle özdeşleşmiş futbolcuların dahi değişik formaları giymeye başladıktan sonra yaptığı ifşaatları hatırlayınca insanın 'Beşiktaş'tan başka takımda oynamam' deyip güle oynaya Fener'e imza atan Mehmet Topuz'a kızası gelmiyor!

Milan gibi bir devde neredeyse çeyrek asır futbol oynamak ve o zaman zarfında '5 Şampiyonlar Ligi, 5 UEFA Süper, 7 Serie A, 4 Federasyon, 2 Kıtalararası, 1 FIFA Kulüplerarası Dünya Kupası' havaya kaldırmak kolay olmasa gerek. O kazanılan 24 kupanın üzerine finalde kaybedilen 15 kupayı da eklediğinizde toplamda 39 final maçı ediyor ki, inanılması güç bir rakam. Efsane futbolcu muhtemelen en büyük üzüntüyü uzun yıllar kaptanlığını yaptığı ve tam 126 kez sırtına geçirdiği milli takım formasıyla Dünya ve Avrupa Kupası finallerinde mutlu sonu göremeyerek yaşadı. İki kez ikincilik iki kez üçüncülük gören Maldini, İtalya 2006 Dünya Kupası'nı kazandığı günlerde ne yazık ki Amerika'da tatildeydi. 1990 Dünya Kupası'nda yarı finale ginceye dek kalelerinde gol bile görmedikleri halde penaltılarla Arjantin'e, daha doğrusu Maradona'ya, penaltı kurtarma ustası Goigochea'ya ve Caniggia'ya boyun eğmişlerdi. Maradona'dan dolayı birçok İtalyan'ın milli takımlarını değil Arjantin'i desteklemiş oluşuysa İtalya'yı amma da sarsmıştı!

Maldini, sanılanın aksine, 2005 yılında Atatürk Olimpiyat Stadyumu'nda oynanan 3-3'lük unutulmaz Liverpool-Milan karşılaşmasına üzülmediğini dile getiriyor. 'İstanbul'da kaybettiğimiz final niye kötü anı olsun ki! Oynadığım en iyi finaldi. Takım olarak daha iyi olan taraf bizdik, kazanmayı hak eden taraf bizdik, Liverpool'dan üstün olan takım bizdik ama yenildik, futbol bu. İki sene sonra onları yenerek kupayı kazandık ama İstanbul'da en iyisini yapmıştık.' diyen bir insana ne denilebilir ki! O maçı stadyumda seyrederken Milan'ın 120. dakikada meşin yuvarlağı iki adımdan Andriy Shevchenko'yla hem de iki kere ağlara yuvarlayamadığını görünce 'Galiba demiştik kupa İngiltere'ye gitmeye karar vermiş!'

Maldini'nin oğlu Christian da aynen babası ve dedesi Cesera gibi Milan'da futbol oynuyor ve o da defans oyuncusu. Galiba erkek çocuk doğduğu müddetçe Milan'ın defans hattına 3 kişi alması yeterli olacak. Nasılsa sol kanat Maldinilere emanet! 'Babam Cesera bana futbolcu olabilme şansını tanıdı; şimdi aynı şans ben de oğluma tanıyorum.' diyor Paolo Maldini. Cesera Maldini, Milan'da 12 sezon oynama başarısı göstermiş nitelikli bir oyuncu olmasına karşın kupa kazanmakta oğlu kadar şanslı olamamış, yalnızca 5 kupayla yetinmek zorunda kalmıştı.

Günümüz futbolcuları genellikle kulüp, şehir, ülke değiştirmeyi seviyor, elbette para da o transferlerde en belirleyici etmen; ne var ki büyük kulüplere sevdalanmış taraftarlar dünyanın her beldesinde takımlarının formasıyla sevdiği-bağrına bastığı oyuncuyu başka renklerin içinde görmekten hazetmiyor. Ve dikkat edin ne denli kaliteli olursa olsun melezleşmiş oyuncu hak ettiği itibardan mahrum bırakılıyor. 'Taş yerinde ağırdır' lafzına kulak veren uzun vadede kazançlı çıkar; bizden söylemesi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futboldan sıkılan adam Adriano

'Ölmedim, hastaneye de gitmiyorum, tekrar deneyeceğim, yeniden futboldan zevk almayı deneyeceğim, bırakmıştım çünkü mutlu değildim' diyor ünlü golcü Adriano. Böylesine açık sözlü bir insana profesyonellik ve gerekleri tartışmasına girmeden saygı duyulmalı, ona yardım etmeye çalışanlar tebrik edilmeli.

Kibirli İngilizleri dahi çileden çıkaracak derecede kendine hayran olmasıyla bilinen Jose Mourinho, Adriano'nun geri dönmeme kararını ve gerekçelerini duyduğunda 'Futbolcuyu kaybedebiliriz, ama insanı kurtarmalıyız' diyerek kendi çapında bir adamlık dersi vermiş ve alkışı hak eden ilk kişi olmuştu.

Adriano'nun alkole olan tutkusunu ve masanın başına oturduğunda kendinden geçene kadar içtiğini, sarhoş olmadan asla kalkmadığını bilen ve bunu engellemeye çalışan Brezilya'daki arkadaşları da takdiri hak ediyor çünkü daha geçen ay 'İçimdeki futbol aşkı bitti' diyen yıldız oyuncu bugünlerde tekrar futbolu denemekten bahsediyor.

Futbol dünyasının içyüzünü bilmeyen insanlara etrafı 'Güzellerle, arabalarla, hayranlarla, ihtişamlı' çevrili, cebiyse 'dolarlarla' şişkin bir insanın 27 yaşında 'Bittim, tükendim' feryadı anlaşılabilir. Oysa gelmemeli, zira herkesin kaldırma kapasitesi farklı. Geçmişte Justin Fashano, Stan Collymore, Neil Lennon, Sebastian Deisler gibi ünlü futbolcuların yakasına yapışan depresyon illetinin görüldüğü kadarıyla son kurbanı Adriano olmuş; yeniden doğup doğamayacağıysa şimdilik muamma.

'İtalya'da büyük baskı altındaydım, İnter takımı hakkında kötü duygularım yok ama İtalya'da yaşamayı sevmiyorum. Orada mutsuzdum, buradaysa dostlarımla yanında mutluyum, huzurluyum' diyor klas golcü. Öte yandan daha dün atletizm dergilerini karıştırırken 64 yaşında bir avukatın geçen sene 105 tane maratonda yarışarak dünya rekoru kırdığını okuduk. Dile kolay o yaşta bir insanın neredeyse üç günde bir 42 km 195 metre koşması. Rekordan daha ilginç olan husussa 64'lük delikanlının maratonu sıhhatin ve mutluluğun kaynağı olarak görmesi.

Derginin sayfalarına baktıkça bir diğer yaşı geçkin amatör atletin bir sene içinde düzenli koşularla 53 kilo verdiğini ve tır gibilikten tığ gibiliğe terfi ettiğini; boyunca torunlara sahip yaşı hayli geçkin bir bayanınsa sürekli koştuğunu görünce afalladığımızı söylemeliyiz. 'Hayat doğru cevapları olmayan bir sınavdır' diyen filozof galiba haklı; doğru cevaplar zamana ve kişiye göre değişebiliyor.

Düzenli işlemeyen spor çarkımızın içinde onca kavg-gürültü-hırıltı arasında, üstelik de spor aktörlerinin kültür seviyesi herkesin malumuyken kim-senin ağır depresyona girmemesini biz aile ve arkadaşlık bağlarının gücüne ve inanç faktörüne bağlıyoruz. Aslında ortada çözülmesi hakikaten zor bir garabet var; öyle ya depresyona girmeyi engelleyen değerler nasıl oluyor da spor ve hayat sahnesinde kalite artışına zemin hazırlamıyor?

Sporcumuz, idarecimiz, seyircimiz hazımsız, kavgacı, sinirli, her an patlamaya hazır barut gibi ama depresyona giren yok; yoksa o kavgalar vücutta biriken enerjiyi boşaltıyor mu? Hatırlarsanız sezon başı Beşiktaş'ın iki futbolcusu 20 dakika aralıksız dövülmüş ve kadro dışı kalmıştı. "Bizimle işleri bitti" açıklamasının mürekkebi kurumadan affedilip yeniden oynamaya başlamaları neyse de; o kavgacı kaptanın iki gün önce kulüp başkanı tarafından örnek sporcu diye gösterilmesini anlamlandırmak zor.

Adriano'yu ülkemiz insanının anlaması kolay değil, çünkü bizde futbolcular 70 yaşında jübile yapsa onu bile erken görüp gönül koyacak tıynet; istiyorlar ki arkalarından ilelebet yas tutulsun! f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ABD'nin gücü Brezilya'ya yeter mi?

Fatih Uraz 2009.06.28

Tek bir yıldıza dahi sahip olmamakla beraber maçın başlama vuruşundan bitiş düdüğüne kadar geçen sürede sürekli didinen, çabalayan, pes etmeyen, fizik kalitesi yüksek takımların ne yapacağını kestirmek çok zordur.

O yüzden peşinen söyleyelim, bu akşam dünya üzerinde futbol topunun ayaklarına en fazla yakıştığı takım olan Brezilya, ABD'ye fark atsa da şaşırmayız, sahadan boynu bükük ayrılırsa da şaşırmayız.

1913 senesinde federasyonunu kuran, 1930'da düzenlenen ilk Dünya Kupası'nda üçüncülük unvanıyla taçlanan, sonrasında neredeyse yarım asır süren kış uykusuna yatan, 1970'lerin başında futbol aşkı yeniden alevlenen ABD'nin son 5 Dünya Kupası'na katıldığı unutulmamalı. Evet, belki o 5 turnuvada sadece bir kere çeyrek finali gördüler ancak bu akşam final oynayacakları Konfederasyon Kupası'nda yer alan 23 oyuncudan 5 tanesinin Major Lig'de oynadığı, gerisinin dünyanın dört bir yanına dağıldığı, FIFA listesinde 14'üncü sırada oldukları göz önüne alındığında adım adım yukarı tırmandıkları kolaylıkla anlaşılacaktır.

Sokaktan gelen oyunculara sahip olmamaları bugün olduğu gibi yarınlarda da en büyük handikapları! Futbolu güzelleştiren en önemli etken kim ne derse desin öncelikle çalımdır, bireysel özelliklerdir ve bu özelliklere arsada, sokak aralarında, plajlarda top koşturmadan sahip olabilmek hayli zordur. Futbol sahasına adım attığı andan itibaren hocalarının 'Çalım atma, dripling yapma, risk alma, ayağında top tutma, egoist olma' direktifleriyle yüz yüze kalan bir çocuk, mahalle aralarında 'Çalım atmayı, yeri geldiğinde bencil olmayı, sorumluluk almayı' öğrenemediyse nasıl yıldız olabilir ki? Neden Maradona'ların, Pele'lerin, Eusobio'ların, Di Stefano'ların Avrupa'da, ABD'de yetişmediği alenen ortada değil mi?

İspanya-ABD maçı futbolda istatistik değerlerin yeri geldiğinde ne denli anlamsız olabileceğinin sanki ispatıydı. Topa sahip olmadan şut atmaya, korner atmadan pas yüzdesine varıncaya kadar açık ara önde olan bir takımın müsabakayı 2-0 kaybetmesi üzerinde düşünülmeli. Üzüntümüz yetenek ve beceri noktasında Milli Takım'ımızla mukayese edilemeyecek ABD'nin bile bir sistem, bir stratejiye sahip olması ve kapasitesine göre mücadele vermesi. Belki de onların şansı 'Bizim gibi her maça takımını ayrı bir oyun anlayışıyla çıkaran dahi hocalarının olmayışı!'

Oldum olası Premier Lig'de nasıl oynayabildiğine şaşırp kaldığımız kaleci Tim Howard, kabul etmeliyiz ki bu turnuvada iyi oynuyor. Watford'lu Demerit defansın bel kemiğiiken Standard Liege'li Onyewu da yabana atılacak bir defans değil. ABD'nin iyi sayılabilecek tek yeri varsa o da savaşçı orta sahası; coach Bob Bradley'in oğlu Doug Bradley kuvvetli ve koşan bir oyuncu, partneri Ricardo Clark ise ondan daha atletik ancak top becerisi sınırlı. Los Angeles Galaxy'li Landon Donovan'sa şüphesiz en önemli halkaları. 27 yaşında olmasına karşın 114 kez milli olan ve 40 gol atan Donovan, Yankilerin 'Kollarını sıva, sıkı çalış ve terle' diye özetleyebileceğimiz felsefesini futbol sahalarına taşıyan kişi. Büyük ihtimalle Brezilya'nın can damarı Kaka'yla adam adama oynayabilir. Forvette Fulham'lı Clint Dempsey de keza fena değil ama söylediğimiz gibi birinci sınıf, vazgeçilmez oyuncular yok dense yeridir. Başarılı olmak için aynı anda hep birlikte mücadele etmek zorunda olduklarını bilen agresif bir ekipler ve sık aldıkları kırmızı kartlar da bunun en büyük ispatı.

Gol yemedikleri her dakika onlara ekstra motivasyon getirecektir ancak rakip Brezilya olunca savaşmak ve bozmak yeterli olur mu; orası biraz zor! f.uraz@zaman.com.tr

Konfederasyon Kupası sahibini buluyor

FIFA tarafından bu yıl sekizincisi düzenlenen "Konfederasyon Kupası", bugün yapılacak karşılaşmalarla sona erecek. Günün ilk maçında İspanya ile Güney Afrika saat 16.00'da 3.lük için karşılaşacak. Final mücadelesinde

ise ABD ile Brezilya saat 21.30'da kupayı kazanmak için karşı karşıya gelecek. İki müsabaka da TRT 1'den naklen yayınlanacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şükürler olsun, artık sürünmüyormuş

Fatih Uraz 2009.06.30

İstiklal Caddesi'nde karşıdan karşıya geçerken trafik polislerinin arabaları durdurup yol verdiği yıldızın alkole teslim olduğu, otomobil sahibi olmanın büyük prestij getirdiği yıllarda bırakın kendisini, anne-babasına bile ev-araba alan oyuncunun sonraları yek ekmeye muhtaç olduğu, vakti zamanında ülkenin en büyük takımlarında oynadığı halde şimdilerde ayakkabı alacak parası olmadığından ilk oynadığı kulübün malzemecisinin menajerden gizli verdiği kesleri giyerek sokakları arşınlayan futbolcuların yaşadığı ülkelerde adına insan denen canlının değeri olduğuna kimseyi inandıramazsınız.

'Paraları kazanırken neden yarınları düşünmedi, benimle yemedi ya, karıncayla ağustosböceğinin hikâyesini işitmedi mi?' tarzında onlarca soru sorulabilirse de o suallerin düşmüş adama ne faydası olur ki! Sizin dediklerinizi düşünecek kadar akla, izana sahip kişi kolayına uçurumdan aşağı yuvarlanmaz ki.

Cehaletten, düşüncesizlikten, kafasızlıktan zirveden aşağı yuvarlananlara acımak ya da acımamak insanların kişisel tercihi olsa da ya hiçbir hatası olmadığı halde şanssızlıktan daha doğru ifadeyle yazgısından dibe vuranlara ne diyeceksiniz? Kazadan, sakatlıktan, yaşadığı trajediden sıfırı tüketenlere ne diyeceksiniz?

Bu küçük hatırlatmaları yapmamızın altında yatan sebep, geçen hafta aldığımız bir mailin satırlarında gizli. Tanımadığımız birisinin ta Kanada'dan bilgilendirme notuyla beraber üç tane de küçük fotoğraf gönderdiğini görünce yaşımız gereği resimlere büyüterek bakalım istedik. Ne görsek beğenirsiniz; birkaç hafta önce adını andığımız, ülkenin gelmiş geçmiş en talihsiz oyuncularından Abidin Akmanol; hani Güvercin Nuri'yle çarpışıp beyin kanaması geçirdikten sonra hayatının pusulası şaşmış büyük yetenek, sıra dışı oyuncu Abidin abi. Dile kolay 20 küsur senedir görmediğimiz, hakkında doğru olabileceğini düşündüğümüz herhangi bir haber alamadığımız, son gördüğümüzde dahi sık sık yere düştüğünden ötürü yüzü-gözü yaralar içinde olan Abidin abiden haber almak ve onu gülerken görmek.

O mutluluğu ve huzuru o kadar hak etmişti ki, şükürler olsun sıhhati de iyiymiş, yüzü de gülüyor. Yurtdışında yaşayan, aynı zamanda da vicdan sahibi bir kardeşe sahip olmak belli ki şanssızlıklar denizinde can simidi olmuş. Söylemesi dahi insana ızdırap veriyor ama hakikat ne yapacaksınız; eğer yıllar önce ülkeyi terk etmemiş olsaydı Abidin abi şimdilerde sürünmeye devam eder, sokaklarda, parklarda sabahlardı. Milletçe nedense konuşmayı severiz de iş icraata gelince hadise medyatik değilse kolayına elini taşın altına koyanını bulamazsınız. Rahmetli Sedat'a sahip çıkıldığı gibi diğer ihtiyaç sahiplerine de şefkat elini uzatabilsek, inanın önce adam olacağız sonra da huzur bulacağız, evlerimize bereket gelecek, neşe gelecek.

Cep telefonu, bilgisayar, ihtişam, çuvalla para içinde top koşturan yeni nesle dinyakos ayakkabıları, idmanlardan ve maçlardan sonra sular akmadığından hamama gitmeleri, otobüsle gidilen ve 24 saat süren seyahatleri, diş kovuğunu dolduran primleri, tek yıldızlı otellerde gecelemeyi izah etmek kolay değil. Ama sık sık hatırlatmak gerek ki bazı şeylerin kıymeti anlaşılabilsin. Goethe'nin söylediği gibi 'Her şeyin fiyatını bilip hiçbir şeyin kıymetini bilmeyenlerden olmamak gerek!'

Sağ olsunlar, Kanada'da yaşayan Türkler, Abidin abiye yalnız bırakmıyorlarmış; ve sizlerden-bizlerden bir ricaları var; diyorlar ki Samsunspor'dan birileri onu arayıp sorarsa çok mutlu olurmuş. Ne dersiniz, geçmişin büyük topçusunu, hayat savaşının büyük darbelerini yemiş Abidin abiye bir maille, bir selamla, bir alo'yla hatırlamak iyi olmaz mı? f.uraz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Vedat Okyar masalı

Fatih Uraz 2009.07.22

Spor camiasında zarafet ve kibarlık elbisesini üzerinde en güzel taşıyan insan hiç şüphesiz Vedat abiydi ve ne mutlu ona ki ardından tanıyıp da sitayişle bahsetmeyen tek kişi dahi çıkmadan ebedi istirahatgâhının yolunu tuttu. Demek ki 'Adam gibi yaşayıp, adam gibi konuşup, en mühimi de karşındakini adam yerine koyunca' gönüllerde taht kurulabiliyormuş.

Babanın oğluna, kocanın karısına acımadığı futbol dünyamızda hak etsin etmesin herkesi 'güzel, tatlı, iyi' diye anardı ve ne hikmetse kimsenin aklına da ona itiraz etmek gelmezdi. Asıl güzel insan oyken kıymetli-kıymetsiz ayrımı yapmadan herkese değer vermesinin karşılığı bugünlerde ona 'dua, sevgi, iltifat' olarak dönüyor ki, ailesi ne kadar iftihar etse az.

Bir vakitler Atatürk Havalimanı'nda onunla tanışmak isteyen ama yanına gitmeye çekinen arkadaşımızı Vedat abiye takdim etmemizin ardından büyük kaptan, hayatında ilk defa gördüğü bir insana öylesine güzel sözlerle hitap etmişti ki, dostumuz neredeyse şaşkınlıktan dilini yutacaktı.

Kimi spor yazarlarının binlerce vuruşla anlatmayı başaramadığı enstantaneleri engin futbol bilgisi ve keskin zekâsıyla harmanlayıp birkaç yüz vuruşla yorumlayan bir insanın 'Ben spor yazarı değil Beşiktaş taraftarıyım!' diye kendini adlandırması da şüphesiz onun farklılığına bir başka delildi.

Ona galiba bir kere kızar gibi olmuştuk, o da büyük ustalıkla kullandığı penaltılardan ilkin ve sonuncusunu aynı anda kaçırırken. Beşiktaş'a Türkiye Kupası'nı getirecek 11 metre atışını kaleciye teslim ettiğinde ekran başında oturan bir liseli olarak ona söylenmeye başlamıştık ki Lütfü abinin kafası imdada yetişmiş ve kupa yine Vedat abinin takımında kalmıştı. Olan onun penaltı rekoruna olmuştu; dile kolay 43 penaltıdan 42'sini filelerle kucaklaştırmak. Zaten çocukluğumuzdan aklımızda yer etmiş yalnızca iki penaltıcı vardı; İstanbulsporlu Kasapoğlu ve Vedat abi.

Gazete sayfalarında hayat hikâyesinden geniş kesitler sunulurken tek anlamadığımız nokta Vedat abinin yaşıyla ilgili olanıydı. Verilen doğum tarihiyle 64 yaşında Hakk'ın rahmetine yürümüş oluyor ki, yaklaşık 5 sene önce İnönü Stadyumu'nda kendisine bizzat sorduğumuz yaşıyla ilgili suale verdiği cevaptan hayli farklı. Ne fark eder demeyesiniz diye söyleyelim; eğer doğum tarihi gerçekten 8 sene geriye giderse ortaya bir rekor çıkabilir de onun için.

Maç öncesi ısınmanın ve maç sonrası stretchingin öneminin bilinmediği, stadyumlara gidilirken sucuk-ekmek yiyen futbolculara rastlanıldığı, saha zeminlerinin beton-zımpara karışımı, kösele kramponların revaçta olduğu yıllarda sakatlık yüzü görmeden meşin yuvarlağa nokta koymasını izah etmekse çok zor. Sahi Vedat abi, bunu nasıl başarabilmişti? Günümüz tıbbıyla ve teknolojiyle bile bazı futbolcuların 'MR, tomografi fotoromanları çevirdiği, cam bebeğe dönüştüğü!' göz önüne alındığında tekmelerin acımasızca uçtuğu yılları zayıtsız kapatman inanılacak gibi değil.

Yaratan gecinden versin ama şurası bir gerçek ki, hayatta kalan spor adamlarından hiçbirisinin son nefeslerinin ardından Vedat abinin gördüğü hürmeti-sevgiyi görme şansı yok. Çünkü insanı onun kadar seveni yok, hatalara onun kadar anlayışlı yaklaşanı yok, kibarlığı onun gibi içinde özümseyeni yok.

Spor sayfalarının en renkli kalemini lütfen dualarınızda unutmayın; unutmayın ki eğriyle-doğrunun farkı burada da orada da ortaya çıksın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kredi kartıyla şampiyon olunmaz

Fatih Uraz 2009.07.24

Güzel ülkemizin insanları kompleksten mi, önyargıdan mı yoksa sınırlarımız içinde kimsenin onlardan daha akıllı olabileceğine ihtimal vermediğinden midir bilinmez, kendi vatandaşlarının sözüne pek itibar etmez. O sebeple arada bir namı yerkürenin her köşesine yayılmış kişileri konuştururuz ki, kulaklar iyice kabartılsın!

1972'de Avrupa, 1974'te dünya şampiyonluğunu kazanan Batı Almanya'nın, aynı yıllarda fırtına gibi esen Bayer Münih'in yıldızlarından; kısa bir ayrılığın dışında uzunca süredir Bayer'in menajerliğini yürüten Uli Hoeness, geçtiğimiz ay çarpıcı açıklamalarda bulundu; sanırsınız ki Türk futbolunu anlatıyor.

"Borçlanarak şampiyon olmak, kredi kartını kullanarak mal sahibi olmaya benzer ki, öyle başarının bir anlamı yoktur. Şampiyonlar Ligi'ni kazanırsak kâr etmemiz gerekir; zararına alınmış kupayı ne yapalım?" diyor, 39 senesini Bayer Münih kulübünde geçirmiş ünlü menajer. Belki bilmiyorsunuzdur diye hatırlatalım; Fener'in hocası Christoph Daum'un Almanya sınırları içindeki en kadim adamıdır Uli Hoeness!

Alman Milli Takımı'nın başına geçmesine neredeyse saatler kala Hoeness, "Eğer Daum kokain kullanmışsa milli takımın başına geçemez." diyerek, onun en büyük hayalinin önüne set çeken kişi olmuştu ki; bizce yerden göğe haklıydı. O çıkışı her ne kadar Daum'un rüyasını sona erdirmişse de Hoeness'e 'ölüm tehdidi, arabasına bomba ihbarı, üniversite öğrencisi kızına profesörü tarafından hakaret' olarak geri dönmüştü. Az daha Dillinger gibi 'Halk düşmanı!' ilan edilecekti. Elbette o gelişmelerin arkasında yatan en etken neden Hoeness'in söylediklerinin yanına söylemediklerini de ekleyen 'Alman basını'ydı; galiba kalemi elinde tutan hiçbir belde de kalemsizlerin feryadını dikkate almıyor!

"Sabırlı olmak gerek, Atletico Madrid, Deportivo, Lazio, Celta Vigo, Benfica, Roma, Parma gibi kulüplerin başına gelenlere bakmalı. Chelsea gibi olmayı asla istemeyiz. Bugün zirveye oynayan takımların birçoğu borç batağındaiken Bayer bu konuda hayli rahat. 1979'da gelirimizin % 85'ini bilet satışından elde ederken bugün 300 milyon Euro'yu bulan gelirlerimizin içinde bilet satışının payı sadece % 18. Benim asıl görevim kulübe para bulmaktır, kaynak yaratmaktır." diyor Hoeness.

Menajer demişken yerlileri de anmadan geçmeyelim; sahi niye 'Spor kamuoyunun saygısını kazanmış bir menajer yetiştirmeyi başaramadık?' Mevcut sistem çarkı içinde menajerler 'otel ve uçak rezervasyonu yapmanın, oyuncu araştırma ve pazarlamanın dışında icraat yapamaz' diyenlere kesinlikle katılmıyoruz. Bilgisini-görgüsünü-işbirliğini-ahlâkını sergileyen bir menajer ortaya çıksın da görün bakalım neler değişiyor neler. Kartvizitin, ismin, geçmişin, görev sınırlarının inanın kıymeti harbiyesi yok. Saygı duyulacak, eyyamcılık yapmayacak, yabancı dil bilen, sözü senet sayılacak menajerler hele bir piyasada boy gösterecek, gerisine karışmayın; birçok başkan çoğu yetkilerini anında devreder.

Del Bosque'ye ödenen tazminatın acısı içimizde dururken binbir nazla getirilen Aragones'i de cebini doldurarak gönderen, dünyanın parası ödenerek alınan kimi oyuncularıyla ellerine bonservis

vererek dahi gönderemeyen yöneticileri, bilançolarda sürekli artan borçları görünce Hoeness'lere ne denli ihtiyaç duyduğumuz anlaşılıyor.

Bayer Münih Kulübü'nün tam 150.000 üyesi olduğunu hatırlatıp soralım: Ülkemizde ne zaman kulüplerin onbinlerce üyesi olduğunu ve başarısız başkanların genel kurullarca görevden alındığını göreceğiz? Cevap mı; bu yüzyılda değil!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daum'la Fener'in yüzü güler mi?

Fatih Uraz 2009.07.28

Alman hocayla yüzler güler mi sorusuna cevap aramadan önce söylemek isteriz ki 'Aragones'e tahammül edilmeyişi ne kadar yanlış olursa olsun Daum tercihi hatalı bir seçim değil; en azından başlangıçta. Ama dersiniz ki ne kadar doğru, orası tartışmaya açık!'

Türkiye'yi ve ülke insanımızı iyi bilen, Fenerbahçe'de başarılar tattığı halde yarım kalan işleri olduğuna inanılan, disiplinli, çalıştırdığı tüm takımlara belirli bir oyun anlayışı ve tempo kazandıran bir isme yanlış demek mantıkla bağdaşmaz. Tahminimiz odur ki Fenerbahçe yönetimi geçen sezonu Türkiye Kupası'nı alarak kapatacağına kendisini inandırmıştı ve kupa Beşiktaş'a kaptırılınca hesabı ödemek Aragones'e düştü! Aslında orada giden kupadan çok Aragones'in kaleci tercihi ve hiçbir zaman için kendisine yapılan telkinlere kulak asmayacağını anlaşılmaması yaşlı İspanyol'un sonunu hazırladı. Kurumsallık iddiası taşıyan bir kulüpte tazminat göze alınarak bir sene sonra hoca değişikliğine gidilmesi anlaşılır gibi durmasa da, sınırlarımız içerisinde yönetici sınıfının yaptıklarına geçerli-geçersiz kılıflar bulmadaki mahareti bilinmiyor değil ki!

İşin gidişatını görmedikten sonra yapılacak yorumlar havada kalacağından ötürü sezon sonunu görmeden Daum konusuna değinmeyi istemiyorduk; ne var ki geçen hafta hem de iki kez 'Önceliklerinin Türkiye Ligi'ni kazanmak' olduğunu dillendirince 'Eyvah!' demekten kendimizi alamadık.

Daum'un maraton gibi uzun soluklu yarışları sevdiği ve o kulvarda başarıyı yakaladığı bilinmeyen bir sır değil. Öte yandansa daha iki sene önce Şampiyonlar Ligi'nde yarı finalin eşiğinden dönmüş bir takımı dar hedeflere hapsetmenin nedenini anlamlandırmak zor. 'Dilin söylediklerini fazlaca ciddiye almanın gereği yok, bir takım istim yakalarsa hedefi olsun-olmasın zirvelere kilitlenir' sözlerinin Daum için geçerli olmadığını düşünüyoruz. O tıpkı eskinin Gordon Milne'si gibi dünyanın her yerinde bir-iki istisna dışında ligi kazanmanın aspirin etkisi yaptığını ve baş ağrısını engellediğini iyi biliyor.

23 senedir üst düzey takımlarda hocalık yapan, Alman Milli Takımı'nın eşiğinden son anda dönen, 55 yaşını geride bırakmış Daum'un hâlâ hedef büyötmeye niyeti olmadığını görmek üzücü. Bundesliga'da bir kez yapışabildiği şampiyonluk kulpuna Türkiye'de ve Avusturya'da kolaylıkla ulaşmış oluşunu realistseniz o liglerde kalitenin düşüklüğüne, optimistseniz hünerine bağlayabilirsiniz. Ancak ortada yadsınamayacak bir gerçek duruyor; Daum da vites büyötmek ve yeni arayışlara girmek zorunda. Hayat gibi futbol da çabuk değişiyor ve değişimi yakalayamayanlar kolaylıkla demode olabiliyor.

Honved'in Fenerbahçe'ye fazlaca direnebileceğini sanmıyoruz, daha ilerileri görmekse Daum'un açılımlarına bağlı; Avrupa olsa da olur olmasa da olur, aman ligi kaçırmayalım yoksa başkanın 3 sene şampiyonuz sözü havada kalır diyorsa Sarı-Lacivertlilerin işi zor.

Daum futbolcudan anlayan bir hoca; bizim millete bir türlü yaranamayan kişisel kanaatimize göreyse kalibresi hayli yüksek bir oyuncu olan Güiza'yı bırakmayışı takdire şayan. Eğer mücadele gücü yüksek ve sürekli bir orta saha oluşturmayı başarır ve defans geriye yaslanarak oynamazsa Fener, Daum-Koch ikilisinin yükleyeceği kondisyonla rakiplerinin bir adım önüne geçebilir.

Geçmişte Anelka'yla girdiği sürtüşme göz korkutmamalı çünkü eldeki yıldızlar Fransız gibi uyumsuz değil. Hem sonra Anelka, Fener'e geldiğinde çok gençti ve bizim ligin onu açmayacağı kesindi.

Daum çatlak sesleri susturmak adına önceliği lige verecek olursa hata eder, zira Fener'in kapasitesi fazlasını kaldırır diyenlerdeniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)